

L I N G U Æ
G R Æ C Æ
I N S T I T U T I O N E S

GRAMMATICÆ.

In usum studiosæ JUVENTUTIS.

AUCTORE ALEXANDRO DUNLOP,
in Academia Glasguensi, L. G. P.

EDITIO SEXTA.

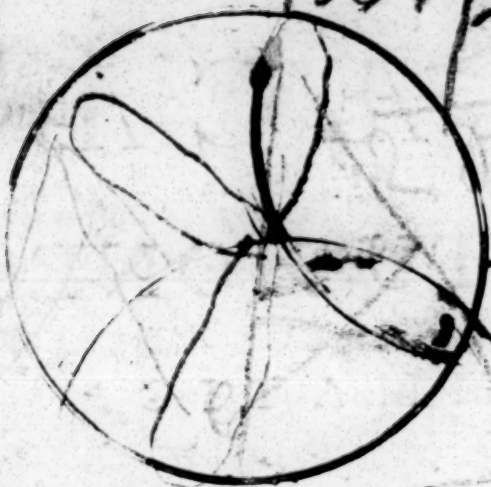
G L A S G O U Æ:

Apud J. BRYCE et D. PATERSON.

Impensis A. STALKER Bibliopolæ Glasguensis.

M D C C L I X.

1509/2301.

10/1

Car

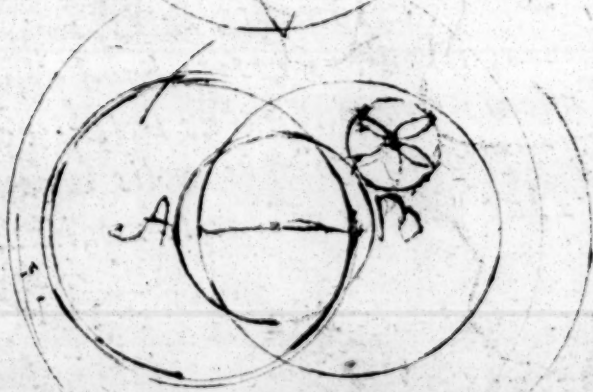
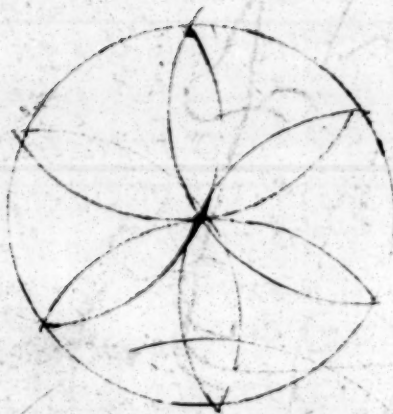
10/1

Græcæ Linguae Studiosis

S.

CUM in priorem editionem pauca, forte, errata, sive typographi incuria, sive, ut verum fateamur, librarii oscitatione irrepsissent, hanc tibi magis, ut speramus, emendatam exhibemus: nonnulla etiam hinc inde, quæ junioribus obscuriora videri poterant, perspicua magis reddidimus. Præterea, ut primæ conjugationis, tum formationes, tum ejusdem, ut et declinationum omnium, varietates ex Dialectis ortas, simul præ oculis haberent discentes, Tabulas tres eas omnes representantes adjecimus: denique, cum Ruddimentorum loco, et ad prima solum nebilissimæ linguae fundamenta jacienda exaratas sit hic libellus, catalogum vocum in quibus vocales ancipites aut longæ sunt, aut indifferentes, de utriusque oportid^{us} sustulimus, tironibus utpote haud perquam necessariam: provecioribus autem eas affatim supplebunt majoris molis Grammaticæ. Hæc sunt de quibus te monitum velimus.

De Literis, et earum Divisione.

LITERAS habent Græci quatuor et viginti: in iis sunt consideranda,

<i>Figura,</i>		<i>Nomen,</i>		<i>Potestas.</i>
A α	ἄλφα	Alpha	a	
B β	βῆτα	Bêta	b	
Γ γ	γάμμα	Gamma	g	
Δ δ	δέλτα	Delta	d	
Ε ε	ἑψιλὸν	Epsilon	e breve	
Ζ ζ	ζῆτα	Zêta	z	
Η η	ἦτα	Eta	e longum	
Θ θ	θῆτα	Thêta	th	
Ι ι	ἰῶτα	Iôta	i	
Κ κ	κάππα	Kappa	k, c	
Λ λ	λάμβδα	Lambda	l	
Μ μ	μῦ	My	m	
Ν ν	νῦ	Ny	n	
Ξ ξ	ξί	Xi	x	
Ο ο	ὀμικρὸν	Omicron	o parvum	
Π π	πί	Pi	p	
Ρ ρ	ῥῶ	Rho	r	
Σ σ ς	σίγμα	Sigma	f	
Τ τ	τάυ	Tau	t	
Υ υ	ὑψιλὸν	Ypsilon	u	
Φ φ	φί	Phi	ph	
Χ χ	χί	Chi	ch	
Ψ ψ	ψί	Psi	pf	
Ω ω	ὦ μέγα	Omega	O magnum	

Librarii, ante repertam artem typographicam, contractiones quasdam et nexus, tum syllabarum, tum vocum invenerunt, quarum multas retinent libri impressi. En igitur eas, unâ cum earum explicatione, quæ sapius tyronibus se obviam dant; cæteræ facile observatione addiscentur.

Literarum aliæ sunt *Vocales*, aliæ *Consonantes*.
Vocales septem sunt, quæ dividuntur in

Ancipites, α, ι, υ.

Diphthongi Græcis sunt duodecim.

Ex Impropria, α, η, ω, ηυ, υι, ωυ;

In tribus, α, γ, φ, neutiquam exauditur posterior vocalis. infra priorem scripta; hæ itaque à Grammaticis vulgò *surdæ* dicuntur. obscurior etiam est posterioris vocalis pronuntiatio in α, γ, φ. Ob hunc autem istius vocalis sonum, sive nullum, sive obscurum, hæ sex vocantur *Diphthongi Improptii*.

Durand

Duarum in Diphthongis vocalium posterior semper vel est *i*, vel *u*; quæ propterea dicuntur *postpositivæ* seu *subjunctivæ*: ceteræ omnes, quod præponantur in Diphthongis, dicuntur *præpositivæ*. Unius Vocalis *u* peculiaris est ratio, quod in una Diphthongo, nimirum *ui*, præponatur; ea postpositivis alioquin accensenda.

Consonantes dividuntur in *Mutas* et *Semivocales*.

Mutæ sunt novem, quæ dividuntur in

Tenues, π, κ, τ.

Medias, β, γ, δ.

Aspiratas, φ, χ, θ.

Variorum generum *Mutæ* inter se tamen affines sunt, π, β, ρ, quas dicimus primum *mutarum* ordinem; secundo ordine positæ, affines item sunt, κ, γ, χ; ut et tertio, τ, δ, θ; cujus affinitatis, inde scil. ortæ, quod eodem ferè vocis instrumento singuli hi ordines proferantur, ea vis est, ut ejusdem ordinis *mutæ* facile inter se commutentur.

Semivocales aliæ sunt *liquide* et *immutabiles*, scilicet λ, μ, ν, ρ;

aliæ *Duplices* $\left. \begin{matrix} \xi \\ \zeta \\ \psi \end{matrix} \right\}$ quæ resolvitur in $\left\{ \begin{matrix} \delta\sigma. \\ \gamma\sigma, \kappa\sigma, \chi\sigma. \\ \beta\sigma, \pi\sigma, \phi\sigma. \end{matrix} \right.$

Quæ restat σ, cum nec *Liquida* sit, nec *Duplex*, Grammaticis *solitaria*, et *sue potestatis* dicitur.

Liquide ita dictæ sunt, quod post *mutas* positæ quasi liquecant, tam facili pronuntiatione junctarum consonantium, ut præcedentem vocalem non reddant positione longam: *immutabiles* autem, quod non tam facile quàm reliquæ consonantes in Nominum et Verborum inflexionibus mutantur.

γ scriptum ante aliud γ, vel ante κ, ξ, aut χ, sonum quendam habet medium inter υ et γ; ut, ἀγγελος, *nuntius*, pronuntiandum ferè ut *angelos*, sic πῆαγμα, *apparui*: ἔγχεος, *hasta*: λύνξ, *Lynx*, ut *pephanka*, &c.

De quibusdam SYLLABARUM ACCIDENTIBUS.

Accentus sunt tres, *Acutus* ['], ut, τῶπιω, *verbero*; *Gravis* [˘], ut, τιμῶν, *honor*; *Circumflexus* [ˆ], ut, ποιῶ, *facio*.

Acutus attollit et quasi acuit syllabas; *Circumflexus* sustinet et producit; *Gravis* deprimit.

Ex observatione accentuum, et vocali cuiusvis suum tribuendo momentum, oriebatur fluens illa et rotunda Græcæ Linguae apud antiquos pronuntiatio, quam nunc pauci noscunt, pauciores assequuntur.

Spiritus sunt duo, *Asper*, [ʰ], ut, αἶμα, *simul*; et *Lenis* [ʰ̣], ut, ἐγώ, *ego*.

Asperi spiritus eadem est vis quæ apud Latinos literæ H, quam olim *asperi* spiritus notam habuerunt ipsi Græci: ita Η Ε Κ Α Τ Ο Ν, *centum*, in monumentis antiquis legere est.

Lenis

Lenis nihil præter asperi absentiam notat, ideoque alterum habet è spiritibus in principio vox quælibet incipiens à vocali.

Semper habent spiritum asperum voces incipientes ab *υ* et *ρ*, quæ sola ex consonantium numero spiritu afficitur.

Si in medio vocis occurrat duplex *ρ*, prius habet spiritum lenem, posterius asperum, ut *πόρρω*, *longè*; simplex autem *ρ* in vocis medio nullum habet spiritum.

Vocalium concursus, et hiatum, quæ inde in pronuntiatione oriretur, sedulò vitant Græci; idque his modis,

1. Si vocem aliquam terminatam in *α*, *ι*, *υ*, *ο*, aut in *αι* Diphthongo, aut *οι*, sequatur vox incipiens à vocali, abjicitur vocalis priorem vocem terminans, cujus abjectæ signum est ['], quod *Apostrophus* dicitur; ut *πάντ' ἔλεγον* pro *πάντα ἔλεγον*, *omnia dixi*.

Apostrophus duas sæpe voces in unam conjungit, quod propriè *Crasis* seu *Mixtio* dicitur, ut *ἐγώ μαι*, pro *ἐγὼ οἶμαι*, *ego puto*. Sæpius locum habet hæc crasis in conjunctione *καί*, *et*, ut *καὶ κείνος*, pro *καὶ ἐκεῖνος*, *et ille*; *κῶνον*, pro *καὶ οἶνον*, *et vinum*: Et in articulo, ut *ὦνρ* pro *ὁ ἀνρ*, *vir*, *τῶρχαῖον* pro *τὸ ἀρχαῖον*, *antiquum*.

Consonans, quæ præcedit abjectam prioris vocis vocalem, si muta sit ea et tenuis, transit in ejusdem ordinis aspiratam, quoties vox quæ sequitur apostrophum ab aspiratione incipit, ut *ἀρ'* pro *ἀπὸ ἱ*, *à quo*; *καθ' ἡμᾶς* pro *κατὰ ἡμᾶς*, *secundum nos*; *νύχθ' ὅλην* pro *νύκτα ὅλην*, *totâ nocte*.

Apostrophus etiam fit in vocis posterioris initio, præsertim apud Poëtas, Atticis etiam in soluta oratione, ut *ὧ'γαθὶ* pro *ὧγαθὶ*, *bone vir*; *πῦ'εἰ* pro *πῦεἰ*, *ubi est*.

Præpositiones *περί*, *circum*, *πρὸ*, *ante*, nullum patiuntur apostrophum: dicunt itaque *περὶ αὐτὸν*, *circum eum*; *πρὸ ἑτῶν πολλῶν*, *ante annos multos*, &c.

2. Porro ad vitandum vocalium concursus, postponitur litera *υ* vocibus terminatis in *σι*, dativis pluralibus declinationis tertiæ, et tertiis personis verborum in *ι* desinentibus, si à vocali incipiat vox sequens; ut, *εἴκοσιν ἄνδρες*, *viginti viri*, pro *εἴκοσι*; *λέουσιν ἰκάνοις*, *leonibus illis*, pro *λέουσι*; *τύπλισιν αὐτὸν*, *verberant illum*, pro *τύπλισι*; *δίδωκιν αὐτῷ*, *dedit illi*, pro *δίδωκε*.

Præmittunt particulas *ἐκ*, *non*, *ἄχρις*, *μέχρις*, *usque*, vocibus incipientibus à vocali; *ὤ*, *ἄχρι*, &c. a consonante incipientibus, et *ὤχ* ab aspirata; ut *ὤκ' ἴδον*, *non vidi*; *ὤκ' ἀκούω*, *non audiui*; *ὤχ' ἡδᾶνε*, *non placuit*; *ἄχρις αὐτοῦ*, *usque ad illum*; *μέχρι Σούσαν*, *usque Susa*.

Hyphen [-] est nota duas voces naturâ sejunctas in unam conglutinans, ut *κόρακος-πίτρη*, *loci nomen*; *ὅστις-ἔν*, *quicumque*.

Diastole contrā dividit quæ conjuncta alioqui viderentur, ne ambigua maneant; ut *τὸ τε*, *et hoc*; et *τότε* sine distinctione est adverbium *tum*; sic *ἄτε*, *quippe*, sed *ἄ τε*, *et quæ*.

Poëta, metri præcipuè gratiâ, diphthongos resolvunt aliquando

in duas syllabas. Hanc resolutionem Grammatici vocant *Dieresis*, cujus notam præbent duo puncta posteriori vocali imposita; ut, *παῖς*, puer vel puella, *ἄπνοος*, infomnis.

DE ORATIONIS PARTIBUS.

PARTES orationis vulgò statuuntur octo, *Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Præpositio, Conjunctio*: quæ tamen omnes possunt commodè satis reduci ad tres, scil. Nomen, Verbum et Particulam.

Nomini, quod etiam *Articulum, Pronomen* et *Participium*, complectitur, accidunt *Genera, Numeri* et *Casus*.

Genera, ut apud Latinos, tria sunt, *Masculinum, Femininum* et *Neutrum*.

Numeri sunt tres, *Singularis, Dualis* et *Pluralis*. Cùm de duobus est sermo, duali numero utuntur ferè semper Poëtæ; sed solutâ oratione scribentes, etiam cùm de duobus loquuntur, pluralis numeri formam sæpius adhibent; Atticis exceptis, qui, hac in re, etiam extra metrum, Poëtæ ferme sequuntur.

Casus quinque sunt, *Nominativus, Genitivus, Dativus, Accusativus, Vocativus*. Loco autem Ablativi Latinorum, utuntur Græci nunc genitivo, nunc dativo, ut patebit in Syntaxi.

DE ARTIEULO.

Articulus inservit cùm aliis usibus, de quibus in Syntaxi, tum præcipuè distinguendis nominum generibus, quemadmodum apud Grammaticos Latinos *Pronomen hic*. Sic autem inflectitur:

Numerus singularis.

	Masc.	Fem.	Neut.
Nom.	ὁ,	ἡ,	τό,
Gen.	τοῦ,	τῆς,	τῆς,
Dat.	τῷ,	τῇ,	τῷ,
Acc.	τόν,	τὴν,	τό.

Dualis.

Nom. Acc.	τῶ,	ταῖ,	τῶ, 7ω
Gen. Dat.	τοῖν,	ταῖν,	τοῖν.

Pluralis.

Nom.	οἱ,	αἱ,	ταῖ,
Gen.	τῶν,	τῶν,	τῶν,
Dat.	τοῖς,	ταῖς,	τοῖς,
Acc.	τούς,	τάς,	τά.

Articulus caret vocativo, cujus vicem supplet in declinandis nominibus adverbium vocandi ὃ.

DE NOMINE.

Nominum Declinationes sunt tres.

DE-

DECLINATIO PRIMA.

Declinatio prima est masculinorum in *ας* et *ης*, et femininorum in *α* et *η*.

Nomina Declinationis primæ eas habent terminationes in omnibus casibus, quas habet articuli genus femininum: sed numerus singularis in plerisque nominibus quasdam patitur exceptiones.

1. Masculina genitivum terminant in *υ*, ut *ὁ νεανίας*, *adolescens*, *τῷ νεανίῳ*; *ὁ ποιητής*, *Poëta*, *τῷ ποιητῇ*: nonnulla eorum tamen in *α* terminantur, ut *Θωμάς*, *Thomas*, *Θωμᾶ*; *πάππας*, *pater*, *πάππα*. Quædam etiam utrâque gaudent terminatione, ut *Ἀρχύτας*, *Archytas*, *Ἀρχύτῃ* vel *ἀρχύτᾳ*; sic *πατραλοίας*, *patri-cida*, *μητραλοίας*, *matricida*.

2. Finita in *δα*, *θα*, *ρα* et *α* purum genitivum habent in *ας*, et dativum in *α*, ut *Λήδα*, *Leda*, *τῆς Λήδας*, *τῇ Λήδᾳ*: *ἀκάνθα*, *spina*, *τῆς ἀκάνθας*, *τῇ ἀκάνθᾳ*. Sic *ἡμερα*, *dies*, *φιλία*, *amicitia*, &c. Quomodo genitivum faciunt etiam nonnulla in *λα* et *μα* desinentia, ut *Ἀπάμα*, *ἀπάμας*, sic *Φιλομήλα*, *Βαυήλα*, *Θέικα*, propria nomina, &c.

3. Desinentia in *ας* habent in dativo *α*, et desinentia in *α* et *ας* habent in accusativo *αν*; ut *ὁ νεανίας*, *τῷ νεανίᾳ*, *τὸν νεανίαν*: *ἡ θυελλα*, *tempestas*, *τὴν θυελλαν*.

4. Vocativus femininorum est nominativo similis, ut *ἡ* et *ᾧ* *Μῦσα*, *Musa*, *ἡ* et *τῷ* *τύχῃ*, *fortuna*. Sed masculina plerumque *σ* abjiciunt, ut *ὦ* *Αἰνεία*, *ὦ* *Χρῦση*. Vocativum in *α* terminant, 1. Desinentia in *της*, ut, *ὁ* *Προφήτης*, *propheta*, *ὦ* *προφήτα*, &c. Sed excipiuntur retinentia *η*, *Αἰήτης*, *Αἰναρίτης*, *Καλλιπότης*, nomina propria. 2. Gentilia, ut *Σκύθης*, *Scythæ*, *ὦ* *Σκύθα*. 3. Poëtica in *πης*, ut *κυνῶπης*, *impudens*, *ὦ* *κυνῶπα*. 4. Composita à verbis *μετρώ*, *metior*, *πολίω*, *vendo*, et *τρίβω*, *tero*: ut *γεωμέτρης*, *geometra*, *ὦ* *γεωμέτρα*: *βιβλιοπώλης*, *bibliopola*, *ὦ* *βιβλιοπώλα*: *παιδοτρίβης*, *puerorum exercitator*, *ὦ* *παιδοτριβα*. His adduntur *λάγνης*, *libidinosus*, *ὦ* *λάχνα*, *Μενάιχμης* et *Πυραίτης* propria.

Desinentia in *ης* terminantur aut in *υ* aut *α* pro arbitrio, ut *ληγής*, *lutro*, *ληγῇ* vel *λησῇ*.

Paradigmata omnium terminationum Declinationis primæ.

Ἀινέας, *Aeneas*, *Χρῦσης*, *Chryses*, *Μῦσα*, *Musa*, *τιμῇ*, *honor*:

Num. sing.

N.	ὁ Ἀινέας,	τοῦτος,	ἡ Μῦσα,	τιμῇ,
G.	τῷ Ἀινείᾳ,	Χρῦσῳ,	τῆς μύσης,	τιμῆς,
D.	τῷ Ἀινείᾳ,	Χρῦσῃ,	τῇ μύσῃ,	τιμῇ,
A.	τὸν Ἀινείαν,	Χρῦσῃ,	τὴν μῦσαν,	τιμῇ,
V.	ὦ Ἀινεία.	Χρῦση vel ης.	ὦ μῦσα.	τιμῇ.

Dual.

N. A.	τῷ Ἀινείᾳ,	Χρῦσα,	τὰ μύσα,	τιμὰ.
G. D.	τοῖν Ἀινείαιν.	Χρῦσαιν.	ταῖν μύσαιν.	τιμῶν.

Plur.

Plur.

N.	οἱ Ἀινεῖαι,	Χρῦσαι,	αἱ μῦσαι,	τιμαί,
G.	τῶν Ἀινειῶν,	Χρυσῶν,	τῶν μουσῶν,	τιμῶν,
D.	τοῖς Ἀινεαῖς,	Χρυσαῖς,	ταῖς μύσαις,	τιμαῖς,
A.	τοὺς Ἀινεάας,	Χρυσάας,	τὰς μύσας,	τιμάς,
V.	ὦ Ἀινεαῖ.	Χρῦσαι.	ὦ μῦσαι.	τιμαί.

Nomina primæ Declinationis discentes declinanda habeant sequentia :

ταμίας,	questor.	μαθητής,	discipulus.	Μάρθα,	Martha.
κοχλίας,	limax.	Πέρσης,	Persa.	μωρία,	stultitia.
Ἀνδρίας,	Andreas.	ἀκοντίτης,	jaculator.	Φιλοσοφία,	Philosophia.
Παυσανίας,	Pausanias.	Ὀρέστης,	Orestes.	ὄργη,	ira.
γῆς,	arvum.	πρῦμνα,	puppis.	τύχη,	fortuna.
Ἀγχίσης,	Anchises.	ρίζα,	radix.	μνήμη,	memoria.
κριτής,	judex.	ἀγορά,	forum.	ἀκοή,	auditus.
τεξοτής,	sagittarius.	μάχαιρα,	gladius.	σχολή,	otium.

DECLINATIO SECUNDA.

Declinatio secunda terminationes habet duas, *ος* et *ων*.

Addunt Grammatici vulgò *ος* et *ων*, sed hae terminationes Atticam tantum formam exhibent nominum quorundam, quæ communiter in *ος* et *ων* desinunt. De his igitur ibi demum agemus, ubi ad Dialectos ventum erit.

Nomina in *ος* plerumque sunt masculini generis, nonnulla tamen feminini et communis.

Quæ autem nomina in *ος* generis feminini aut communis reperiuntur, observationi satius duximus relinquere, quam ea, cum Grammaticorum quibusdam conari ad regulas reducere, quum certæ vix statui possunt ullæ.

Nomina in *ων* omnia, neutra sunt.

Terminationes articuli masculini sequuntur nomina in *ος*, cujuscunque sint generis, et vocativum habent in *ε*, vel Atticè in *ος*.

Nomina in *ων*, *ων* servant in accusativo et vocativo singulari, in ceteris casibus terminationes sequuntur articuli neutri.

Paradigmata.

Λόγος, sermo. Ξύλον, lignum.

Num. sing.

N.	ὁ λόγος,	τὸ ξύλον,
G.	τῷ λόγῳ,	τῷ ξύλῳ,
D.	τῷ λόγῳ,	τῷ ξύλῳ,
A.	τὸν λόγον,	τὸ ξύλον,
V.	ὦ λόγε,	ὦ ξύλον.

Dual.

Declinatio tertia.

Dual.

N. A.	τὸ λόγῳ,	τὰ ξύλα,
G. D.	τοῖν λόγοιιν.	τοῖν ξύλοιιν.

Plur.

N.	οἱ λόγοι,	τὰ ξύλα,
G.	τῶν λόγων,	τῶν ξύλων,
D.	τοῖς λόγοις,	τοῖς ξύλοις,
A.	τοὺς λόγους,	τὰ ξύλα,
V.	ὧ λόγοι.	ὧ ξύλα.

Eodem modo declinentur sequentia:

ὁ δῆμος, populus.	ἡ ῥάβδος, virga.	τὸ θηρίον, fera.
ὁ ἱπταῖνος, laqus.	ἡ βίβλος, liber.	τὸ μέτρον, mensura.
ὁ τόπος, locus.	ἡ βάτος, rubus.	τὸ ἔργον, opus.
ὁ πόλεμος, bellum.	ὁ, ἡ ἄνθρωπος, vir vel femina.	τὸ ζῶον, animal.
ὁ ἄνεμος, ventus.	ὁ, ἡ ῥίνος, pellis.	τὸ μῆλον, pomum.
ἡ ὁδὸς, via.	ὁ, ἡ σάμνος, urna.	τὸ ἄπιον, pyrum.
ἡ νῆσος, insula.	τὸ ὄον, ovum.	τὸ βεβλίον, libellus.

DECLINATIO TERTIA.

Declinatio tertia dicitur imparisyllabica, quia casus obliqui plures in ea habent syllabas quàm nominativus. Priores enim duæ declinationes, cùm casus in iis omnes syllabarum numero sint pares, parisyllabicae dicuntur.

Genitivus terminatur in *ος*, dativus in *ι*, accusativus in *α*, vocativus est nominativo similis. Dualis nominativus in *ε* terminatur, gen. in *οιν*. Pluralis nom. in *εις*, gen. in *ων*, dat. in *σι*, acc. in *ας*: at neutrorum acc. et voc. sing. eandem habent terminationem quam nominativus; et hi tres casus plurales semper in *α* desinunt.

Cum nulla sit vox Græca quæ non literam habeat ultimam, ex hisce decem literis aliquam, *α, η, ι, υ, ω, ν, ξ, ρ, σ, ψ*; harum omnia nulla est, in qua non desinant tertiæ declinationis nomina aliqua, præter vocalem *η*, quam diximus primæ declinationis terminationem esse, quæque illi propria est.

Omnium generum nomina complectitur declinatio tertia, de quibus postea.

Paradigmata.

Τιτάν, Titan. Βῆμα, tribunal.

Num. sing.

N.	ὁ Τιτάν,	τὸ βῆμα,
G.	τῷ Τιτάνος,	τῷ βήματος,
D.	τῷ Τιτάνι,	τῷ βήματι,
A.	τὸν Τιτᾶνα,	τὸ βῆμα,
V.	ὦ Τιτάν.	ὦ βῆμα,

Dual.

Declinatio tertia.

Dual.

N. A. τὸ Τιτάνε, τὸ βήματε,
G. D. τοῖν Τιτάνοιν. τοῖν βηματοῖν.

Plur.

N. οἱ Τιτᾶνες, τὰ βήματα,
G. τῶν Τιτάνων, τῶν βημάτων,
D. τοῖς Τιτᾶσι, τοῖς βήμασι,
A. τὺς Τιτᾶνας, τὰ βήματα,
V. ὧ Τιτᾶνες. ὧ βήματα.

De FORMATIONE GENITIVI.

Omnes diversos formandi genitivum modos, quantumvis varios, comprehendunt duæ regulæ; eo diligentius observandæ, quod eadem quæ genitivi omnium sit casuum penultima; in qua versatur quicquid est varietatis.

1. Desinentia in vocali aliqua, aut consonantibus ν, ρ, in genitivo postponunt aut ος syllabam, aut τος; ut, σίνηπι, *sinapi*, σινῆπιος: μέλι, *mel*, μέλιτος: παῖδαν, *pædæ*, παιᾶνος: Ξενοφῶν, *Xenophon*, Ξενοφώντος. Sed multa nomina harum terminationum præterea mutant ω in ο vel υ, et η vel υ in ε; ut, δράκων, *draco*, δράκοντος; Ἀητώ, *Latona*, Ἀητός: τυπῶν, *verberaturus*, τυπῶντος: ποιμήν, *pastor*, ποιμένος: πῶν *grex*, πῶτος. Quædam etiam in υν finita, scil. quæ componuntur cum πῦς, *pes*, genitivum habent in οδος, ut, δίπυν, *bipes*, δίπεδος. Genus neutrum in ι desinens, adjectivorum duarum terminationum, quorum genus commune in ις finitur, eodem modo formant genitivum, quo genus commune; cuius formationem monstrabit regula sequens; ut, φιλόπατρι, *patris amans*, φιλοπάτριδος, ut commune genus φιλοπατρεις: τί, *aliquid*, τινός, ut commune τις.

2. Desinentia in ς, sub qua ξ, ψ, continentur (quia literæ hæ duplices, in genitivi formatione, in simplices mutandæ sunt) ante ς inferunt unam aliquam ex syllabis, ο, δο, θο, γο, το, aut ντο, ut, λαίλαψ, *procella*, vel resolutum, λαίλαψος λαίλαπος: λαμπάς, *lucerna*, λάμπαδος: ὄρνις, *avis*, ὄρνιθος: μέλας, *niger*, μέλανος: λίθος, *lebes*, λίθης: ἀναξ, *rex*, vel ἀναξ, ἀναξίος: γίγας, *gigas*, γίγαντος. Quædam abjiciunt præterea ι ut υ; ut, χαρίεις, *venustus*, χαρίεντος: ὀδῦς, *dens*, ὀδόντος. Vel η aut υ mutant in ε, ut, ἀληθής, *verus*, ἀληθείος: ἡδύς, *suavis*, ἡδέος. Plurima habentia diphthongos, in quibus υ est litera subjunctiva, sic dividunt syllabam, ut ponant ο loco υ, ita βῦς, *bos*, βοός: βασιλεύς, *rex*, βασιλέος: γράς, *vetula*, γράος. Substantiva denique in ος, ut genitivum ferment, interponunt ε ante ος nominativi, et quædam in ως mutant ω in ο, ut, τέχης, *murus*, τέχης: αἰδώς, *pudor*, αἰδέος: τέτυκας, *qui verberavit*, τέτυκός.

Observandum tamen usu solo posse studiosos dignoscere quamvis regulæ, sub qua constituuntur, partem, speciatim sequantur

Declinatio tertia.

uniuscujusque terminationis singula nomina: quod tamen discernere haud magni negotii res erit, iis qui diligentius aurium adhibuerint operam: Græci enim duriores quemlibet sonum studio osè vitantes, analogiam quandam, aure percipiendam, sunt secuti.

Quædam nomina in omnibus casibus obliquis, excepto dativo plurali, syncopen patiuntur; ut, *ἀνὴρ*, *uir*. *ἀνέρος*, *ἀνδρός*, inferio δ, quia nunquam in eadem voce, immediate præcedit ρ; *ἀνῆρα*, *ἀνδρά*: *ἀνέρες*, *ἀνδρῆς*, &c. sic *θυγάτηρ*, *filia*, *θυγατέρος*, *θυγατρὸς*, &c. Horum tamen quædam neque in acc. sing. contrahuntur, neque in gen. et acc. plur. eo quod casus hi contracti neutiquam distinguerentur à casibus aliorum nominum diversa significantium; ut, *πατήρ*, *pater*, habet *πατέρος*, *πατρὸς*, et *πατρί*, *πατρὶ*; non autem, *πατρά* in accusativo, nec *πατρῶν*, *πατρῆς*, ex *πατέρων*, *πατέρας*; quia *πάτρα* est *patria*, cujus gen. et acc. plur. sunt *πατρῶν*, *πάτρας*. Sic *μήτηρ*, *mater*, habet *μητέρος*, *μητρὸς*, &c. non autem in acc. *μητρα*, &c. quia *μήτρα* est *alvus*.

De Accusativo.

Dictum est accusativum finiri in α; sed desinentia in ις, υς, αυς, υς, quæ genitivum habent in ος purum, accusativum in υ terminant, ut, *ὄφις*, *serpens*, *ὄφιος*, *ὄφιν*: *βότρυς*, *racemus*, *βότρυος*, *βότριν*: *ναῦς*, *navis*, *ναὸς*, *ναῦν*: *βῦς*, *bos*, *βόδς*, *βύν*. Quædam tamen eorum nonnunquam α habent, apud Poëtas præcipuè, ut *ἔξια*, *νῆα*. Excipitur etiam antiquum *Δις*, *Jupiter*, habens usitatum *Δία*.

Barytona (voces scilicet non habentes accentum in fine) in ις et υς, quorum genitivus in ος non purum terminatur, utramque habent terminationem in accusativo; ut, *ἔρις*, *lis*, *ἔριδος*, *ἔριδα* vel *ἔριν*: *νέηλος*, *advena*, *νέηλδος*, *νέηλδα* vel *νέηλυν*. Hoc præterea videtur fieri, quod secundum dialectum Ionicam, genitivum habeant hæc nomina in ος purum, quod accusativum postulat in υ finitum; ut ος impurum genitivi, α postulat in accusativo. His adde composita ex *πῦς*, *pes*, ut, *βραδύπους* *tardipes*, *βραδύποδα* vel *βραδύπων*.

Oxytona (i. e. habentia acutum accentum in fine) si simplicia sint, accusativum secundum regulam habent in α, sin verò composita sint, eum casum potius in υ terminant, ut, *ἰλπς*, *spes*, *ἰλπίδα*: *εὐελπίς*, *bonam habens spes*, *εὐελπιν*.

De Vocativo.

Licet vocativus plerumquæ sit nominativo similis, quatuor modis tamen aliter formatur: vocalis enim longa nominativi aliquando in brevem mutatur: abjicitur ε, vel mutatur in ι: et quædam in οι terminantur.

1. Vocalem longam in brevem mutant, ι. Adjectiva in *ω* et *οι* nomina

nomina contracta, de quibus postea, in *ης*: et barytona in *ηρ*, quae mutant in *ι*, ut, *τήρην*, tener, ὡ *τήρην*: *Δημοσθένης*, Demosthenes, ὡ *Δημοσθένης*: *μήτηρ*, mater, ὡ *μήτηρ*. Eandem mutationem subeunt quatuor oxytona; scilicet, *πατήρ*, pater, *άνήρ*, vir. *δάήρ*, levir, *σωτήρ*, servator; ὡ *πάτηρ*, &c. *σωτήρ* tamen nonnunquam *η* retinet.

1. Desinentia in *ων*, et barytona in *ωρ*, saepe mutant *ω* in *ο*, ut, *ἱλιήμων*, misericors, ὡ *ἱλιήμων*: *Ἑκτώρ*, Hector, *Ἑκτορ*.

3. Abjiciunt *ς* nominativi, 1. Desinentia in *ις*, et *υς*, habens genitivum in *ος* purum; item quae habent *υς* in nominativo ex contractione, ut, *βασιλεύς*, rex, *βασιλεῦ*: *βὺς*, bos, *βῦ*: *πλακῶς*, *πλακῦς*, placenta, *πλακῦ*. His adde *παῖς*, puer, vel puella, *παῖ*.

2. Barytona in *ις* et *υς*, et apud Poëtas oxytona in *ις*; ut, *ὄφις*, serpens, ὄφι: *βότρυς*, racemus, *βότρυ*: *Ἀμαρυλλίς*, *Amaryllis*, *Ἀμαρυλλί*.

3. Desinentia in *υς*, quae circumflexum habent accentum; ut, *δρῦς*, quercus, *δρῦ*: *ἰχθῦς*, pisces, *ἰχθῦ*. 4. Adjectiva in *υς*, oxytona; ut, *ὀξύς* acutus, *ὀξύ*. 5. Propria nomina quaedam in *ας* finita, ut, *Θάας*, ὡ *Θάα*: *Κάλχας*, ὡ *Κάλχα*.

4. Mutant *ς* in *ν*, 1. Barytona in *ας*, unà cum multis propriis ejusdem terminationis; ut, *μίλας*, niger, ὡ *μίλαν*; *Πολυδάμας*, *Polydamas*, *Πολυδάμαν*: *Αἴας*, *Ajax*, *Αἴαν*. Sed Poëtae propria haec saepe formant secundum regulam praecedentem, et *Αἴα*, &c. dicunt. 2. Adjectiva in *ως* desinentia, quae etiam insuper abjiciunt subjunctivam diphthongi; ut, *χαρίης*, *venustus*, ὡ *χαρίν*: aliquando etiam reperies *χαρίη*. Eodem modo vocativum format *Σιμόεις*, *Simois*, *Σιμόιν*.

5. Vocativum in *οι* habent feminina in *ω* et *ως*, ut, *Λατώ*, *Latona*, ὡ *Λητοῖ*; *αἰδώς*, pudor, *αἰδοῖ*. Praeterea nomina haec, in duali et plurali flectuntur ut nomina secundae declinationis, ut, *αἰδώς* habet *τὰ αἰδῶ*, *ταῖν αἰδοῖν*: *αἰ αἰδοῖ*, *τῶν αἰδῶν*, *ταῖς αἰδοῖς*, &c.

DE DATIVO PLURALI.

Dativus pluralis formatur à dativo singulari, ponendo *ς* ante terminationem *ι*, ut, *ρήτωρ*, orator, *ρήτορι*, *ρήτορσι*.

Si ante terminationem occurrant litterae, *δ*, *θ*, *ν*, *τ*, quae nempe in formatione genitivi assumebantur; hae, ut mollior reddatur pronuntiatio, rejiciuntur; et *ονι* dativi sing. in *οι* mutatur; ut, *λαμπάς*, lucerna, *λαμπάδι*, *λαμπάσι*: *ὄρνις*, avis, *ὄρνιθι*, *ὄρνισι*: *μίλας*, niger, *μίλανι*, *μίλασι*: *λίβης*, lebes, *λίβητι*, *λίβησι*: *γάς*, stans, *γάλη*, *γάσι*: *λίων*, leo, *λίοντι*, *λίονσι*.

Finita in *ξ* ut *ψ*, et quae diphthongum habent, aut consonantem, ante nominativi *ς*, dativum plur. formant addendo, nominativo sing. ut, *κόραξ*, corvus, *κόραξι*: *Ἀραβ*, *Arabs*, *Ἀραβι*: *βασιλεύς*, rex, *βασιλεῦσι*: *ναῦς*, navis, *ναυσὶ*: *βὺς*, bos, *βῦσι*: *παῖς*, puer, *παῖσι*: *χαρίης*, *venustus*, *χαρίησι*: *ἐλμίνς*, *lumbricus*, *ἐλμίνσι*. Excipiuntur *πῦς*, *pes*, habens *ποσὶ*; *κλέης*, *pellex*, *κλεισι*.

et composita ex *ἕς*, unus, ; ut, *μυδῆς*, nullus, *μυδῖσι*, &c. *υἱὸς*, filius, et *δρομεὺς*, cursor, nonnunquam habent *υἱοι*, *δρομίσι*.

Nomina in *ηρ* Syncopen passa, dativum plur. faciunt in *ασι* ; ut, *πατήρ*, pater, *πατέρι*, *πατρὶ* *πατράσι*, &c. Excipiuntur *γαστήρ*, venter, habens *γαστήρσι*, non *γαστράσι*.

De GENERIBUS nominum declinationis tertiae.

Terminatione cognoscuntur generis masculini esse, omnia substantiva in *αν*, *ον*, *ις*, et omnia quoque nomina adjectiva desinentia in *ις*, cum genitivo in *ιος*, Atticè *ως*, vel *υἱος* ; in *ης* cum gen. *υἱος* vel *εἱος* ; in *ας*, gen. habentia in *ανος*, vel *αιος* ; et in *ων*, habentia *ωνος* : praeterea omnia participia in *ων*.

Masculini generis etiam sunt terminata in *ων*, in gen. habentia *ωνος*, in *ην*, *ειρ*, *ηρ*, *υρ*, *ωρ*, *εις*, *υς*, *ως*, *ξ*, *ψ*, exceptis tamen ex unaquaque terminatione nonnullis, quae tamen recensere haud permittit instituti nostri brevis.

Feminini generis sunt, omnia desinentia in *ω*, et in *ας*, quae habent *αδος* in gen. in *αυς*, *ις*, *οτης*, *υτης*, et verbalia in *ις*.

Ejusdem generis sunt desinentia in *αις*, *ιγ*, *ις*, etsi non sit verbale ; in *ης* quorum gen. in *ηος* ; *ων* quae gen. habent in *ονος*, *υς* quae aliter gen. formant, quam eadem terminatio in prima regula pro masculinis.

Neutri generis sunt omnia desinentia in *α*, *ι*, *υ*, *αρ*, *ορ*, *ος*, et *ας* cum gen. in *αλος*.

Terminata in *αν*, *εν*, *ες*, *ον*, *ος*, *υν*, *ον*, sunt adjectiva neutra.

Quaenam fiat masculini generis terminationes horum adjectivorum, postea monstrabitur.

Generis communis sunt adjectiva terminata in *ης*, *ων*, *ρ*, et quae composita sunt in *ις*, *ιγ*, *υς*, *υς*, et *ων* ; haec enim omnia adjectiva sunt duarum terminationum.

De nominum CONTRACTIONE.

Omnes Graeci, Ionibus exceptis, praesertim verò Attici, contractionibus plurimum utebantur. Hae contractiones locum habent in congressu duarum aut plurim vocalium, ita tamen, ut earum concurrentium saepius non fiat contractio.

Contractiones sunt vel per Synaeresin, scilicet cum duae syllabae in unam coeunt, sine mutatione vocalium, ut, *τάχει*, *τάχῃ* : vel per Crasin, cum aut altera vocalium mutatur, ut, *Δημοσθένεις*, *Δημοσθένης* ; *τάχειος*, *τάχους* : aut duae migrant in unam longam, ut, *τάχεια*, *τάχῃ*, vel per apocopen, ut, *συνηπια*, *συνηπὶ*.

Duae sunt nominum contractorum species. Prima est eorum, quae, cum contrahantur in casu recto, contractionem retinent in omnibus obliquis, saepius tamen sine mutatione terminationum quas

quas habebant ante contractionem. Haec species dicitur Graecis *ολοπαθής*, quia omnes casus contractionem patiuntur.

Secunda est eorum, quae non contrahuntur in casu recto, sed in solis obliquis, cum mutatione terminationis post contractionem. Haec nomina, si plures contrahant casus, dicuntur *πολυπαθῆ*; si verd pauciores, *ὀλιγοπαθῆ* nominantur.

Primae speciei locum praebent omnes declinationes: de singulis itaque seorsim agemus.

CONTRACTIONES declinationis primae.

Nomina desinentia in *αα*, *οη*, et *εα*, cum *ε* praecedat consonans, elidunt priorem vocalem per omnes casus, ut, *Ἀθηνᾶα*, *Μινερῶα*, *Ἀθηνᾶ*, *Ἀθηνᾶας*, *Ἀθηνᾶς*, *Ἀθηνᾶα*, *Ἀθηνᾶ*: *ἀπλόη*, *simplex*, *ἀπλῆ*, *ἀπλόης*, *ἀπλῆς*; *ἀπλόαι*, *ἀπλαῖ*, &c. *πορφυρέα*, *purpurea*, *πορφυρά*; *πορφυρέας*, *πορφυρᾶς*; *πορφυρίαν*, *πορφυρᾶν*, &c.

εα sine *ρ* praecedente, mutatur in *η*, et in casibus iis in quibus *εα* non occurrit, eliditur vocalis prior, ut, *γῆα*, *terra*, *γῆ*, *γίας*, *γῆς*, &c. *λεοντέα* *leonina*, *λεοντῆ*; *λεοντιάς*, *λεοντῆς*; *λεοντίαι*, *λεοντίαι*; *λεοντίων*, *λεοντίων*: *χρυσία*, *aurea*, *χρυσῆ*; *χρυσίας*, *χρυσῆς*, &c.

Desinentia in *εας* et *εης*, pari modo contrahuntur in omnibus casibus; ut, *Ἑρμείας*, *Mercurius*, *Ἑρμῆς*: *Ἑρμῆν*, *Ἑρμῆ*; *Ἑρμῆα*, *Ἑρμῆ*, &c. *Ἑρμῆαι*, *Ἑρμᾶι*, &c. *Ἀπελλῆς*, *Apelles*, *Ἀπελλῆς*; *Ἀπελλῆν*, *Ἀπελλῆ*, *Ἀπελλῆν*, &c.

Adjectivorum feminina, *ηι* in *η*, *οι* in *υ*, contrahunt, ut, *τιμήσση*, *honorata*, *τιμήσση*; *τιμήσσης*, *τιμήσσης*, &c. *μελιτώσση*, *mellita*, *μελιτώσση*; *μελιτώσσης*, *μελιτώσσης*, &c.

CONTRACTIONES declinationis secundae.

In secunda declinatione *εο*, *ευ*, *οι*, *οο*, *ου*, contrahuntur in *υ*: *οι*, *οοι*, in *οι*: *εω*, *οω*, in *ω*: et in neutris, *εα* et *οα* in *α*, ut, *ἀργυρέος*, *argenteus*, *ἀργυρῆς*; *ἀργυρέω*, *ἀργυρῶ*; *ἀργυρέω*, *ἀργυρῶ*, &c. *ἀργυρείοι*, *ἀργυροῖ*; *ἀργυρίων*, *ἀργυρῶν*, &c. *νόος*, *mens*, *νῶς*; *νόω*, *νῶ*; *νόον*, *νῶν*; *νοί*, *νῶ*, &c. *ῥόος*, *fluxus*, *ῥῶς*; *ῥόν*, *ῥῶ*, &c. *διπλόος*, *duplex*, *διπλῆς*; *οἱ διπλοῖ*, *διπλοῖ*; *τῷ διπλῶν*, *διπλῶν*; *τᾷ διπλῶι*, *διπλᾷ*, &c. *τὸ πορφυρίον*, *purpureum*, *πορφυρῶν*; *τᾷ πορφυρέα*, *πορφυρᾷ*, &c.

Composita ex *νόος* et *ῥόος*, non contrahuntur in neutro plurali nominativi et acc. nec saepe in gen. ut, *εὐνοος*, *benevolus*, *εὐνῶς*; *τῷ εὐνοον*, *εὐνῶν*, &c. *εὐνοα* autem non habet *εὐνα*. Sic *τὸ καλλιῤῥοον*, *pulchre fluens*, *καλλιῤῥῶν*, &c. in plurali autem *καλλιῤῥοᾶ*, non *καλλιῤῥᾶ*. *Σάος*, *salvus*, contrahitur in *σῶς*, et in neutro *τὸ σᾶον*, *σῶν*, et eodem modo in acc. plur. contrahuntur *σᾶος*, et fem. *σᾶας* in *σῶς*, et neutrum *σᾶα* in *σῶ*; in caeteris casibus non contrahitur.

CONTRACTIONES declinationis tertiae.

Declinatio tertia contrahit *αα* in *α*; ut, *λάας, lapis, λας*; *λαῖος, λαός, λαάϊ, λαῖ, &c.*

εα, ηει, ηε, contrahuntur in η; ut, *ἔαρ, ver, ἦρ*; *ἔαρος, ἦρος*; *ἔαρι, ἦρι, &c.* *τιμήεις, honoratus, τιμῆς*; *τιμῆεντος, τιμῆντος, &c.* sic neutrum *τὸ τιμῆεν, τιμῆν, &c.*

οα, οει, in υ contrahuntur, ut, *πλακόας, placenta, πλακῦς, πλακύνος, πλακύνος*; *οἱ πλακόνες, πλακύνες, &c.* *μελιτόας, mellitus, μελιτῦς, μελιτόεντος, μελιτύντος*; et *τὸ μελιτόεν, μελιτύν, &c.*

Adjectivorum, in *πεις*, et *οεις* desinentium, genus femininum contrahitur pari modo, ut dictum est in contractionibus declinationis primae.

Secunda contractorum species constat ex nominibus solius declinationis tertiae; licet Grammaticorum plerique, inducti, ut videtur, ingenti numero nominum contractorum, et terminationum contractarum varietate, quae hic multo major est, quàm in prima contractorum specie, ea perperam in quinque declinationes, quas vocabant contractas, dispertiverint: horum autem contractiones omnes complectuntur regulæ sequentes.

In omnium numerorum genitivis, *αα* et *αω* contrahuntur in *ω*: *αοι* in *φ*; et *οο* in *υ*; ut, *κρίας, caro, κρίατος, et eliso τ, (quod necesse est fieri in nominibus in ας purum, et ρας, ut fiat vocalium concursus), κρίαος, inde κρίαως: κρίατοιν, κρίαοιν, κρίαυν: κρίατών, κρίαών, κρίαυν. Λητώ, Latona, Λητώος, Λητῦς.*

Praeterea in genitivis nominum in *ης, ες, ος*; contrahitur *ιο* in *υ*; *εω* in *ω*; *οι* in *οι*; quæ solae nominativorum terminationes, hos concursus vocalium contrahi postulant in genitivis; ut, *ἀληθής, verus, ἀληθείος, ἀληθεῖς; ἀληθεοιν, ἀληθεοῖν; ἀληθειαν, ἀληθεῶν.*

Dativus singularis contrahit *αῖ* in *α*; *εῖ* in *ει*; *οῖ* in *ι*; *οῖ* in *οι*: in plurali dativo non concurrunt vocales; ut, *κρίας, κρίατι, κρίαῖ, κρία: ἀληθής, ἀληθεῖ, ἀληθεῖ: σίνηπι, σινάρι, σινῆπι, σινηπι: Λητώ, Λητοῖ, Λητοῖ.*

Nominativi, accusativi, et vocativi contrahunt *αι, αα, et εα* purum, in *α*: ut, *κρίας, κρίατε, κρίαε, κρία: κρίατα, κρίαα, κρία: Πειραιεύς, Πιρῆους, τὸν πειραιά, πειραιᾶ.*

Contrahuntur *εα* et *εε* terminatorum in *ης, ες, ος*, in *η*; in aliis terminationibus non contrahuntur hi vocalium concursus, ut, *ἀληθής, ἀληθεία, ἀληθῆ; ἀληθείε, ἀληθεῖ. Praeterea εες et εας, contrahuntur in εις; ιες, et ιας in ις: ια in ι: υες, et υας in υς: οες et οας in ος; οα in ω; ut, ιερεὺς, sacerdos, ιερέες, ιερείς, ιερέας, ιερεῖς; πόσις, maritus, πόσιες, πόσις; σίνηπι, σινῆπι, σινῆπι: νέκυς, cadaver, νέκυες, et νέκυας, νέκυσ: βῆς, βοῖς, et βόας, βῆ: Λητώ, Λητόα, Λητῶ.*

Paradigmata omnium contractionum.

	Sing. Num.	Sing. num.
N.	ὁ Δημοσθένης, Demosthenes.	τὸ τᾶχος, murus.
G.	τῷ Δημοσθένει, υς.	τῷ τείχει, υς.
D.	τῷ Δημοσθένει, ει.	τῷ τείχει, ει.
A.	τὸν Δημοσθένα, η.	τὸ τᾶχος.
V.	ὦ Δημοσθένης.	ὦ τᾶχος.
	Dual.	Dual.
N. A.	τῷ Δημοσθένει, η.	τῷ τείχει, η.
G. D.	τοῖν Δημοσθένειν, οἶν.	τοῖν τείχειν, οἶν.
	Plur.	Plur.
N.	οἱ Δημοσθένεις, ες.	τὰ τείχεα, η.
G.	τῶν Δημοσθένειν, ὦν.	τῶν τείχειν, ὦν.
D.	τοῖς Δημοσθέσι.	τοῖς τείχεσι.
A.	τὺς Δημοσθένας, ες.	τὰ τείχεα, η.
V.	ὦ Δημοσθένης, ες.	ὦ τείχεα, η.

Pari modo contrahuntur omnia desinentia in ης, ες, et ος.

	Sing.	Sing.
N.	ὁ ὄφις, serpens.	τὸ σινῆπι, sinapi.
G.	τῷ ὄφι, vel. ὄφει, υς. Atticè. τῷ σινῆπιος,	τῷ σινῆπι, υς.
D.	τῷ ὄφι, ι, vel. ὄφει, ει.	τῷ σινῆπι, ι.
A.	τὸν ὄφιν.	τὸ σινῆπι.
V.	ὦ ὄφι.	ὦ σινῆπι.
	Dual.	Dual.
N. A.	τῷ ὄφι, vel. ὄφει.	τῷ σινῆπι.
G. D.	τοῖν ὄφειν, vel. ὄφειν.	τοῖν σινῆπιον.
	Plur.	Plur.
N.	οἱ ὄφεις, ις, vel. ὄφεις, ες.	τὰ σινῆπια, ι.
G.	τῶν ὄφιν, vel. ὄφιν.	τῶν σινῆπιον.
D.	τοῖς ὄφισι, vel. ὄφισι.	τοῖς σινῆπισι.
A.	τὺς ὄφιας, ις, vel. ὄφιας, ες.	τὰ σινῆπια, ι.
V.	ὦ ὄφεις, ις, vel. ὄφεις, ες.	ὦ σινῆπια, ι.

In iisdem vocalium concursibus contrahuntur omnia in ις et ες desinentia.

	Sing.	Sing.
N.	ὁ βασιλεὺς, rex.	ἡ αἰδὼς, pudor.
G.	τῷ βασιλεί, vel. εως, Att.	τῷ αἰδῶ, υς.
D.	τῷ βασιλεῖ, ει.	τῷ αἰδῶ, οἶ.
A.	τὸν βασιλέα.	τὴν αἰδῶ, ὦ.
V.	ὦ βασιλεῦ.	ὦ αἰδοί.
	Dual.	Dual.
N. A.	τῷ βασιλεῖ.	τῷ αἰδῶ.
G. D.	τοῖν βασιλείν.	ταῖν αἰδοῖν.

Plur.

	Plur.	Plur.
N.	οἱ βασιλῆες, ᾤς.	αἱ αἰδοί. Et ita in caeteris
G.	τῶν βασιλέων.	casibus, juxta, ut dictum
D.	τοῖς βασιλεύσι.	est, declinationem secundam.
A.	τὺς βασιλέας, ᾤς.	Hanc flexionem et contrac-
V.	ὦ βασιλῆες, ᾤς.	tionem sequuntur desinen-
		tia in α- et ως. Sed Κλωθῶ,
		Clotio, habet Κλωθοί, vel
		Κλωθεῖς, in plurali.

Has contractiones servant non solum desinentia in εως, sed etiam substantiva neutra in υ; quae insuper nom. et acc. plur. contrahunt, ut neutra in ος; et adjectiva in υς, quorum quaedam etiam genitivum contrahunt, ut, ἄςυ, urbs, ἄςει; τὰ ἄςια, ἄςη: ἡδύς, *suavis*, ἡδίῃ, ἡδίῃ: οἱ ἡδέες, ἡδέες; ἡδέας, ἡδέες: ἡμισυς, *dimidius*, ἡμισίος, ἡμισύς; ἡμισίῃ, ἡμισίῃ; ἡμισίους, et ἡμισίας, ἡμισύς. Sed adjectiva neutra in υ; raro contrahunt nom. et acc. pluralem.

Nomina in ας purum, et ρας, cum genitivum habeant in ατος; abjecto demum (ut diximus) τ, vocales habent concurrentes, quae hoc modo contrahuntur.

	Sing.
N.	τὸ κρίας, caro.
G.	τῷ κριάτος, κρίαος, ίας.
D.	τῷ κριάτι, κρίαί, α.
A.	τὸ κρίας.
V.	ὦ κρίας.
	Dual.
N. A.	τὼ κρίατι, κρίαί, α.
G. D.	τοῖν κρίατοῖν, κρίαοῖν, ῶν.
	Plur.
N.	τὰ κρίατα, κρίαα, α.
G.	τῶν κρίατων, κρίαων, ῶν.
D.	τοῖς κρίασι.
A.	τὰ κρίατα, κρίαα, α.
V.	ὦ κρίατα, κρίαα, α.

Οαργοπαθῆ, sunt nomina in υς et υς, cum genitivo in υω. Hæc contrahuntur in nom. acc. et voc. plur. non autem in aliis casibus; ut. βύτρως, *racemus*, οἱ et ὁ βότρως, βότρως; τὺς βότρως, βότρως: βῶς, *bos*, οἱ et ὁ βῶς, βῶς; τὺς βῶας, βῶς.

Ejusdem generis sunt adjectiva gradus comparativi, in ων desinentia, quæ, ut fiat vocalium concursus, insuper elidunt ν. Contrahunt præterea acc. singularem; ut, μέζων, *major*, τὸν μέζονα, μέζονα, μέζω; οἱ et ὁ μέζονες, μέζοις, μέζυς: τὺς μέζονας, μέζοντας, μέζυς: et. neutrum μέζον, *major*; τὰ μέζονα, μέζονα, μέζω.

Excipi-

Excipiuntur paucula admodum ab his regulis: τὸ σκέλος, *crus*, habet in duali τὸ σκέλει, σκέλει pro η. Ἀνθιον, *florum*, non contrahitur, ne confundatur eum participio ἀνθῶν, *florens*: nec sæpe invenies κερδῶν, ex κερδέων, à κέρδος, *lucrum*.

Definentia in ης purum habent in acc. sing. aut η, aut α; ut, ὕγις, *sanus*, τὸν ὕγια, ὕγιῃ, aut ὕγιᾷ. Cum ē prædedit ος nominativi, ex contrahitur in α: ut, τὸ χρεός, *debitum*, τὰ χρεία, *χρεία*.

Propria nomina composita ex κλῆος, *gloria*, duplicem habent contractionem, ut, Ἡρακλέης, *Hercules*, Ἡρακλῆς; G. τῷ Ἡρακλείῳ, Ἡρακλείῳ, Ἡρακλῆϊ. D. Ἡρακλείῃ, Ἡρακλείῃ, Ἡρακλῆϊ. A. Ἡρακλείᾳ, Ἡρακλείᾳ, Ἡρακλῆϊ. V. Ἡρακλείῃς, Ἡρακλῆϊς, etc. Eodem modo Θιμισοκλῆς, Περικλῆς, etc.

Nomina Contracta discentes declinanto sequentia.

ἱουσιῆς,	<i>pious.</i>	φύσις,	<i>natura.</i>	γῆρας,	<i>senectus.</i>
ψευδής,	<i>falsus.</i>	γεῦσις,	<i>gustus.</i>	τίρας,	<i>prodigium.</i>
τρίρης,	<i>triemis.</i>	ἱερεὺς,	<i>sacerdos.</i>	νέκυσ,	<i>cadaver.</i>
ἀληθής,	<i>verus.</i>	γναφεύς,	<i>fullo.</i>	ἰχθύς,	<i>piscis.</i>
εὐγενής,	<i>generosus.</i>	ἀλιεύς,	<i>piscator.</i>	μῦς,	<i>mus.</i>
ἀναίδης,	<i>impudens.</i>	νομέυς,	<i>pastor.</i>	βελτίων,	<i>melior.</i>
ἀληθής,	<i>verum.</i>	πῶν,	<i>grex.</i>	αἰσχίον,	<i>turpior.</i>
εὐρυς,	<i>ingeniosum.</i>	ὀξύς,	<i>acutus.</i>	καλλίων,	<i>formosior.</i>
σύνης,	<i>consuetum.</i>	ταχύς,	<i>celer.</i>	δυσχερής,	<i>difficilis.</i>
εὐκλής,	<i>gloriosum.</i>	βαθύς,	<i>profundus.</i>	δυσχερής,	<i>difficile.</i>
ἔπος,	<i>verbum.</i>	Λητώ,	<i>Latona.</i>	χῆλος,	<i>labium.</i>
ἥδος,	<i>mos.</i>	πειθῶ,	<i>persuasio.</i>	ἵχνος,	<i>vestigium.</i>
ὄρος,	<i>mons.</i>	ἥχώ,	<i>echo.</i>	ἔθνος,	<i>gens.</i>
μέρος,	<i>pars.</i>	φειδῶ,	<i>parsimonia.</i>	γνώσις,	<i>cognitio.</i>
πόσις,	<i>maritus.</i>	ἠώς,	<i>aurora.</i>	χρίσις,	<i>unctio.</i>
πόλις,	<i>urbs.</i>	κίρας,	<i>cornu.</i>	Ἀχιλλεύς,	<i>Achilles.</i>
φράσις,	<i>dictio.</i>	πίρας,	<i>finis.</i>	Ὀδυσσεύς,	<i>Ulysses.</i>

De Adjectivorum terminationibus et declinatione.

Adjectiva apud Græcos sunt aut trium aut duarum terminationum; nullum enim reperitur nomen Græcum, quod sub una terminatione tria habeat genera.

Sunt quidem nonnulla adjectiva unius tantum terminationis, sed ea omnia carent genere neutro; ut, ὁ, ἡ, ἄρπαξ, *rapax*, nunquam τὸ ἄρπαξ; ὁ, ἡ μάκαρ, *beatus*, vel ut alii volunt, ἡ μάκαιρα; sic composita ex ὀφ, *oculus*, χεῖρ, *manus*, πῖν, *nasus*, ἀκτὴν, *radius*; ut, ὁ, ἡ ἀόψ, *visus expers*; ὁ, ἡ μακρόχειρ, *longimanus*; ὁ, ἡ εὐριν, *cui bonus est nasus*; ὁ, ἡ ἱσακλιν, *pulchros habens radios*; et alia.

alia plura, quæ hinc facile cognoscentur, quodd aliam habeant terminationes, quàm quas includunt regulæ sequentes; cum tamen hæc omnia regularia adjectiva comprehendant.

Trium terminationum adjectiva in *ος* purum, aut in *ρος* desinentia, in feminino habent *α*, in neutro *ον*; *ος* non purum in feminino habet *η*, in neutro *ον*; ut, *ὁ ἅγιος*, *sanctus*, *ἡ ἁγία*, *τὸ ἅγιον*: *ὁ ἐνθρῶς*, *floridus*, *ἡ ἐνθρῶα*, *τὸ ἐνθρῶν*: *ὁ καλὸς*, *bonus*, *ἡ καλή*, *τὸ καλόν*.

Excipiuntur *ὀγδὼς*, *οὐδὼς*, *ὀγδὼν*, *ὀγδῶν*; *ἁπλὸς*, *simplex*, *ἁπλῶν*, *ἁπλόων*: et reliqua à *πλὸς* composita, ut, *διπλὸς*, *διπλῶν*, *διπλόων*, *duplex*, &c. Quædam in neutro abjiciunt *υ*; scil. *ἄλλος*, *alius*, *ἄλλη*, *ἄλλο*: *ἐκεῖνος*, *ille*; *ὗτος*, *hic*; *ὅς*, *qui*; *αὐτός*, *ipse*: et ex *ὕτος* et *αὐτός*, composita: ut *τηλικῶτος*, *tantus*; *τοιοῦτος*, *similis*, etc.

In adjectivis quorum masculinum est *ος*, Atticæ eandem terminationem *ος* retinent sæpius in feminino, præsertim si sint composita, aut derivata; unde illis quidem, duarum terminationum fuit ejusmodi nomina adjectiva; ut, *ὁ*, *ἡ πάμφιλος*, *τὸ πάμφιλον*, *omnipotens amicus*; *ὁ*, *ἡ κόσμιος*, *τὸ κόσμιον*, *elegans*.

Πρᾶος, *mitis*, non habet in usu aliud genus femininum, quàm *πραῖα*, quod mutuatur à *πραῦς*, idem significante; sed neutrum genus est regulare, scil. *πραῶν*: at in neutro plurali habet *πραῖα*, ab eodem *πραῦς*.

Horum adjectivorum masc. et neut. sunt declinationis secundæ; fem. vero, tum illorum, tum reliquorum adjectivorum, cuiuscunque sint terminationis, sunt declinationis primæ.

Masculina duo in *ας* habent in fem. *αινα*, et in neut. *αν*, scil. *μίλας*, *niger*, *μίλαινα*, *μίλαν*. *τάλας*, *miser*, *τάλαινα*, *τάλαν*, *Πᾶς*, *omnis*, fem. habet in *ασα*, et neut. in *αν*. *Πᾶς*, *πᾶσα*, *πάν*. *Μῆας*, *magnus*, irregularis est; de quo postea.

Tertiæ declinationis sunt, tum in masculino genere, tum in neutro, adjectiva omnia, præter ea sola, quorum masculina in *ος* terminantur.

Masculinum in *υς*, fem. habet in *εια*; neut. in *υ*; ut, *ἡμισυς*, *dimidius*, *ἡμισια*, *ἡμισυ*; *γλυκύς*, *dulcis*; *γλυκῆα*, *γλυκύ*. Excipitur *πολύς*, *multus*, de quo postea.

Masculinum in *ος*, fem. habet in *ισσα*, neut. in *ιν*; ut, *χαρίος*, *gratiosus*, *χαρίσσα*, *χαρίν*. Excipitur *ἓς*, *unus*, cum compositis, de quibus postea. Ex his adjectivis, finita in *ους* et *νους*, contrahuntur in *υς* et *ις*, ut dictum est in prima contrahentium specie; ut, *μελιτόης*, *mellitus*, *μελιτόισσα*, *μελιτόιν*; *μελιτῶς*, *μελιτῶσσα*, *μελιτῶν*; *τιμῶς*, *τιμῶσσα*, *τιμῶν*, *honoratus*, &c. *τιμῶς*, *τιμῶσσα*, *τιμῶν*, &c.

Participiorum in *ος*, fem. est *ωα*, neut. est *ος*; et participiorum in *ων*, fem. est *ωσα*, neut. est *ον*; ut, *τιτυρῶς*, *qui verberat*, *τιτυρῶα*, *τιτυρῶς*; *τύχων*, *verberans*, *τύχουσα*, *τύχων*, *τυχῶν*.

Iubens, ἀκῶν, invitus, licet participia non sint, fem. faciunt quoque in *ωσα*, et neut. in *ον*.

Participia in *ας* desinentia, fem. habent in *ωσα*, et neut. in *αν*.
τύλας, qui verberavit, τύλασα, τύλαν.

Participia in *ας* fem. habent in *ωσα*, neut. in *ω*; ut, *τυρθεῖς, verberatus, τυρθεῖσα, τυρθεῖν, etc.*

Participia in *ως*, fem. habent in *ωσα*, neut. in *ον*, et participia in *ως*, fem. in *ωσα*, neut. in *ον*; ut, *διδῶς, διδῶσα, διδόν, dans; ζευγὺς, ζευγῦνσα, ζευγύν, jungens.*

In adjectivis duarum terminationum, *ων* habet neutrum in *ον*; *ην* in *ιν*; *ης* in *ις*; *ως* in *ων*; *ις* in *ι*; *υς* in *υ*: ex his, *ως, υς* et *ις*, compositorum plerumque nominum terminationes sunt; ut, *ὁ, ἡ εὐδαιμων, τὸ εὐδαιμον, felix; ὁ, ἡ ἄρσεν, τὸ ἄρσεν, masculus; ὁ, ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, verus; ὁ, ἡ πολύς, τὸ πολύν, multiplex; ὁ, ἡ εὐχαρίς, τὸ εὐχαρί, gratus; ὁ, ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, sine lachrymis. Sed τέρην, tener, potius habet ἡ τέρενα, τὸ τέρεν.*

Adjectiva irregularia, *πολύς* et *μέγας*, sic declinantur.

Sing. num.			Sing. num.		
N. πολὺς,	πολλή,	πολύ,	μέγας,	μεγάλη,	μέγα,
G. πολλῷ,	πολλῆς,	πολλῷ,	μεγάλῃ,	μεγάλῃς,	μεγάλῃ,
D. πολλῶ,	πολλῇ,	πολλῶ,	μεγάλῳ,	μεγάλῃ,	μεγάλῳ,
A. πολύν,	πολλήν,	πολύ.	μέγαν,	μεγάλην,	μέγα.
Plur.			Plur.		
N. πολλοί,	πολλαί,	πολλά.	μεγάλοι,	μεγάλαι,	μεγάλα.

Habent scilicet nominativos hos, et obliquos omnes ab antiquis, *πολλὺς* et *μεγάλος*: Poëtae autem declinant *πολύς* per omnes casus, ut adjectiva in *ως*, dicentes *πολίος, πολιές, etc.*

DE ADJECTIVORUM COMPARATIONE.

Comparatio regularis fit addendo gradui positivo *τερος* pro comparativo, et *τατος* pro superlativo; quæ mutationes variis fiunt modis.

1. Adjectiva quæ, post nominativi contractionem, in *ως* terminantur; et quæ in *ας* vel *εις* desinunt, nominativo singulari masculino addunt *τερος* et *τατος*; *ως* insuper abjicit; ut *ἀπλῶς, simplex, contractum ex ἀπλῶς habet ἀπλῶςτερος, ἀπλῶστατος: μακάρ, beatus, μακάριος, μακάριστατος: χαρίεις, venustus, χαρίειςτερος, χαρίεστατος.*

2. Desinentia in *ων* addunt *τερος* et *τατος* nominativo plurali masculino; ut, *εὐδαίμων, felix, εὐδαιμονίτερος, εὐδαιμονίστατος, cum plur. nom. sit εὐδαίμονες.*

3. Terminata in *ας, ης, υς*, adjiciunt eas graduum notas generis neutro; ut, *μελάς, niger, μελάντερος, μελάντατος: ἰσχυρός, fortis, ἰσχυρότερος, ἰσχυρότατος.*

pius, ἰσισβέστερος, ἰσισβέστατος : ἑυρύς, *latus*, ἑυρύτερος, ἑυρύτατος : quorum scil. neutrum genus est μέλαν, ἑυσιβής, ἑυρύ.

4. Terminata in *ος*, si praecedit syllaba longa, abjiciunt *ς*, et comparantur per *οίερος* et *οταλος* ; ut, ἑνδοξος, *gloriosus*, ἑνδοξότερος, ἑνδοξότατος : πρᾶος, *mitis*, πρᾶότερος, πρᾶότατος : Si verò penultima sit brevis, comparatio fit per *ώτερος* et *άταλος*, ut, σοφός, *sapiens*, σοφώτερος, σοφώτατος. Habentia denique in penultima ancipitem, utrâque gaudent vocali, ut, ἴσος, *aqualis*, ἰσότερος, vel ἰσώτερος, &c.

Comparatio minùs regularis est quorundam nominum in *ος* et *υς*, quæ comparantur per *ίων* et *ισος* ; qualia sunt αἰσχρός, *turpis*, αἰσχρίων, abjecto ρ, αἰσχρίσος ; et eodem modo, οἰκτός, *miserabilis*, οἰκτίων, οἰκτίσος ; ἐχθρός, *inimicus*, ἐχθρίων, ἐχθρίσος : καλός, *pulcher*, καλλίων, geminato λ, κάλλισος ; ῥαδός, *facilis*, ῥαίων, sine δ, ῥαίσος ; vel ῥάων, ῥάσος.

Desinentia in *υς* acutum utroque modo comparantur ; ut, βαθύς, *profundus*, βαθύτερος, βαθύτατος ; vel βαθίων, βάθισος ; sic βραδύς, *tardus* ; ταχύς, *celer* ; παχύς, *crassus*, et similia.

Longiùs à regula generali deflectunt sequentia.

ἀγαθός, <i>bonus</i> ,	{	ἀμείνων,	ἀγαθότατος.
		ἀρείων,	ἀριστος.
		βελτίων,	βέλτισος.
		κρείσσων,	κράτισος.
κακός, <i>malus</i> ,	{	λαῖων,	λῆσος.
		κακίων,	κάκισος.
		χείρων,	χείρισος.
μέγας, <i>magnus</i> ,		μέζων,	μέγιστος.
πολύς, <i>multus</i> ,		πλείων,	πλείστος.
ελάχυς, <i>parvus</i> ,		ελάσσων,	ελάχιστος.
μικρός, <i>parvus</i> ,		ἥτιων, vel μείων, vel μικρότερος,	μικρότατος.

De Nominibus Anomalis.

Anomala sunt, 1. Indeclinabilia. 2. Defectiva. 3. Redundantia. 4. Quaedam quae flectuntur, haud observatis declinationum regulis.

1. Indeclinabilia sunt, 1. Nomina peregrina, ὁ Ἀδάμ, τῷ Ἀδάμ, etc. ἡ Μαριάμ, τῆς Μαριάμ : qualia tamen assumunt quandoque terminationem Graecam, et flectuntur regulariter, ὁ Ἀδάμος ; ἡ Μαριάμ, 2. Nomina literarum, τὸ ἄλφα, τῷ ἄλφα.

2. Defectiva desitiuntur aut numeris, aut casibus. Numero singulari carent, 1. Nomina festorum, ut, τὰ Διονύσια, *dies festi in Bacchi honorem*, Παναθήναια, *Festa Minervae*. 2. Nomina quaedam urbium, ut, Ἀθῆναι, *Athenae* ; Θῆβαι, *Thebae* : item τὰ ἄλφιστα, *viñtus* ; nam τὸ ἄλφιτον est *farina*. Rarò invenitur etiam in singulari, ὁ ἄλς, *sal*.

Pluralem

Pluralem vix habet ἡ ἄλς, *mare*; cætera autem, quæ Grammatici dicunt plurali carere; ut, γῆ, *terra*; πῦρ, *ignis*; ὁ ἀήρ, *aër*; τὸ ἔλαιον, *oleum*; in numero plurali leguntur apud scriptores probatos, licet parciùs.

Plura sunt quæ casibus destituuntur. Nom. et voc. solos habent, ἡ, ὡ πρίσθρα, pro πρίσθειρα, *vetula*; πότνια, pro πόλνια, *venlanda*, δῶς, *donum*. Nom. acc. et voc. singularem habent neutra, δίμας, *corpus*; σέλας, *splendor*; λίπας, *rupes*; ἡδος, *dulcedo*; ὄρελος, *questus*; βρέτας, *imago*; ὄναρ, *somnium*; νῶκαρ, *prigritia*. Eosdem casus plurales habet οἱ, ὡ φθοῖς, τῷς φθοῖς; ἃ φθοῖς, φθοῖας, *placenta genus*. Gen. dat. et acc. plur. habet ἀλλήλων, &c. *in vicem*; ἀλλήλοις, *ais, ois*; ἀλλήλους, *as, a*. Nom. acc. sing. et dat. plur. habet μαρτύς, *testis*.

Alia sunt defectiva, quæ cùm casibus destituuntur suis et propriis, alios mutuuntur ab aliis nominibus, quorum nominativus inusitatus est; ut, γυνή, *mulier*, solum habet nom. cætera mutatur ab absolute γύναιε, scilicet γυναικός, γυναικί, etc. γυναικίς, γυναικῶν, etc. voc. sing. quoque habet irregularem γύναι. Nominativus Ζεύς, *Jupiter*, acc. habet Ζεῦν, licet parcius; et voc. Ζεῦ; cæteros habet casus à Δις, scil. Διδς, Διί, Δία.

Ejusdem generis sunt nomina quædam neutra in αρ et ωρ desinentia, quæ omnes casus, præter acc. et voc. sing. mutuo habent ab antiquis in ας desinentibus; ut, ἥπαρ, *hepar*; ἡμαρ, *dies*; ἔδαρ, *cibus*; φρέαρ, *puteus*; σίαρ, *pinguedo*; κάρναρ, *carus*; ἀλειφαρ, *unguentum*; δειλεαρ, *esca*; ὄνηαρ, *commodum*; ἔθαρ, *pinguedo*; ὕδαρ, *aquâ*; σκῶρ, *sordes*; in gen. habent ἥπατος, ἡματος, εἰδατος, ὕδατος, &c. Denique τὸ ὤς, *auris*, ab antiquo ὤς, habet ὠτός, ὠτί; τὰ ὠτά, &c. sed acc. et voc. sing. à se habet .

3. Redundantia, aut sunt diversarum declinationum sub una, vel etiam pluribus terminationibus; aut sunt unius declinationis sub diversis terminationibus. In diversis declinationibus sub eadem terminatione invenies Δάρης, *Dares*, Δάρη vel Δάρηος; Κόμης, υ vel πτος; Ἀριστοφάνης, *Aristophanes*, υ vel ιος; Ἄρης, *Mars*, Ἄρη vel Ἀρητος, vel Ἀρειος, vel Ἀρίως, Attice. Νῦς, *mens*, υν vel νόος; ὁ σκότος, υ, *tenebræ*, vel τὸ σκότος, ιος, et eodem modo ὁ vel τὸ ὄνειδος, *dedecus*; ὄχος, *currus*; ἔλεος, *misericordia*; Σπῆνος, *lamentatio*; τάριχος, *condimentum ex piscibus salsis*; ὄσσος, *oculus*. Μίνος, *Minos*, habet ωος et ω, secundum Atticam declinandi formam, de qua in dialectis; sic ἥρως, *heros*, et κάλας, *funis*. Ἔρως, *amor*, et γέλας, *risus*, habent ωος et ω.

Diversas tum declinationes, tum terminationes, habent Μωσῆς, υ, *Moses*; vel Μωῦσης, υ; vel Μωσειῦς, ιως; vel denique Μωῦσις, ιως, δένδρον, υ, *arbor*, vel τὸ δένδρον, ιος; pari modo, ἀνδράποδον, et ἀνδράποδος, *mancipium*; κτίανον, et κτίαντος, *possessio*; ἀσπασμός, υ, *salutatio*; et ἀσπασμα, ατος; sic βρέχμος, et βρέχμα, *madefactio*; ἰχμός et ἰχμα, *retinaculum*; υἱός, υἱῷ, *filius*, vel υἱός, ιος, vel ιως; vel υἱς, ιος; τὸ χρεός, *debitum*, ιος; vel χρεός, et

et χρίων, ω, Atticè: ἡ βλάση, ης, *damnum*; vel τὸ βλάθος, εος; sic δίστα et δίστος, *fitis*; κνίσση et κνίσσα, vel κνίσθος, *nidor*; νάπη et νάπος, *saltus*, νίκη et νίκος, *victoria*; νείκη, et νείκης, *rixa*; σκάφη et σκάφος, *cymba*; λιτός, ὤ; vel λῖς, τος, *tenuis*.

Quædam sunt, quorum alter nominativus haud est in usu, à quo tamen inveniuntur formati casus quidam obliqui, ut, ἀλήη, ης, *fortitudo*, in usu est; sed dat ἀλῆ venit ab inusitato ἀλῆ; ἰωκή, ης, *clamor*, at ἰώκα acc. ab ἰώῃ; sic κρόκη, *subtemen*; φυγή, *fuga*; ὕμνῃ, *prælium*, sunt declinationis primæ; accusativi autem κρόκα, φύγα, ὕμνῃνα, proveniunt ab obsoletis κρόῃ, φύῃ, ὕσμῃν. Διχομήνος, υ, *luna semiplena*, reperitur etiam διχόμενῃ, à veteri διχόμενῃ.

Μήλον, *potium*, πρόσωπον, *vultus vel persona*, πρόβατον, *pecus*, sunt declinationis secundæ; sed inveniuntur μέλας, *προσώπαλα*, πρόσσασσι, ab antiquis μῆλας, ατος, &c. sic κρίνον, υ, *lilium*, at κρίνεσι, ab inusitato τὸ κρίνος, εος.

Ejusdem declinationis, sed diversarum terminationum, secundum quas diversis modis declinantur, sunt sequentia. Secundæ declinationis, ἀντίδοτος, vel ἀντίδοτον, *antidotum*; βύτρος, vel βύτρον, *butyrum*; γάρος, ον, *garum*; δισμός, ον, *vinculum*; ἱμπλάστρος, ον, *emplastrum*; ζυγός, ον, *jugum*; θύμος, ον, *thymum*; κίλευθος, ον, *vīa*, νῶτος, ον, *dorsum*; ὕρος, ον, *impetus*; ὀρίγανος, ον, *origanum*; χάλκανθος, ον, *chalcanthus*. Tertiæ declinationis ἀνδάν, ονος; vel ἀνδῶνος, υς, *luscinia*; eodem modo Γοργών, et Γοργώ, *Gorgo*, ἰκάν, ἰκῶ, ἰκῶν, *χειλιδών, χειλῶ, hirundo*; φορκύν, υνος, *Phorcys*, vel φόρκυς, υος.

Una terminatione in nominativo utuntur, sed à duobus formati casus obliquos: in declinatione secunda, ἱριμὸς, *remus*; in plurali ἱρήμοι vel ἱρήμῃ; sic κυκλός, *circulus*, οἱ vel α; τράχλος, *collum*; οἱ vel α; σταβμός, *stabulum*, οἱ, α; λύχνος, *candela*, οἱ, α; μόχλος, *vestis*, οἱ, α; δίσπος, *sedes*, οἱ, α; Τάρταρος, *Tartarus*, οἱ, α. Inveniuntur etiam in plur. τὰ ταρσά, *vole pedum*; μηρά, *femora*, δόρπα, *cæνα*, σῖτα, *frumenta*, quorum nominativi sing. in ος terminantur; nam τὸ σῖτον est *panis*, Στάδιον est nom. sing. *stadium*, at in nom. plur. habet σάδια vel σάδιοι. In decl. tertia γόνυ, *genu*, γόνυος, et sæpe ex metathesi γυνός: habet quoque γόνατος, &c. ab antiquo γόνας, et in plur. γόναλα, &c. vel γύναλα, vel per sync. γύνα: sic δόρυ, *hasta*, δόρυος vel δύρος, et δόρατος, à δόρας obsoleto; in plur. δόρατα vel δύρατα, vel δύρα, &c. γάλα, *lac*, γάλατος, vel ab inusitato, γάλαξ, habet γάλακτος.

4. Casus formant, haud observatis declinationum regulis. Sic Ἰησοῦς, *Iesus*, habet in gen. Ἰησοῦ, in dat. Ἰησοῦ, in acc. Ἰησοῦν: Diminutiva hæc, καμῦς, *Camylus*, Διονῦς, *Bacchulus*, Κλαυσῦς, *Clausulus*, habent τῷ καμῦ; τῷ καμῦ; τὸν καμῦν, &c. Composita cum πῶς, *pes*, habent in gen. ποδος, vel υ, et in acc. ποδα, vel υν; ut, δίπους, *bipes*, δίποδος et δίπυ; δίποδα et δίπυν: χείρ,

χείρας.

χέρως, manus, habet in gen. dual. *χερσῶν*, et in dat. plur. *χερσὶ*. Poëta etiam abjiciunt: ex omnibus casibus. *Κύνων*, canis, in omnibus casibus syncopen patitur, pro *κύωνος* enim habet *κύνος*, pro *κύωνι*, *κυνί*, &c. *Ἐριξ*, crinis, habet ob aspiratam sequentem *τριχὺς*, et eodem modo in cæteris omnibus casibus, excepto dat. plur. ubi ob aspiratam *χ* ablatam, sit *Ἐριξί*.

In hac classe sunt etiam nomina, quæ ab eodem nominativo et in eadem declinatione genitivum, et inde reliquos casus formant diversis modis; qualia sunt *ῥῆρις*, *lis*, *ῥήριδος*, et *ῥήριως*, &c. Sic *σῆμιδαλις*, *triticum*; *Ἀμαστρίς*, *Amastris*. *Χάρων*, *Charon*, habet *Χάρωνος*, aut *Χάροντος*; *Θίμις*, *jus*, *Θίμιδος*, *Θίμιτος*, et *Θίμιτος*.

Cum anomala sint bene multa numerorum nomina, simplicia in primis et primitiva, de iis hîc agendum videtur.

DE NUMERORUM VOCIBUS.

Cardinales numeri sic inflectuntur.

N.	εἷς,	μία,	ἓν, unus, &c.
G.	ἑνός,	μισῶς,	ἑνός,
D.	ἑνὶ,	μισᾷ,	ἑνὶ,
A.	ἕνα,	μίαν,	ἓν.

Eodem modo composita, *ἑδεις*, *μυδεις*, nullus, *ἑδεμία*, *ἑδινός*, *ἑδεμισῶς*, *ἑδινός*, &c. et in plur. *ἑδίνες*, *ἑδεμιαί*, *ἑδινά*, &c.

Dual.	}	N. A. δύο, vel δύο, duo.	
		G. D. <i>δυσῶν</i> , in fem. <i>δυσῶν</i> , sed iis indiscriminatim sæpius utuntur.	
Plur.	}	G. <i>δυσῶν</i> ,	} his autem utuntur partiùs.
		D. <i>δυσὶ</i> .	

Δύο sæpe apud scriptores Græcos indeclinatum reperitur; nonnunquam etiam pluralem articulum recipit, *οἱ* et *τὰ δύο*, &c.

<i>τρῆς</i> , tres.		<i>τίσσαρες</i> , quatuor.	
Plur.		Plur.	
N.	οἱ, αἱ <i>τρῆς</i> , τὰ <i>τρία</i> ,	N.	οἱ, αἱ <i>τίσσαρες</i> , τὰ <i>τίσσαρα</i> ,
G.	<i>τῶν</i> , &c. <i>τριῶν</i> ,	G.	<i>τῶν</i> , &c. <i>τισσάρων</i> ,
D.	<i>τοῖς</i> , &c. <i>τρισὶ</i> ,	D.	<i>τοῖς</i> , &c. <i>τίσσαρσιν</i> ,
A.	<i>τὺς</i> , τὰς <i>τρῆς</i> , τὰ <i>τρία</i> .	A.	<i>τὺς</i> , τὰς <i>τίσσαρας</i> , τὰ <i>τίσσαρα</i> .

Indeclinabilia sunt cardinalium numerorum vocabula à quinque usque ad centum; ut, *οἱ*, *αἱ*, τὰ *πέντε*, quinque, *τῶν*, &c. *πέντε*; *οἱ*, *αἱ*, τὰ *ἑκατόν*, centum, &c. Majorum numerorum nomina flectuntur ut alia adjectiva, *διαχόσιοι*, *διαχόσιοι*, *διαχόσιοι*, *ducenti*,

ducenti, &c. χίλιοι, χίλια, χίλια, mille: μύριοι, μύρια, μύρια, decies mille.

Pari modo declinantur regulariter numeri ordinales; ut, πρῶτος, πρῶτον, primus; δεύτερος, δεύτερα, δεύτερον, secundus, &c.

DE NUMERORUM NOTIS.

Græci ad numeros notandos, literarum suarum adhibebant figuras quas variis modis disponebant.

Primò, simpliciore instituto elementa omnia ab A ad Ω, ad ordinem saltem rerum numerandarum significandum, ita adhibebant, ut A primi, B secundi, &c. Ω vigesimi quarti, nota esset, secundum nimirum numerum, quem ipsæ literæ in alphabeti dispositione possidebant, quomodo notatos simul et inde denominatos habemus Iliados et Odysseæ Homericæ libros.

Secundò, majori artificio literas colloebant, ut quemvis numerum signarent, eas dividendo in tres series.

Harum prima constabat ex octo primis alphabeti elementis, quibus, cum nota ς, dicta ἐπίσημον, quæ numerus senarius designabatur, numeros infra decem exprimebant. Secundæ seriei tribuebant octo sequentia elementa cum notula ϸ aut Ϻ appellata μόττα, & nono loco posita: his reliquos numeros signabant, decem scilicet, viginti, triginta, &c. usque ad centum. Tertia series continebat octo ultimas literas, quibus jungebant signum Ϸ dictum σάνπι, utpote formatum ex antiquo Sigma ϸ inverso & litera π: hæc numeros à centum ad mille notabant. Has tres series simul junctas, unâ cum iis quos signabant numeris, sic habe.

A α,	1.	I ι	10.	P ρ	100.
B β,	2.	K κ',	20.	Σ σ,	100.
Γ γ',	3.	Λ λ',	30.	Τ τ',	300.
Δ δ',	4.	Μ μ',	40.	Υ υ',	400.
Ε ε',	5.	Ν ν',	50.	Φ φ',	500.
ς,	6.	Ξ ξ',	60.	Χ χ',	600.
Ζ ζ',	7.	Ο ο',	70.	Ψ ψ',	700.
Η η',	8.	Π π',	80.	Ω ω,	800.
Θ θ',	9.	ϸ ζ',	90.	Ϸ	900.

Haftenus ad numerandum adhibitæ literæ lineolam seu punctum à capite habent; quam notam cum intra literam ponerent, eâ significabant numerum illum millies multiplicatum esse; ita cum α designet 1, α signat 1000; κ', 20, κ, 20,000; ρ, 100, ρ, 100,000, &c.

Facili negotio ita poterant hæ literæ jungi, ut quovis numeros exprimerent, ut, $\iota\alpha$, 11; $\iota\beta$, 12; $\kappa\gamma$, 23; $\kappa\delta$, 29; $\rho\kappa$, 120; $\acute{\alpha}\pi$, 880; $\phi\chi\iota$, 1725.

Tertiò, numeros quosdam notabant quadrata, seu majore formâ scriptis literis, iis scil. quæ primæ sunt Græcorum vocabulorum eos numeros significantium; pro his itaque numeris, 1, 5, 10, 100, 1000, 10,000; scribebant I, II, Δ, H, X, M. Notat igitur II, 5; quia ab eo incipit Πέντε, *quinque* significans; Δ, 10, quia idem valet Δέκα; H, 100, quia olim, cum aspirationem denotaret, præfigebatur in voce ΗΕΚΑΤΟΝ, *centum*, X, 1000 notat, quia prima est litera in χίλιοι, *mille*, et M, 10,000, quia Μύριοι significat *decies mille*. De I pro uno, minùs fortè placebit, quam tradunt Grammatici causam, eam literam esse primam in *ια* pro μία, *una*.

Has non solum jungebant ad numeros quovis notandos, eodem modo quo literas minuscultas, sed insuper compendio studentes, inferebant unam aliquam harum literarum excepto I, gremio literæ II, quo significabant vim ejus literæ quintuplo auctam esse; ita |Δ| valebat 50; |H|, 500; |X|, 5000; X|H|HHΔΠ, 1725.

DE PRONOMINE.

Quæ vulgò dicuntur pronomina sunt viginti tria, scilicet *ego*; $\epsilon\gamma\omega$; *tu*; $\sigma\acute{\upsilon}$; *is*; $\epsilon\gamma\omega$; *hic*; $\epsilon\kappa\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma$ *ille*; $\delta\epsilon$, *qui*; $\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$, *ipse*; $\delta\acute{\alpha}\nu\alpha$ *quidam*; $\tau\iota\varsigma$, *quis*; $\epsilon\mu\omicron\varsigma$, *meus*; $\sigma\acute{o}\varsigma$, *tuus*; $\delta\epsilon$, *suus*; $\kappa\alpha\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, *noſter*; $\sigma\phi\alpha\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, *veſter*; utrumque de duobus dictum; $\eta\mu\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, *noſter*; $\upsilon\mu\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, *veſter*; $\sigma\phi\epsilon\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, *ſuus*; $\eta\mu\epsilon\delta\alpha\pi\omicron\varsigma$ *noſtras*; $\upsilon\mu\epsilon\delta\alpha\pi\omicron\varsigma$, *veſtras*; $\kappa\omicron\delta\alpha\pi\omicron\varsigma$, *cujas*; $\epsilon\mu\alpha\upsilon\tau\acute{\upsilon}$, *mei ipſius*; $\sigma\iota\alpha\upsilon\tau\acute{\upsilon}$, *tui ipſius*; $\iota\alpha\upsilon\tau\acute{\upsilon}$, *ſui ipſius*.

Horum pronominum quæ novem prima ponuntur, ſunt primitiva; cætera ſunt derivata, et quæ ultimò locantur tria, ſunt compoſita.

Pronominum alia ſunt demonſtrativa, ſcil. $\epsilon\gamma\omega$, $\sigma\acute{\upsilon}$, $\delta\epsilon$, $\epsilon\gamma\omega$, $\epsilon\kappa\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma$; alia relativa, $\delta\epsilon$, $\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$, alia poſſeſſiva, $\epsilon\mu\omicron\varsigma$, $\sigma\acute{o}\varsigma$, $\delta\epsilon$, $\kappa\alpha\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\sigma\phi\alpha\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\eta\mu\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\upsilon\mu\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\sigma\phi\epsilon\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$; alia reciproca, $\epsilon\mu\alpha\upsilon\tau\acute{\upsilon}$, $\sigma\iota\alpha\upsilon\tau\acute{\upsilon}$, $\iota\alpha\upsilon\tau\acute{\upsilon}$; alia gentilia, $\eta\mu\epsilon\delta\alpha\pi\omicron\varsigma$, $\upsilon\mu\epsilon\delta\alpha\pi\omicron\varsigma$; alia interrogativa, $\kappa\omicron\delta\alpha\pi\omicron\varsigma$, $\tau\iota\varsigma$; alia denique indefinita, $\delta\acute{\alpha}\nu\alpha$, $\tau\iota\varsigma$, *aliquis*, cum accentu gravi, ut diſtinguatur ab interrogativo $\tau\iota\varsigma$, *quis*?

Peculiari ratione ſeſtuntur primitiva $\epsilon\gamma\omega$, $\sigma\acute{\upsilon}$, $\delta\epsilon$.

Sing.		
N.	ἐγώ, ego.	σύ, tu.
G.	ἐμῷ vel μῷ,	σοῦ,
D.	ἐμοί vel μοί,	σοί,
A.	ἐμὶ vel με.	σί
Dual.		
N.A.	ᾤω vel ᾠ,	σφῶϊ vel σφῶ,
G.D.	ᾤωϊ vel ᾤῃ.	σφῶϊν vel σφῶν,
Plur.		
N.	ἡμεῖς,	ὑμεῖς,
G.	ἡμῶν,	ὑμῶν,
D.	ἡμῖν,	ὑμῖν,
A.	ἡμᾶς,	ὑμᾶς,

Pronomina hæc, ut et pleraque alia, carent vocativo; si quæ autem habeant, illis idem est cum nominativo; ut, ὦ ἄτος, *heus tu.*

Pronomina possessiva, gentilia, et interrogativum ποδαπός, flectuntur ut adjectiva in *ος*, aut in *ρος*; ut, ἐμὸς, ἐμὴ ἐμόν, &c. πατίτερος, πατίτερα, πατίτερον, &c.

Pronomina ἐκᾶνος, ὅς, αὐτός, eodem modo declinantur, nisi quod v. careant in neutro, quemadmodum dictum est in adjectivis: ut, ἐκᾶνος, ἐκάνη, ἐκᾶνο, &c.

Demonstrativum ἴτος, *hic*, sic inflectitur:

Sing.		G. D. τέτοι, ταύται, τέτοι.	
N.	ἴτος, αὐτή, τῆτο.	Plur.	
G.	τέτῃ, ταύτης, τέτῃ.	N.	ἴτοι, αὐται, ταῦτα
D.	τέτῳ, ταύτῃ, τέτῳ.	G.	τέτων, τῶτων, τέτων,
A.	τέτον, ταύτην, τέτο.	D.	τέτοις, ταύταις, τέτοις,
V.	ἴτος, αὐτή, τέτο.	A.	τέτῃς, ταύτας, ταῦτα.
Dual.		V.	ἴτοι, αὐται, τεῦτα.
N.A.	τέτῳ, ταῦτα, τέτῳ.		

Eodem modo flectuntur composita τηλικῆτος, τηλικαῦτη, τηλικᾶτο, *tantus*; τοσαῦτος, τοσαύτη, τοσαῦτο, *talis*, &c.

Pronomina reciproca flectuntur sine nom. et voc. et in numero solo singulari.

G.	ἑαυτοῦ,	ἑαυτοῦς,	ἑαυτοῦ.
D.	ἑαυτοῦ,	ἑαυτοῦ,	ἑαυτοῦ.
A.	ἑαυτόν,	ἑαυτήν,	ἑαυτό.

Pari modo *σεαυτῷ* et *ἑαυτῷ*, et contractè *σεαυτῷ*, *αὐτῷ* : sed *ἑαυτῷ* habet etiam numerum pluralem vel compositè vel divisim; gen. *ἑαυτῶν*, vel *σπῶν*, *αὐτῶν*, &c. Dat. *ἑαυτοῖς*, vel *σπίσιν αὐτοῖς*; *ἑαυταῖς*, vel *σπίσιν αὐταῖς*; *ἑαυτοῖς*, vel *σπίσιν αὐτοῖς*, Acc. *ἑαυτῷς*, vel *σπᾶς αὐτῷς*; *ἑαυτάς*, vel *σπᾶς αὐτάς*; *ἑαυτά*, vel *σπᾶς αὐτά*.

Pronomen *τις* flectitur ut adjectivum duarum terminationum in *is*; *ὅς*, *ἡ τις*; τὸ *τί*. Huic jungitur sæpe pronomen *ἐς*, inde si *ἐς τις*, *quicumque*, in cuius flexione utrumque pronomen declinatur. Nom. *ὅς τις*, *ἡ τις*, *ὅτι*. G. *ὅστινος*, *ἡστινος*, *ὅστινος*. D. *ὅστινι*, *ἡτινι*, *ὅστινι*, &c.

Restat pronomen *δᾶνα*, quod sæpius reperitur indeclinatum, nonnunquam tamen sic variatur :

- N. *ὅς*, *ἡ*, τὸ *δᾶνα*, apud Poëtas *δᾶς*.
- G. *τῷ*, *τῆς*, *τῷ δᾶνα*, vel *δᾶνατος*, vel *δᾶνος*.
- D. *τῷ*, *τῇ*, *τῷ δᾶνα*, vel *δᾶνατι*, vel *δᾶνι*.
- A. *τὸν*, *τὴν*, τὸ *δᾶνα*.

De VERBO.

VERBO accidunt *Conjugatio*, *Tempus*, *Modus*, *Numerus*, et *Persona*.

Conjugationes sunt duæ; prima est verborum omnium in *ω* desinentium, quæque Barytona sunt; ut, *τίπτω*, *verbero*; altera eorum quæ in *μι* desinunt; ut, *τίθημι*, *pono*.

Utraque conjugatio tres habet formas seu voces, scil. *Activam*, *Passivam*, et *Mediam*: media ita dicitur, quòd significationem habeat nunc activam, nunc passivam, licet sæpius activam. Genuinam verò et primigeniam vocis mediæ significationem explicasse videntur L. Kusterus in libello *De vero usu verbi medii*, et S. Clarke in notis ad Hom. II. passim.

Tempora sunt novem :

Præfens.

Præteritum quintuplex,	{	Imperfectum.
		Perfectum,
		Plusquamperfectum,
		Aoristus primus,
		Aoristus secundus,
Futurum triplex,	{	Futurum primum,
		Futurum secundum,
		Paulò post futurum in voce passiva.

Ἄριστοι χρόνοι, indefinita tempora, Graecæ linguae propria, ita dicuntur, quod indefinitam habeant significationem; nam licet sæpius significationem habeant præter. perf. ponuntur tamen non raro pro imperfecto et plusquamperfecto: ut et etiam pro futuro, præsertim in subjunctivo, optativo et imperativo.

Modi sunt quinque, Indicativus, Subjunctivus, Optativus, Imperativus, Infinitivus.

Numeri sunt tres, ut in nominibus: personæ totidem.

In verborum conjugatione consideranda veniunt, Characteristica, Terminatio, Augmentum, et Formatio temporum.

DE LITERA CHARACTERISTICA.

Characteristica est litera, quæ tempora primaria unâ cum temporibus à singulis horum derivatis, alia ab aliis distinguuntur; et per quam, simul cum terminatione, omnia tempora faciliè dignoscuntur.

Observanda est præcipuè characteristica trium temporum, scilicet præsentis, futuri primi, et præteriti perfecti, quia ab aliquo horum cætera omnia formantur, quæque retinent semper characteristicam ejus temporis, à quo originem suam ducunt.

Characteristica præsentis est litera quæ antecedit ω ; ut, ϵ in $\tau\epsilon\omega$, honoro; κ in $\tau\acute{\alpha}\kappa\epsilon\omega$, netto; π in $\tau\epsilon\rho\omega$, delector: at si χ , λ , μ , τ , præcedant ω , prior consona characteristica est; ut, κ in $\tau\iota\kappa\omega$, pario; prius λ in $\epsilon\lambda\omega$, mitto; μ in $\tau\acute{\epsilon}\mu\omega$, scindo; π in $\tau\upsilon\pi\omega$, verbero.

Characteristica futuri primi est aut ϵ , ut, $\acute{\alpha}\kappa\epsilon\omega$, audio, $\acute{\alpha}\kappa\upsilon\sigma\omega$; five alter duplicium ξ , ψ , in quibus etiam ϵ includitur; ut, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$, dico, $\lambda\acute{\epsilon}\xi\omega$; $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega$, scribo, $\gamma\rho\acute{\alpha}\psi\omega$: sed si liquida præcedat ω in præsentis, eadem est characteristica futuri, quæ fuerat presentis; ut, $\epsilon\lambda\omega$, mitto, $\epsilon\tau\epsilon\omega$; $\tau\acute{\epsilon}\mu\omega$, scindo, $\tau\epsilon\mu\omega$; $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, maneo, $\mu\epsilon\upsilon\omega$; $\sigma\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$, semino, $\sigma\pi\epsilon\rho\omega$.

Characteristica præteriti est α , nimirum si futuri characteristica fuerat ϵ , aut liquidarum aliqua; ut, $\acute{\alpha}\kappa\upsilon\omega$, $\acute{\alpha}\kappa\upsilon\sigma\omega$, $\eta\kappa\upsilon\alpha$; $\epsilon\lambda\omega$, $\tau\epsilon\lambda\omega$, $\epsilon\sigma\alpha\lambda\alpha$. Aut est χ , si in futuro fuerat ξ , ut, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\xi\omega$, $\lambda\acute{\iota}\lambda\epsilon\chi\alpha$; aut denique ϕ , si in futuro fuerat ψ , ut $\tau\upsilon\pi\omega$, $\tau\upsilon\psi\omega$, $\pi\iota\tau\upsilon\phi\alpha$.

DE TERMINATIONE.

Terminatio habetur id omne quod characteristicam sequitur. In terminatione autem hæc observanda sunt, 1. Nullam habere numerum dualem primam personam sibi propriam, ubi prima

prima pluralis terminatur in *μεν*. 2. In iis temporibus, in quibus tertia pluralis terminatur in *σι*, aut in voce passiva, et media in *αι*, tertiam dualem non distinguî terminatione a secunda duali.

Typus TERMINATIONUM Vocis activæ per omnes modos et tempora.

Num. Indicativus.	Subjunctivus.	Optativus.
Praef. S. <i>ω, εις, ει-</i>	<i>ω, ης, η.</i>	<i>οιμι, οις, οι.</i>
D. <i>ειλον, ειλον.</i>	<i>ηλον, ηλον.</i>	<i>οιλον, οιλην.</i>
P. <i>ομεν, ειτε, υσι.</i>	<i>ωμεν, ητε, ωσι.</i>	<i>οιμεν, οιτε, οιεν.</i>
Imp. S. <i>ον, εις, ε.</i>		
D. <i>ειλον, ειλην.</i>		
P. <i>ομεν, ειτε, ον.</i>		
Fut. 1. S. <i>ω, εις, ει.</i>		<i>οιμι, οις, οι.</i>
D. <i>ειλον, ειλον.</i>		<i>οιλον, οιλην.</i>
P. <i>ομεν, ειτε, υσι.</i>		<i>οιμεν, οιτε, οιεν.</i>
Fut. 2. S. <i>ω, εις, ει.</i>		<i>οιμι, οις, οι.</i>
D. <i>ειλον, ειλον.</i>		<i>οιλον, οιλην.</i>
P. <i>ωμεν, ητε, ωσι.</i>		<i>οιμεν, οιτε, οιεν.</i>
Aor. 1. S. <i>α, ας, ε.</i>	<i>ω, ης, η.</i>	<i>αιμι, αις, αι.</i>
D. <i>ατον, ατην.</i>	<i>ητον, ητον.</i>	<i>αιτον, αιτην.</i>
P. <i>αμεν, ατε, αν.</i>	<i>ωμεν, ητε, ωσι.</i>	<i>αιμεν, αιτε, αιεν.</i>
Aor. 2. S. <i>ον, εις, ε.</i>	<i>ω, ης, η.</i>	<i>οιμι, οις, οι.</i>
D. <i>ειτον, ειτην.</i>	<i>ητον, ητον.</i>	<i>οιτον, οιτην.</i>
P. <i>ομεν, ειτε, ον.</i>	<i>ωμεν, ητε, ωσι.</i>	<i>οιμεν, οιτε, οιεν.</i>
Perf. S. <i>α, ας, ε.</i>	<i>ω, ης, η.</i>	<i>οιμι, οις, οι.</i>
D. <i>ατον, ατον.</i>	<i>ητον, ητον.</i>	<i>οιτον, οιτην.</i>
P. <i>αμεν, ατε, ασι.</i>	<i>ωμεν, ητε, ωσι.</i>	<i>οιμεν, οιτε, οιεν.</i>
Plusq. S. <i>εν, εις, ει.</i>		
D. <i>ειτον, ειτην.</i>		
P. <i>ειμεν, ειτε, εισαν.</i>		

Imperativus.	Infinitivus.	Participium.
Praef. S. <i>ε, ετω.</i>		<i>ων, οντος.</i>
D. <i>ειτον, ειτων.</i>	<i>εν.</i>	<i>υσα, υσης.</i>
P. <i>ειτε, ειτωσαν.</i>		<i>ον, οντος.</i>
Fut. 1. S.		<i>ων, οντος.</i>
D.	<i>εν.</i>	<i>υσα, υσης.</i>
P.		<i>ον, οντος.</i>
Fut. 2. S.		<i>ων, οντος.</i>
D.	<i>εν.</i>	<i>υσα, υσης.</i>
P.		<i>ον, οντος.</i>
		Aor. ε.

Aor. 1. S. ον,	ατω.		αι,	αντες.
D. ατον,	ατων.	αι.	ασα,	ασης.
P. ατε,	ατωσαν.		αν,	αντες.
Aor. 2. S. ι,	ιτω.		ων,	οντες.
D. ιτον,	ιτων.	ων.	υσα,	υσης.
P. ιτε,	ιτωσαν.		ον,	οντες.
Perf. S. ι,	ιτω.		ως,	OTOS.
D. ιτον,	ιτων.	ιναί.	υια,	υιας.
P. ιτε,	ιτωσαν.		ως,	OTOS.

DE AUGMENTO.

Augmentum, quod in quibusdam tantum temporibus locum habet, est, quo verborum initium incrementum recipit, aucto scilicet ve syllabarum numero, vel primae syllabae quantitate.

Augmentum nusquam habent tria tempora, { Praesens.
Futurum 1.
Futurum 2.
Tria augmentum habent in solo indicativo. { Imperfectum.
Aoristus 1.
Aoristus 2.
Tria in omnibus modis habent, sed diversimodè plerumque à praecedentibus, { Perfectum.
Plusquamperfectum
Paulò post futurum.

Sed aoristi ιπα, ιπον, ab inusitato ιπα, dico, retinent augmentum in modis omnibus.

Plusquamperfectum abjicit extra indicativum augmentum sibi proprium, et retinet solum augmentum perfecti; nimirum quia non distinguitur à perfecto ultra illum modum.

Cum duplex sit augmentum, *syllabicum*, quo augetur syllabarum numerus; et *temporale*, quo augetur primae syllabae quantitas; de iis seorsim agemus.

DE AUGMENTO SYLLABICO.

Augmentum Syllabicum locum habet in verbis à consonante incipientibus.

Iis in imperfecto et utroque aoristo apponitur ε; ut, λιγω, dico, λιγον, λιξα: quae porro à consona ρ incipiunt, ea praeterea sam geminant; ut, βιβα, projicio, εββιβλον.

Si augmentum imperfecti fuerit breve aut anceps, perfectum, praeterquam quòd ε apponat, repetit quoque primam praesentis conso-

consonantem; ut, *τίω, honoro, ἴλιον, τέλικα*; et plusquamperfectum assumit aliud: ut, *ἰτέλικεν*.

Cum muta et liquida non efficiant syllabam necessariò longam, verba ab his quoque incipientia plerumque repetunt in perfecto primam præsens consonantem; ut, *γράφω, scribo, γέγραφα*; *κλίνω, inclino, κέκλινα*. Idem faciunt incipientia à *πτ, κτ*, et *μν*; ut, à *πίω, cado*, inusitato, formatur *πέπιονκα*; à *κτάομαι, possideo, κέκτημαι*; à *μνάομαι, recorder, μέμνημαι*. At *κτείνω, occido*, habet *ἔκτακα*.

Si augmentum imperfecti fuerit positione longum, aut verba incipiant à *γν*, aut *γρη* syllaba, perfecti et plusquamperfecti augmentum idem erit quod imperfecti; ut, *ρίπτω, ἔρριπτον, ἔρριφα, ἔρριφεν*; *ψάλλω, fidibus cano, ἑψαλον, ἑψαλκα, ἑψάλλκεν*; *γνῶριζω, notum reddo, ἔγνωρικα, ἔγνωρικεν*; *γρηγορέω, vigilo, ἔγρηγόρηκα, ἔγρηγόρηκεν*.

Verba incipientia ab aliqua aspiratarum, in augmento perfecti, loco aspiratae substituunt ordinis sui tenuem, quod fit ob vitandam cacophoniam; ut, *δύνω, impetu feror, τεδυνά*; *φαίνω, ostendo, πεφαίκα*; *χρίω, ungo, κέχρικα*.

DE AUGMENTO TEMPORALI.

Augmentum temporale invenitur in verbis incipientibus à quibusdam vocalibus et diphthongis, quae ideo mutabiles dicuntur.

Vocales mutabiles sunt, *α, ε, ο*, et mutantur;

<i>α</i>	} in <i>η</i> ,	<i>η</i>	<i>αύω, perficio, ἤνυον.</i>
<i>ε</i>		<i>ἑλπίζω, spero, ἤλπιζον.</i>	
<i>ο</i>		<i>ὀπαζω, praebeo, ὤπαζον.</i>	

Diphthongi mutabiles sunt, *αυ, αι, οι*,

<i>αυ</i>	} in <i>η</i> ,	<i>η</i>	<i>αὔξανω, augesco, ἠύξανον.</i>
<i>αι</i>		<i>αἶρω, tollo, ἤρον.</i>	
<i>οι</i>		<i>οἰκίζω, condo, ὠκίζον.</i>	

Augmentum temporale idem est in omnibus temporibus ul-
lum augmentum recipientibus; ut, *ἀκούω, audio, ἤκουον, ἤκουκα, ἤκούκεν*.

Quaedam sunt vocales et diphthongi, à quibus verba incipientia nullum sortiuntur augmentum, quaeque immutabiles dicuntur; nimirum,

<i>ι, υ, η, ω, αι, ευ, ο</i>	} ut,	<i>ἰξεύω, aucupor, ἰξευον.</i>
		<i>ὕβριζω, insulto, ὕβριζον.</i>
		<i>ἤχέω, resonō, ἤχεον.</i>
		<i>ᾤδω, impello, ᾤδον.</i>
		<i>οἰκάζω, assimilo, ὠκάζον.</i>
		<i>εὐδύνω, dirigo, εὐδυνον.</i>
	} ut,	<i>ὕταζω, vulnēro, ὕταζον.</i>

In temporibus autem, quae augmentum recipiunt, et sunt longae.

DE AUGMENTO COMPOSITORUM.

Composita quaedam augmentum habent ab initio, quaedam in medio, quaedam denique utrobique.

Ab initio compositi augentur, 1. Verba composita ex partibus orationis declinabilibus, ut, φιλοσοφία, *philosophia*, ἐπιλοσόφειον; αὐτομόλῳ, *sponse venio*, αὐτομόλειον. 2. Composita in quibus est α privativum, aut particula δυσ, quam sequitur consonans aut vocalis immutabilis; ut, ἀφρονίῳ, *insipiens sum*, ἡφρόνειον; δυσυχίῳ, *infelix sum*, ἰδυσύχειον; δυσωρίῳ, *difficulus custodio*, ἰδυσώρειον. 3. Verba composita ex praepositione et verbo, ubi praeposito non immutat significationem, plerumque augentur ab initio; ut, εὔδῳ, *dormio*, καθεύδῳ, *idem*, ἐκάθειδον; ἔζῳ, καθεζομαι, *sedeo*, ἐκαθεζόμεν. Nonnunquam tamen in ejusmodi compositis augmentum est in medio; ut, σερῳ, *privo*, ἀποστέρῳ, *idem*, ἀπιστέρειον.

Augmentum in medio ante verbum simplex habent, 1. Composita ex praepositione et verbo, ubi significatio verbi simplicis mutatur; ut, βάλλῳ, *jacio*, προσβάλλῳ, *adjicio*, προσέβαλλον; ὀρκίῳ, *juro*, ἐπιὸρκίῳ, *pejoro*, ἐπιὸρκειον. 2. Composita in quibus particulas εὐ et δυσ sequitur vocalis mutabilis; ut, εὐαγγελίζομαι, *lata nuncio*, εὐηγγελιζόμεν: δυσαρῳίῳ, *morosus sum*, δυσηρέσειον.

Utrobique augentur sequentia, ἀνορθῳ, *erigo*; ἐνοχλίῳ, *turbo*; ἀνίχομαι, *tolero*; ἐκδιαιτῳ, *luxuriōse vivo*; ἐμπαροινῳ, *petulanter vexo*; διαίτιῳ, *administro*; παροινῳ, *vinolentiā pecco*; ἐνάρδοον, *ἐνώχλειον*, &c.

Composita, quorum simplicia verba non sunt in usu, alia augentur ab initio; ut, ἀμφισβητίῳ, *dubito*, ἡμφισβήτηιον; sic ἀντιδικίῳ, *contra adversarium ago*; ἀντιβολίῳ, *occurro*: alia rursus in medio; ut, ἀπολαύῳ, *fruo*, ἀπέλαυον: et eodem modo ἐπιχειρίῳ, *aggredior*; ἐγκωμιάζῳ, *celebro*; ἐπικυρίῳ, *auxilior*.

EXCEPTIONES a regulis de Augmento.

Incipientia ab ε, sequente ο, refinent ε, sed ο mutant in ω; ut, ἱορτάζῳ, *ferior*, ἱώρταζον.

Non mutant ε in η, sed augentur assumendo ι post ε, verba haec; ἔχῳ, *haleo*, ἔχων; sic,

ἴω, <i>sino</i> .	ἰσῆκω, <i>flo</i> .	ἱπῶ, <i>dico</i> .
ἰλίσσω, <i>velvo</i> .	ἱρῶ et ἱρῶζω, <i>serpo</i> .	ἰθῶ, <i>confuesco</i> .
ἰλω, <i>cipio</i> , obsoletum	ἱπῶ, <i>dico</i> .	ἱρῶ, <i>trabo</i> .
in præfenti.	ἱπῶ, <i>convivio exci-</i>	ἱπομαι, <i>sequor</i> .
ἱλκω, <i>trabo</i> .	πίο.	ἱω, <i>induo vel colloco</i> ,
ἱλκίω, et ἱλκύνω, <i>idem</i> .	ἱργάζομαι, <i>operor</i> .	ἱζω, <i>sedco</i> .

Nullum habent augmentum ἄω, *flo* : ἀτῶ, *audio*, propterea scil. ne confundantur eorum imperfecta cum imperfectis verborum, ἱω, *sum*, et ἱῶ, *vado*. Nec habent augmentum, ἀνδίζομαι, *fastidio*, ἀνδίσσω, *insuetus sum*, ne duo *nn* concurrant.

Non utuntur augmento derivata ab οἰωνός, *volucris vel augurium*; οἰαξ, *gubernaculum navis*, et ab οἶνος, *vinum*, exceptis duobus, οἰνῶ, *in vinum verto*, et οἰνόχω, *vinum infundo*, quæ nonnunquam inveniuntur cum augmento. Nec habent augmentum οἰκουρέω, *domum custodis*; οἰδομαι, *solus ago*; οἰσπράω, *aspiro* *concolor*.

De FORMATIONE TEMPORUM in Voce activæ.

Ab indicatiivi temporibus reliquorum modorum tempora formantur omnia, præfentia scil. à præfenti, &c. ut, si mutantur ω, ες, ει, quæ sunt terminationes præf. ind. et utriusque fut. ἦν οἰμι, οἰς, οἰ, erit optativus; vel in εῖν, erit infinitivus, et ita in cæteris.

PARADIGMA VOCIS ACTIVÆ.

Num.	<i>Præfens</i> INDICATIVI.			
Sing.	{	τύπτω,	τύπτεας,	τύπτει.
Dual.			τύπτετον,	τύπτετον.
Plur.			τύπτομεν,	τύπτετε,
IMPERFECTUM.				
S.	{	ἔτυπτον,	ἔτυπτες,	ἔτυπτε.
D.			ἔτυπτετον,	ἔτυπτετε.
P.			ἔτυπτομεν,	ἔτυπτετε,
<i>Præf. et Imperf.</i> SUBJUNCTIVI.				
S.	{	τύπῃω,	τύπῃς,	τύπῃ.
D.			τύπῃτον,	τύπῃτε.
P.			τύπῃμεν,	τύπῃτε,

D

Præf.

Paradigma Vocis activæ.

Pres. et Imperf. OPTATIVI.

S.	{	τύλομαι,	τύλοις,	τύλοι,
D.			τύλοιτον,	τύλοιτην.
P.		τύλομεν,	τύλοιτε,	τύλοιεν.

Pres. et Imperf. IMPERATIVI.

S.	{		τύλε,	τυλέτω,
D.			τύλετον,	τυλέτων.
P.			τύλετε,	τυλέτωσαν.

Pres. et Imperf. INFINITIVI.

τύλεν.

Pres. et Imperf. PARTICIPII.

Masc.	{	τύλων,	οντος.
Fem.		τύλυσσα,	ύσης.
Neut.		τύπον,	οντος.

Futurum primum INDICATIVI.

S.	{	τύλω,	τύλης,	τύψη,
D.			τύλειον,	τύλειον.
P.		τύλομεν,	τύλειτε,	τύψι.

OPTATIVI.

S.	{	τύφοιμι,	τύφοις,	τύφοι.
D.			τύφοιτον,	τύφοιτην.
P.		τύφοιμεν,	τύφοιτε,	τύφοιεν.

INFINITIVI.

τύφην.

PARTICIP.

M.	{	τύφων,	οντος.
F.		τύφυσσα,	ύσης.
N.		τύφον,	οντος.

Futurum secundum INDICAT.

S.	{	τυπῶ,	τυπῆς,	τυπῆ.
D.			τυπῆλον,	τυπῆλον.
P.		τυπῶμεν,	τυπῆτε,	τυπῆσι.

OPTATIVI.

S.	{	τυποῖμι,	τυποῖς,	τυποῖ.
D.			τυποῖτον,	τυποῖτην.
P.		τυποῖμεν,	τυποῖτε,	τυποῖεν.

INFINITIVI.

τυπῆν.

PARTICIP.

M.	{	τύφων,	οντος.
F.		τύφυσσα,	ύσης.
N.		τύφον,	οντος.

Futu-

Paradigma Vocis Activæ.

39

Futurum secundum INDICAT.

S.	{	τυπῶ,	τυπᾷς,	τυπᾷ.
D.			τυπᾷλον,	τυπᾷλον.
P.		τυπῶμεν,	τυπᾷτε,	τυπῶσι.

OPTATIVI.

S.	{	τυποῖμι,	τυποῖς,	τυποῖ.
D.			τυποῖλον,	τυποῖλον.
P.		τυποῖμεν,	τυποῖτε,	τυποῖεν.

INFINITIVI.

τυπεῖν.

PARTICIP.

M.	{	τυπῶν,	ὑνλος.
F.		τυπῶσα,	ύσης.
N.		τυπῶν,	ὑνλος.

Aoristus primus INDICATIVI.

S.	{	ἔτυπα,	ἔτυπας,	ἔτυπε,
D.			ἔτύπατον,	ἔτυπάτην.
P.		ἔτύπαμεν,	ἔτύπατε,	ἔτυπαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	{	τύψω,	τύψης,	τύψη.
D.			τύψηλον,	τύψηλον.
P.		τύψωμεν,	τύψητε,	τύψωσι.

OPTATIVI.

S.	{	τύψαιμι,	τύψαις,	τύψαι.
D.			τύψαιλον,	τύψαίην.
P.		τύψαιμεν,	τύψαιτε,	τύψαιεν.

IMPERATIVI.

S.	{		τύψον,	τυψάτω;
D.			τύψαλον,	τυψάτω.
P.			τύψατε,	τυψάτωσαν.

INFINITIVI.

τύψαι.

PARTICIP.

M.	{	τύπας,	ανλος.
F.		τύπασα,	άσης
N.		τύπαν,	ανλος.

Aoristus secundus INDICATIVI.

S.	{	ἔτυπον,	ἔτυπεις,	ἔτυπε.
D.			ἔτύπηλον,	ἔτυπέτην.
P.		ἔτύπομεν,	ἔτύπετε,	ἔτυπον.

D 2

SUBJUNC.

Paradigma Vocis activæ.

SUBJUNCTIVI.				
S.	{	τύπῳ,	τύπῃς,	τύπῃ.
D.			τύπῃλον,	τύπῃλον.
P.		τύπῳμιν,	τύπῃτε,	τύπῳσι.
OPTATIVI.				
S.	{	τύποιμι,	τύποις,	τύποι.
D.			τύποιλον,	τυπέλῃον.
P.		τύποιμεν,	τύποιτε,	τύποιεν,
IMPERATIVI.				
S.	{		τύτε,	τυπέτω.
D.			τύτελον,	τυπέτων.
P.			τύτετε,	τυπέτωσαν
INFINITIVI.				
τυπεῖν.				
PARTICIP.				
M.	{	τυπῶν,	οντος.	
F.		τυπῶσα,	ύσης,	
N.		τυπὸν,	οντος.	
Perfectum INDICATIVI.				
S.	{	τέλυα,	τέλῃας,	τέλυε.
D.			τέλῃαλον.	τέλῃαλον.
P.		τέλῃαμιν.	τέλῃατε,	τέλῃασι.
Plusquamperfectum INDICATIVI.				
S.	{	ἔτελῃεν,	ἔτελῃας,	ἔτελῃα.
D.			ἔτελῃαλον	ἔτελῃαλον.
P.		ἔτελῃαμεν.	ἔτελῃατε,	ἔτελῃασαν.
Perf. et Plusq. SUBJUNCTIVI.				
S.	{	τέλῃω,	τέλῃῃς,	τέλῃῃ.
D.			τέλῃῃλον.	τέλῃῃλον.
P.		τέλῃωμεν,	τέλῃῃτε,	τέλῃῃσι.
OPTATIVI.				
S.	{	τέλῃοιμι,	τέλῃοις,	τέλῃοι.
D.			τέλῃοιλον,	τέλῃοιλον.
P.		τέλῃοιμεν,	τέλῃοιτε,	τέλῃοιεν.
IMPERATIVI.				
S.	{		τέλυε,	τέλυέτω.
D.			τέλυετον,	τέλυετών.
P.			τέλυετε,	τέλυετωσαν.
INFINITIVI.				
τετυρῆναι.				
PARTICIP.				
M.	{	τετυρῶς,	οτος.	
F.		τετυρῶσα.	ύιας.	
N.		τετυρῶς,	οτος.	

De IMPERFECTO.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando ω in $\sigma\nu$, et præfigendo augmentum ; $\tauύπλω$, $\epsilonτυπλον$: $\acute{\alpha}κύω$, *audio*, $\etaκουν$.

De FUTURO PRIMO.

Futurum primum formabis à præsenti, ponendo ς , ante ω : $τίω$, *honoro*, $τίσω$; $\acute{\alpha}κύω$, $\acute{\alpha}κύσω$.

Sed verba in $\lambda\omega$, $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$, desinentia, non assumunt ς , sed retinent præsentis characteristicam. Hæc verba, si penultimam præsentis habeant longam, sive positione, sive ob diphthongum, illam corripunt ; abjiciendo consonantem aut vocalem ex duabus ultimam. Præterea singularis numeri syllabam ultimam notant accentu circumflexo ; et in duali et plurali, ϵ mutant in ϵ , èt σ in ν , has etiam circumflecentes syllabas ; ut, $\deltaίμω$, *adifico*, $\deltaεμῶ$; $\psiάλλω$, *fidibus cano*, $\psiαλλῶ$; $μένω$, *maneo*, $μεινῶ$; $σπείρω$, *semino*, $σπερῶ$, $σπερέης$, $σπερῆν$. D. $σπερῆτον$, $σπερέτον$. P. $σπερῆμεν$, $σπερῆτε$, $σπερῆσι$.

Si consona sit characteristicam præsentis, poteritque ea componi cum σ , componatur ; sin minus, abjiciatur. Itaque mutæ β , τ , ϕ , componuntur cum σ , et inde fit duplex, ψ ; et γ , κ , χ , cum σ , efficiunt ξ ; literæ verò δ , θ , ζ , τ , quod malè cum σ coeunt, euphoniæ causâ abjiciuntur ; ut, $λέβω$, *libo*, $λέβω$; $τέρπω$, *delecto*, $τέρπω$; $γράφω$, *scribo*, $γράφω$; $πλέω$, *plico*, $πλέω$; $λέγω$, *dico*, $λέγω$; $βρέχω$, *irrigo*, $βρέχω$; $ᾄδω$, *cano*, $\alphaῶ$; $πλήθω$, *impleo*, $πλήθω$; $φράζω$, *dico*, $φράζω$; $ἀνύτω$, *perficio*, $ἀνύτω$.

Quædam verba in $\sigma\sigma\omega$, alterum ς abjiciunt ; ut, $πλάσσω$, *fingo*, $πλάσσω$; $ιμάσσω$, *loris cado*, $ιμάσσω$.

Sed pleraque verba hujus terminationis formant futurum in $\xi\omega$, quasi terminaretur præsens in $\gamma\omega$; quem formandi modum sequuntur multa etiam verba in $\zeta\omega$; ut, $πράσσω$, *facio*, $πράξω$; $\acute{\alpha}ρύσσω$, *fodio*, $\acute{\alpha}ρύξω$; $κράζω$, *clamo*, $κράξω$; $\epsilonγγυαλίζω$, *præbeo*, $\epsilonγγυαλίζω$.

Pauca quædam futurum utroque modo formant ; scil. $\acute{\alpha}ρπάζω$, *rapio*, $\acute{\alpha}ρπάσσω$, vel $\acute{\alpha}ρπάξω$; sic $\acute{\alpha}τίζω$, *vilipendo* : $\deltaιστάζω$, *dubito* ; $\nuυσάζω$, *dormito* ; $\sigmaαλπιζω$; *buccino* ; $\epsilonμπάζω$, *curo* ; $\muεμμερίζω$, *cogito* ; $\betaάζω$, *loquor*.

Tria sunt verba, quæ tenuem consonantem præsentis mutant in aspiratam ; scil. $τρέφω$, $\alphaλο$, $\tauρέφω$; $τρέχω$, *curro*, $\tauρέχω$; $\tauύχω$, *accendo*, $\δύχω$; $\epsilonχω$, *habeo*, etiam pro tenui spiritu præsentis assumit in futuro asperum $\epsilonξω$.

Desinentia in $\alpha\omega$ et $\iota\omega$, mutant ϵ et α in η : in $\sigma\omega$ quoque desinentia

Paradigma Vocis activæ.

SUBJUNCTIVI.					
S.	{	τύω,	τύῃς,	τύῃ.	
D.			τύῃσιν,	τύῃσιν.	
P.		τύωμεν,	τύῃτε,	τύῃσι.	
OPTATIVI.					
S.	{	τύποιμι,	τύποις,	τύποι.	
D.			τύποισιν,	τύποισιν.	
P.		τύποιμεν.	τύποιτε,	τύποιεν,	
IMPERATIVI.					
S.	{		τύτε,	τυπέτω.	
D.			τύτέσιν,	τυπέσιν.	
P.			τύτετε,	τυπέτωσαν	
INFINITIVI.					
τυπεῖν.					
PARTICIP.					
M.	{	τυπών,	όντος.		
F.			τυπύσα,	ύσης,	
N.			τυπόν,	όντος.	
Perfectum INDICATIVI.					
S.	{	τέλυα,	τέλεις,	τέλυε.	
D.			τέλυαςιν.	τέλυαςιν.	
P.		τέλυαμεν.	τέλυατε,	τέλυασι.	
Plusquamperfectum INDICATIVI.					
S.	{	ἔτελυν,	ἔτελεις,	ἔτελυν.	
D.			ἔτελυσιν.	ἔτελυσιν.	
P.		ἔτελούμεν.	ἔτελυτε,	ἔτελυσαν.	
Perf. et Plusq. SUBJUNCTIVI.					
S.	{	τέλῃς,	τέλῃς,	τέλῃ.	
D.			τέλῃσιν,	τέλῃσιν.	
P.		τέλουμεν,	τέλειτε,	τέλῃσι.	
OPTATIVI.					
S.	{	τέλοισιμι,	τέλοισις,	τέλοισι.	
D.			τέλοισιν,	τέλοισιν.	
P.		τέλοισιμεν,	τέλοισιτε,	τέλοισιν.	
IMPERATIVI.					
S.	{		τέλει,	τελειέτω.	
D.			τελειέσιν,	τελειέσιν.	
P.			τελειέτε,	τελειέτωσαν.	
INFINITIVI.					
τελειναι.					
PARTICIP.					
M.	{	τετυπώς,	ότος.		
F.			τετυπυῖα.	υῖας.	
N.			τετυπος,	ότος.	

De IMPERFECTO.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando ω in $\sigma\nu$, et præfigendo augmentum; $\tauύπλω$, ἵτυπλον: ἀκούω, audio, ἤκουον.

De FUTURO PRIMO.

Futurum primum formabis à præsenti, ponendo ς , ante ω : τίω, honoro, τίσω; ἀκούω, ἀκούσω.

Sed verba in $\lambda\omega$, $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$, desinentia, non assumunt ς , sed retinent præsentis characteristicam. Hæc verba, si penultimam præsentis habeant longam, sive positione, sive ob diphthongum, illam corripunt; abjiciendo consonantem aut vocalem ex duabus ultimam. Præterea singularis numeri syllabam ultimam notant accentu circumflexo; et in duali et plurali, ϵ mutant in $\epsilon\iota$, et σ in ν , has etiam circumflectentes syllabas; ut, $\deltaίμω$, ædifico, $\deltaίμῳ$; $\psiάλλω$, fidibus cano, $\psiαλῶ$; $μένω$, maneo, $μινῶ$; $σπείρω$, semino, $σπερῶ$, $σπερεῖς$, $σπερῶν$. D. $σπερῶντον$, $σπερῶτον$, P. $σπερῶμεν$, $σπερῶτε$, $σπερῶσι$.

Si consona sit characteristicam præsentis, poteritque ea componi cum σ , componatur; sin minus, abjiciatur. Itaque mutæ β , τ , ϕ , componuntur cum σ , et inde fit duplex, ψ ; et γ , κ , χ , cum σ , efficiunt ξ ; literæ verò δ , θ , ζ , τ , quod malè cum σ coeunt, euphoniæ causâ abjiciuntur; ut, $λέβω$, libo, $λέβω$; $τέρπω$, delecto, $τέρπω$; $γράφω$, scribo, $γράφω$; $πλίκω$, plico, $πλίκω$; $λίγω$, dico, $λίγω$; $βρίχω$, irrigo, $βρίχω$; $ᾤδω$, cano, $ᾤσω$; $πλήθω$, impleo, $πλήθω$; $φράζω$, dico, $φράσω$; $ἀνύτω$, perficio, $ἀνύσω$.

Quædam verba in $\sigma\omega$, alterum ς abjiciunt; ut, $πλάσσω$, fingo, $πλάσσω$; $ιμάσσω$, loris cado, $ιμάσω$.

Sed pleraque verba hujus terminationis formant futurum in $\xi\omega$, quasi terminaretur præsens in $\gamma\omega$; quem formandi modum sequuntur multa etiam verba in $\zeta\omega$; ut, $τράσσω$, facio, $τράξω$; $ὀρύσσω$, fodio, $ὀρύξω$; $κράζω$, clamo, $κράξω$; $ἰγγυαλίζω$, præbeo, $ἰγγυαλίζω$.

Pauca quædam futurum utroque modo formant; scil. $ἀρπάζω$, rapio, $ἀρπάσω$, vel $ἀρπάξω$; sic $ἀτίζω$, vilipendo: $δισάζω$, dubito; $κοσάζω$, dormito; $σαλπίζω$; buccino; $ἰμπαζω$, curo; $μερμερίζω$, cogito; $βάζω$, loquor.

Tria sunt verba, quæ tenuem consonantem præsentis mutant in aspiratam; scil. $τρέφω$, alo, $τρέφω$; $τρέχω$, curro, $τρέχω$; $τύχω$, accendo, $τύχω$; $ἵχω$, habeo, etiam pro tenui spiritu præsentis assumit in futuro asperum $ἵξω$.

Desinentia in $\alpha\omega$ et $\iota\omega$, mutant ϵ et η in ν : in $\sigma\omega$ quoque desinentia

nentia, si verba sunt derivata, mutant *o* in *ω*; ut, φίλ^ω, ἀμ^ω, φιλή^ω; βοά^ω, clam^ω, βοή^ω; δηλό^ω, manifest^ω, δηλώ^ω, derivatum à δηλός: si autem verba in *ow* sint primitiva, manet *o*: ut, ἀρό^ω, ar^ω, ἀρό^ω.

Excipiuntur autem, et *ε* retinent, αἰδέ^ω, ad reverentiam adduco; ἀρκέ^ω, sufficio; ἀλέ^ω, molo, ἀνέ^ω, medeor, ἐμί^ω, vomo; ναί^ω, tixor; δά^ω, perdo; τελέ^ω, perficio; τρέ^ω, tremo; ξέ^ω, polio; αἰδέ^ω, ἀρκέ^ω, &c.

Retinetur *α* quoque, 1. Si *ε* aut *ι* præcesserit; ut, εἰά^ω, sino, εἰά^ω; κοπιά^ω, laboro, κοπιά^ω. 2. In polysyllabis in *law* et *raw* desinentibus, si has terminationes præcesserit vocalis; ut, γελά^ω, rideo, γελά^ω; ὀρά^ω, video, ὀρά^ω. 3. In iis dissyllabis, à quibus non formantur verba in *μι* (omnia enim in *μι* verba, ut postea monstrabitur, formata sunt à verbis in *ω* purum desinentibus) ut, κλά^ω, frango, κλά^ω; non enim inde formatur κλή^{μι}, &c. Cum enim penultima verborum in *μι*, quæ à verbis in *aw* derivantur, semper habeat *η*, retinetur *η* illud in futuro ante *σω*; ut, τλά^ω, tolero, unde τλή^{μι}, τλή^ω, &c. Excipitur φθά^ω, prævenio, quod licet formet φθή^{μι}, futurum tamen habet φθά^ω.

Cum multa sint verba antiqua in *aw*, *ew*, et *ow*, quorum præsens non est usitatum, quæ faciunt præsentia, quibus utuntur, in *σκω*, *νω*, aut *νυμι* desinentia, (de quorum formatione in defectivis:) hæc verba, inquam, si habuerint ante terminationes *σκω*, *νω*, aut *νυμι*, vocales suas breves *ε*, *α* et *ο*; eas retinent in futuro primo, formato scil. à verbis illis puris; ut, ἀρέ^ω, placeo, inusitatum; unde ἀρέ^{σκω}, ἀρέ^ω; ἀμυί^ω, induo, unde ἀμυιέν^{νυμι}, ἀμυιέν^ω; πετά^ω, pando, πετανύ^ω, aut *-νυμι*, πετά^ω; βί^ω, pascō, βίσ^ω, βίσ^ω; ὄμω^ω, juro, ὄμν^{υμι}, ὄμός^ω. Sed si verba in *σκω*, &c. formata à verbis in *aw* et *ew*, assument *ι* aut *η* ante *σκω*, &c. futurum habebit *η*: aut si *ι* aut *ω* fit ante *σκω*, &c. à verbis in *ow*, erit etiam *ω* in futuro; ut, ab εὐρέ^ω, invenio, fit εὐρί^{σκω}, unde futurum εὐρή^ω; ab ἀλδέ^ω, augeo, ἀλδή^{σκω}, ἀλδή^ω: à μνάσ^{μαι}, recorder, μιμνή^{σκω}, μνήσο^{μαι}, in futuro primo medio; ab αἰώ^ω, capio, αἰί^{σκω}, αἰώ^ω; à γνώ^ω, nosco, γινώ^{σκω}, γνά^ω.

Quaedam habent in futuro tum *εσω*, tum *νω*; scil. αἰνέ^ω, laudo, αἰνέ^ω, vel *-ήσω*: sic καλέ^ω, voco; φρονέ^ω, sapio; κορί^ω, satio; φορέ^ω, fero; πονέ^ω, laboro; sed sæpius habent *εσω*: ἀλοχέ^ω, trituro, habet quoque *ασω*, aut *νω*; cui addunt quidam πεινά^ω, esurio.

Nonnulla in *ew* formant futurum in *εσω*; nimirum πλέ^ω, navigo; πέ^ω, fluo; χέ^ω, fundo; πνέ^ω, spiro; πλέ^ω, &c. δέ^ω, curro, habet διύσο^{μαι} in voce media. Νέ^ω, nato, habet νή^ω et νή^ω; idem verbum neo significans, habet solum νή^ω. Duo in *aw*, futurum in *αυσω* formant, scil. καί^ω, uro, καύ^ω, et κλά^ω, fco, κλαύ^ω.

DE FUTURO SECUNDO.

Futurum secundum formatur à praesenti, ultimam syllabam circumfleſcendo, et corripiendo penultimam, si longa sit; ut, *τίω, honoro, τιῶ.*

Ut reddant penultimam brevem, 1. Mutant vocales longas, η, ω, et diphthongos αἰ, αὐ, in α; ut, *σῆπω, putrefacio, σαπῶ; τρώω, edo, τραγῶ; καίω, uro, καῶ; παύω, cesso, παῶ.* 2. Diphthongi εἰ et εὐ abjiciunt praepositivam; ut, *λάτω, linquo, λιτῶ; ἐρύω, eructo, ἐρυῶ*: sed dissyllaba in λω, μω, νω, ρω, mutant εἰ in α; et polysyllaba mutant in ε; ut, *σπείρω, semino, σπαρῶ; ἀγείρω, congreſco, ἀγεῖρῶ.* 3. Ultima duarum consonantium ante ω praesentis, quae non est characteristica, abjicitur; ut, *τύπτω, τυπῶ; ψάλλω, ψαλῶ.*

Dissyllaba, quae habent ε in penultima, praecedente aut sequente liquidâ, mutant ε in α; ut, *πλέκω, plico, πλακῶ; σέλλω, mitto, σαλῶ*: sed retinent ε tria, *λέγω, dico, λεγῶ; φλέγω, uro, φλεγῶ; βλέπω, video, βλέπῶ.*

Verba, quae habent tres consonantes ante ω praesentis, penultimam futuri secundi producant; quia licet abjiciatur ultima, si non sit characteristica, manent duae; ut, *μάρτυρ, prebendo, μαρτῶ.* Idem faciunt quibus duae sunt consonantes ante ω, si posterior sit characteristica; ut, *τέρπω, deleſco, ταρπῶ.* Producant quoque penultimam dissyllaba, quae incipiunt à vocali longa, aut diphthongo; ut, *ἥδω, deleſco, ἥδῶ; ᾄδω, cano, ᾄδῶ.*

Mutant verba quaedam praesentis characteristica, 1. Septem π mutant in φ; scil. *ἄπλω, necſco; βᾶπλω, tingo; θάπλω, sepelio; δρύπλω, lucero; ῥάπλω, suo; ῥίπλω, jacio; (χάπλω, sodio; ἀρῶ, βαρῶ, &c. sed θάπλω, habet ταρῶ, ob iteratam aspirationem in φ.*

2. Tria assumunt β, loco π, *βλάπλω, ludo; καλύπλω, teſto; κρύπλω, abscondo; βλαβῶ, &c.* 3. Duo χ mutant in γ; *σμύχω, pro, σμυγῶ; ψύχω, refrigero, ψυγῶ.* Verba in σσω et ζω, si habuerint in futuro primo ξω, assumunt γ in characteristicam futuri secundi: ut, *δρύσσω, sodio, δρύξω, δρυγῶ; κράζω, clamo, κραξῶ, κραγῶ.* Si verò habuerint σω, assumunt δ; ut, *φράζω, dico, φράσω, φραδῶ.* Sed horum pleraque tempore hoc destituntur.

Nec habent futurum hoc definitia in ωω et ωω; aut polysyllaba in υω, υω, αυω, et ευω; at horum quaedam habent praeteritum medium ab hoc tempore derivatum; ut, *ἀκίω, audio, ἤκουα.*

De AORISTO PRIMO.

Aoristus primus formatur à futuro primo, mutando *ω* in *α*; et addendo augmentum; ut, γράρω, scribo, γράφω, ἔγραφα; λέγω, dico, λέξω, ἔλεξα; φιλέω, amo, φιλήσω, ἐφίλησα.

Verba in *λω*, *μω*, *νω*, *ρω*, reddunt penultimam longam, mutando *ε* in *η*, et producendo quae retinentur ancipites *α*, *ι*, *υ*; ut, δέμω, aedifico, δέμῳ, ἔδαιμα; μαινώ, polluo, μιανῶ, ἔμιανα, &c. Attici tamen mutant *α* in *η*, dicentes ἔμεινα.

Quaedam servant characteristicam praesentis; scil. ἔπω, dico, ἔτα; ἐνέγκω, fero, ἤνεγκα; et χέω, fundo, saepe habet ἔχεα; vel à χεύω, ἔχευα.

De AORISTO SECUNDO.

Aoristus secundus formatur à futuro secundo, mutando *ω* in *ον*, et assumendo augmentum; ut, τιῶ, honoro, τιῶ, τιον; σείλλω, mitto, σάλῳ, ἵσαλον.

De PRÆTERITO PERFECTO.

Perfectum formatur à futuro primo, mutando *σω*, et verborum in *λω*, *μω*, *νω*, *ρω*, ipsum *ω* in *κα*; *ψω* in *φα*; et *ξω* in *χα*; et addendo augmentum: ut, φιλέω, φιλήσω, πεφίληκα; ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα; ῥάρω, γράφω, γέγραφα; λέγω, λέξω, λέλεχα: sed φρίσσω, horreo, habet πῆφρικα ob aspiratam praecedentem.

Dissyllaba in *λω*, *νω*, *ρω*, mutant *ε* futuri in *α*; ut, σείλλω, mitto, σάλῳ, ἵσαλκα; τένω, iendo, τενῶ, τίτακα; σπείρω, semino, σπερῶ, ἔσπαρκα.

Vertitur *ν* futuri in *γ*; ut, φαίνω, ostendo, φανῶ, πέφαγκα; sed dissyllaba in *ενω*, *ινω* et *υνω*, abjiciunt *ν*; ut, τένω, τενῶ, τίτακα; κρίνω, judico, κρινῶ, κέκρικα; θύνω, impetu feror, θυκῶ, τίθυκα; quibus additur κερδαίνω, lucror, κερδανῶ, κέκέρδακα. At κτείνω, occido, saepe habet ἔταγκα; et πλύνω, lauo, habet πέλυνκα.

Quae habent in futuro *μω*, ponunt *η* inter *μ* et *κα*; ut, νέμω, tribuo, νემῶ, νενέμηκα; κάμνω, laboro, καμῶ, κέκάμηκα. His adde, μένω, maneo, μενῶ, μεμένεκα.

Quaedam saepius patiuntur syncopen; ut, καλῶ, voco, καλήσω, aut -σω, κέκληκα, pro κικάληκα, sic δέδμηκα, à δέμω, στύω, τίτμηκα à τέμνω, σῖνδο; κέκμηκα à κάμνω, laboro.

De PLUSQUAMPERFECTO.

Plusquamperfectum formatur à perfecto, mutando *α* in *ην*, et addendo augmentum; ut, τίτυρα, ἔτελύρα, à τύπω; πεφίληκα, ἔπεφίληκα, à φιλέω; ἔψαλκα, ἔψαλκεν, à ψάλλω.

DE VOCE PASSIVA.

TYPUS TERMINATIONUM Vocis passivae per omnes modos et tempora.

Typus terminationum vocis passivae.

45

Num.	Indicativus.	Subjunctivus.	Optativus.	
Præf. S.	ομαι.	ωμαι, η, ηται.	οιμην, οιο, οιστο.	
D.	ομεθον.	ωμεθον, ησθον.	οιμεθον, οισθον.	οισθην.
P.	ομεθα.	ωμεθα, ησθε, ονται.	οιμεθα, οισθε, οντο.	
Imper. S.	ομην.	η.		
D.	ομεθον.			
P.	ομεθα.			
Fut. 1. S.	δησομαι.	δηση, ησεται.	δησοιμην, ησεται, ησονται.	δησονται.
D.	δησομεθον.	δησεθον, ησσεθον.	δησοιμεθον, ησσεθον, ησσονται.	δησονται.
P.	δησομεθα.	δησεσθε, ησσονται.	δησοιμεθα, ησσεσθε, ησσονται.	δησονται.
Fut. 2. S.	ησομαι.	ηση, ησεται.	ησοιμην, ησεται, ησονται.	ησονται.
D.	ησομεθον.	ησεθον, ησσεθον.	ησοιμεθον, ησσεθον, ησσονται.	ησονται.
P.	ησομεθα.	ησεσθε, ησσονται.	ησοιμεθα, ησσεσθε, ησσονται.	ησονται.
Aor. 1. S.	ην.	ης, ην, ηνται.	ην, ης, ηνται.	ην.
D.	ημεν.	ημεν, ημενται.	ημεν, ημενται.	ημενται.
P.	ημεν.	ημεν, ημενται.	ημεν, ημενται.	ημενται.
Aor. 2. S.	ην.	ης, ην, ηνται.	ην, ης, ηνται.	ην.
D.	ημεν.	ημεν, ημενται.	ημεν, ημενται.	ημενται.
P.	ημεν.	ημεν, ημενται.	ημεν, ημενται.	ημενται.

Perf.	Num.	Indicativus.	Subjunctivus.	Optativus.
		S. { <i>μαι, αι, ται.</i> D. { <i>μεθον, θον.</i> P. { <i>μεθα, θε, ται.</i> S. { <i>μην, σα, τθ.</i> D. { <i>μιθον, θον, θην.</i> P. { <i>μιθα, θε, το.</i> S. { <i>ομαι, η, ηται.</i> D. { <i>ομεθον, εθον, εθον.</i> P. { <i>ομεθα, εθε, ονται.</i>	<div> <i>μηνος, ης, η.</i> <i>μενων, ητων, ητων.</i> <i>μενοι, αμεν, ητε, ασι.</i> </div> <div> <i>οιων, οισθον, οισθιν.</i> <i>οιμεθα, οισθε, οιντο.</i> <i>ομενος, ομενη, ομενον.</i> </div>	<div> <i>μηνος, ης, η.</i> <i>μενων, ητων, ητων.</i> <i>μενοι, αμεν, ητε, ασι.</i> </div> <div> <i>οιων, οισθον, οισθιν.</i> <i>οιμεθα, οισθε, οιντο.</i> <i>ομενος, ομενη, ομενον.</i> </div>
Paulo Post Fut.		Imperativus.	Infinitivus.	Participium.
Przf.		S. { <i>υ, εθθα.</i> D. { <i>εθον, εθθιν.</i> P. { <i>εθε, εθθασαν.</i>	<i>εθθαι.</i>	
Fut. 1.			<i>εθθασθαι.</i>	<i>εθθων, εθθων.</i>
Fut. 2.			<i>εθθασθαι.</i>	<i>εθθων, εθθων.</i>
Aor. 1.			<i>εθθαι.</i>	<i>εθθων, εθθων.</i>
Aor. 2.			<i>εθθαι.</i>	<i>εθθων, εθθων.</i>
Perf.			<i>εθθαι.</i>	<i>εθθων, εθθων.</i>
Paulo Post Fut.			<i>εθθαι.</i>	<i>εθθων, εθθων.</i>

PARADIGMA VOCIS PASSIVÆ.

Num. Præfens INDICATIVI.

Sing.	τύπτομαι,	τύπῃ,	τύπεται.
Dual.	τυπόμεθον,	τύπσεθον,	τύπσεθον.
Plur.	τυπόμεθα,	τύπσεθε,	τύπονται.

IMPERFECTUM.

S.	ἔτυπονην,	ἔτυπῃ,	ἔτύπεται.
D.	ἔτυπόμεθον,	ἔτύπσεθον,	ἔτυπσεθον.
P.	ἔτυπόμεθα,	ἔτύπσεθε,	ἔτύποντο.

Præf. et Imperf. SUBJUNCTIVI.

S.	τύπωμαι,	τύπῃ,	τύπῃται.
D.	τυπώμεθον,	τύπῃσεθον,	τύπῃσεθον.
P.	τυπώμεθα,	τύπῃσεθε,	τύπῃνται.

Præf. et Imperf. OPTATIVI.

S.	τύπλοιμην,	τύπλοιο,	τύπλοιτο.
D.	τυπλόιμεθον,	τυπλόισεθον,	τυπλόισεθον.
P.	τυπλόιμεθα,	τυπλόισεθε,	τύπλοιτο.

Præf. et Imperf. IMPERATIVI.

S.	τύπῃ,	τύπῃτω.
D.	τύπῃσεθον,	τύπῃσεθον.
P.	τύπῃσεθε,	τύπῃσεσθαι.

Præf. et Imperf. INFINITIVI.

τύπῃσθαι.

Præf. et Imperf. PARTICIPII.

Masc.	τυπόμενος,	υ.
Fem.	τυπόμενη,	ης.
Neut.	τυπόμενον,	υ.

Futurum primum INDICATIVI.

S.	τυρθήσομαι,	τυρθήσῃ,	τυρθήσεται.
D.	τυρθησόμεθον,	τυρθήσεθον,	τυρθήσεθον.
P.	τυρθησόμεθα,	τυρθήσεθε,	τυρθήσονται.

OPTATIVI.

S.	τυρθησοίμην,	τυρθήσοιο,	τυρθησοίτο.
D.	τυρθησείμεθον,	τυρθήσοισεθον,	τυρθησείσεθον.
P.	τυρθησοίμεθα,	τυρθησοίσεθε,	τυρθήσονται.

INFINITIVI.

τύρθησεσθαι.

PARTICIP.

M.	τυρθησόμενος,	υ.
F.	τυρθησομένη,	ης.
N.	τυρθητόμενον,	υ.

Futurum secundum INDICAT.

S.	τυπήσομαι,	τυπήσῃ,	τυπήσεται.
D.	τυπήσόμεθον,	τυπήσεθον,	τυπήσεθον.
P.	τυπήσόμεθα,	τυπήσεθε,	τυπήσονται.

OPTATIVI.

S.	{	τυπήσοίμην,	τυπήσοιο,	τυπήσοιτο.
D.		τυπήσοίμεθον,	τυπήσοισθον,	τυπήσοίσθην.
P.		τυπήσοιμεθα,	τυπήσοισθε,	τυπήσοιντο.

INFINITIVI.

τυπήσεσθαι.

PARTICIP.

M.	{	τυπησόμενος,	ν.
F.		τυπησομένη,	ης.
N.		τυπησόμενον,	ν.

Aoristus primus INDICATIVI.

S.	{	ἐτύρθη,	ἐτύρθης,	ἐτύρθη.
D.			ἐτύρθητον,	ἐτυρθήτην.
P.		ἐτύρθημεν,	ἐτύρθητε,	ἐτύρθησαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	{	τυρῶ,	τυρῆς,	τυρῆ.
D.			τυρῆτον,	τυρῆτον.
P.		τυρῶμεν,	τυρῆτε,	τυρῆσι.

OPTATIVI.

S.	{	τυρθέην,	τυρθέης,	τυρθέη.
D.			τυρθέητον,	τυρθέητην.
P.		τυρθέημεν,	τυρθέητε,	τυρθέησαν.

IMPERATIVI.

S.	{		τύρθητι,	τύρθητω.
D.			τύρθητον,	τυρθήτων.
P.			τύρθητε,	τυρδήτωσαν.

INFINITIVI.

τυρῆναι.

PARTICIP.

M.	{	τυρθέης,	έντος.
F.		τυρθέῃσα,	είσης.
N.		τυρθέιν,	έντός.

Aoristus secundus INDICATIVI.

S.	{	ἐτύπην,	ἐτύπης,	ἐτύπη.
D.			ἐτύπητον,	ἐτυπήτην.
P.		ἐτύπημεν,	ἐτύπητε,	ἐτύπησαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	{	τυπῶ,	τυπῆς,	τυπῆ.
D.			τυπῆτον,	τυπῆτον.
P.		τυπῶμεν,	τυπῆτε,	τυπῶσι.

OPTATIVI.

S.	{	τυπέην,	τυπέης,	τυπέη.
D.			τυπέητον,	τυπέητην.
P.		τυπέημεν,	τυπέητε,	τυπέησαν.

Paradigma Vocis passivae.

3

IMPERATIVI.

S.	{	τύπηθι,	τύπητω.
D.		τύπητον,	τύπητων.
P.		τύπητε,	τύπητωσαν.

INFINITIVI.

τυπῆναι.

PARTICIP.

M.	{	τυπῆς,	έντος.
F.		τυπῆσα,	έσης.
N.		τυπέν,	έντος.

Perfectum INDICATIVI.

S.	{	τίτυμμαι,	τίτυψαι,	τίτυπῆται.
D.		τίτύμμεθον,	τίτυρθον,	τίτυρθον.
P.		τίτύμμεθα,	τίτυρθε,	τίτυμένοι έσσι.

Plusquamperfectum INDICATIVI.

S.	{	έτίτύμμην,	έτίτύψο,	έτίτυπτο.
D.		έτίτύμμεθον,	έτίτυρθον.	έτίτύρθον.
P.		έτίτυμμεθα,	έτίτυρθε,	τίτυμένοι ήσαν.

Perf. et Plusq. SUBJUNCTIVI.

S.	{	τίτυμμενος,	ώ,	ής,	ή.
D.		τίτυμμένω,		ήτον,	ήτον.
P.		τίτυμμένοι,	ώμιν,	ήτε,	ώσι.

OPTATIVI.

S.	{	τίτυμμένος	έην,	έης,	έη.
D.		τίτυμμένω,		έητον,	έητην.
P.		τίτυμμένοι,	έημην.	έητε,	έησαν.

IMPERATIVI.

S.	{	τίτύψο,	τίτύρθω.
D.		τίτύρθον,	τίτύρθον.
P.		τίτύρθε,	τίτύρθωσαν.

INFINITIVI.

τετύρθαι.

PARTICIP.

M.	{	τετύμμένος,	υ.
F.		τετύμμένη,	ης.
N.		τετύμμένον,	υ.

Paulo post Futurum INDICATIVI.

S.	{	τετύψομαι,	τετύψη,	τετύλεται.
D.		τετύψομεθον,	τετύψεθον,	τετύψεθον.
P.		τετύψομεθα,	τετύψεθε,	τετύπονται.

OPTATIVI.

S.	{	τετύψοίμην,	τετύψοιο,	τετύλοιτο.
D.		τετύψοίμεθον,	τετύψοισθον,	τετηψοίσθην.
P.		τετύψοίμεθα,	τετύψοισθε,	τετύψοιντο.

INFINIT.

τετύψεσθαι.

E

PARTI-

PARTICIP.

M.	{	τετυφόμενος,	υ.
F.		τετυφόμενη,	ης.
N.		τετυφόμενον,	υ.

De FORMATIONE TEMPORUM in voce passiva.

De PRÆSENTI.

Præsens passivum formatur à præsenti activo, mutando ω in εμαι ; ut, τύπτω, τύπτομαι ; φιλέω, φιλέομαι ; λέγω, λέγομαι. Nonnulla terminant secundam personam in εσαι ; ut, πάγομαι, εδο, πάγεσαι ; καυχάομαι, glorior, καυχάσαι. Hanc terminationem, plurima, si non omnia verba, videntur olim habuisse, quam adhuc retinent verba in μι, ut postea monstrabitur ; βύλομαι, volo, et οἶμαι, puto, habent in secunda persona ει, βύλει, οἶει ; quemadmodum habet ὀπτομαι, video, in futuro primo medio ὀψει.

De IMPERFECTO.

Imperfectum formatur ab imperfecto activo, mutando ον in ὀμην ; ut, ἐτυπλον, ἐτυπλόμην ; λέγω, dico, ἔλεγον, ἔλεγόμην ; ἔλπιζω, spero, ἔλπιζον, ἔλπιζόμην.

De FUTURO PRIMO.

Futurum primum formatur à futuro primo activo, mutando ω post ε aut liquidam, in θησομαι ; ψω in ϑησομαι ; ξω in χθησομαι ; ut, πλάσσω, fingo, πλάσω, πλάσθησομαι ; αἶρω, tollo, ἀρῶ, ἀρθήσομαι ; τύπλω, τύψω, τυρθήσομαι ; πράσσω, facio, πράξω, πράξθησομαι.

Verba in ω purum desinentia, quæ in futuro primo activo vocalem habent longam, aut diphthongum ante σω, plerumque abjiciunt ε ante θησομαι ; quæ verò aut brevem habent vocalem aut ancipitem, ε retinent ; ut, φιλέω, ἀπο, φιλήσω, φιληθήσομαι ; τοξεύω, jaculo, τοξεύσω, τοξευθήσομαι ; τελέω, perficio, τελίσω, τελισθήσομαι ; γελᾶω, rideo, γελάσω, γελασθήσομαι.

Sed ex utroque verborum genere nonnulla excipiuntur : retinent enim ε, licet præcesserit vocalis longa, aut diphthongus, γινώσκω, à prisco γνῶω, nosco, γνώσω, γνωσθήσομαι ; sic παῖω, ferio ; πίπλω, impingo ; βλάω, pecco ; θραύω, frangō ; κλείω, claudio ; κεινέω, jubeo ; σάω, moveo, οἶω, sero ; ὀύω, edo ; κρύω, pulso ; χράω, utor ; μνάομαι, recordor. Remanent etiam

am & quædam, quæ ex *ow* formant *ωννυμι*; ut, *ῥώννυμι*, *valeo*; *ζώννυμι*, *cingo*; *χρώννυμι*, *coloro*; *ῥάσω*, *ῥωσθήσομαι*, &c.

Contrà & abjiciunt, præcedente vocali brevi aut ancipite, *αίνω*, *laudo*, *αίνισω*, *αίνειθήσομαι*; *ὁράω*, *video*; *φωράω*, *deprehendo*; *ἀρώ*, *aro*; *τίω*, *honoro*; *λύω*, *solvo*; *δέω*, *ligo*; *δράω*, unde *διδράσκω*, *facio*; *βίω*, unde *βίσκω*, *paseo*: sed *κοράω*, *miscéo*, et *ἰλάω*, *agito*, & nonnunquam abjiciunt, nonnunquam retinent.

Verba in *λω*, *μω*, *νω*, *ρω* desinentia, quæ in præterito activo, vel *ε* mutant in *α*, vel *η* assumunt, vel *ν* abjiciunt, idem faciunt in futuro primo passivo ante *θησομαι*; ut, *εἰλω*, *mitto*, *εἰλῶ*, *ἰσαλκα*, *σαλθήσομαι*; *τένω*, *tendo*, *τινῶ* *τίτακα*, *ταθήσομαι*; *νίμω*, *tribuo*, *νιμῶ*, *νενίμῃκα*, *νιμηθήσομαι*. Sed *κλίνω*, *inclino*, et apud poetas *κρίνω*, *judico*, aliquando *ν* retinent.

Ex verbis quæ syllabam longam habent ante *σω*, nonnulla eam ante *θησομαι* in brevem mutant; scil. *χέω*, *fundo*, *χέσω*, *χυθήσομαι*; sic *αἶψω*, *agito*; *αἶψω*, *capio*; *εὕρισκω*, ab *εὕρω*, *invenio*; quibus addi possunt verba in *μι*, ut patebit in eorum verborum conjugatione.

DE FUTURO SECUNDO.

Futurum secundum formatur à futuro secundo activo, mutando *ω* in *ησομαι*; *τύπῶ*, *τυπῶ*, *τυπήσομαι*; *φαίνῶ*, *lucéo*, *φαῖνῶ*, *φανήσομαι*.

DE AORISTO PRIMO.

Aoristus primus passivus formatur à futuro primo, mutando *σομαι* in *ν*, et apponendo augmentum; ut, *τύπῃ*, *τυπῃθήσομαι*, *ἰτύρῃ*; *λίγῃ*, *λεχθήσομαι*, *ἐλίχῃ*; *φράξῃ*, *φρασθήσομαι*, *ἰφρασῃ*; *φιλήῃ*, *φιληθήσομαι*, *ἰφιλήῃ*, *εἰλλῃ*, *σαλθήσομαι*, *ἰσαλῃ*.

DE AORISTO SECUNDO.

Aoristus secundus formatur ab aoristo secundo activo, mutando *ον* in *ν*; ut, *ἔτυπον*, *ἐτύπν*; *εἰλλῶ*, *ἰσαλον*, *ἰσαλν*.

Optativus pluralis hujus temporis, ut et aoristi primi, sæpe patitur syncopen; dicimus enim *τυρῃῃ*, *τυρῃῃ*, *τυρῃῃ*, pro *τυρῃῃ*, &c. sic *τυπῃῃ*, *τυπῃῃ*, pro *τυπῃῃ*, *τυπῃῃ*; non autem *τυπῃῃ*, pro *τυπῃῃ*, ne confundatur cum futuro secundo activo.

DE PRÆTERITO PERFECTO.

Perfectum formatur à perfecto activo, mutando *κα* in *μαι*, *σαι*, *ται*, ut fiat numerus singularis; *φα* in *μαι*, *σαι*, *ται*; et *χα* in *μαι*, *ξαι*, *κται*.

Max primæ personæ singularis numeri, mutatur in *μεδον*, ut inde

inde formetur prima dualis, et, ut pluralis formetur, in *μεθα*: tertia singularis mutat *ται* in *θον*, ut fiat secunda et tertia dualis: et in *θε*, ut secunda fiat pluralis; et tenues mutæ ante *ται* mutantur in proprias aspiratos: si verò *ται* sit purum, *ς* ponitur ante terminationem. Ab eodem *ται* puro formatur tertia pluralis, ponendo *ν* ante *ται*; sed si *ται* non fuerit purum, tertiam pluralem circumloquimur per participium, et tertiam pluralem verbi substantivi *ἐμὶ*, *sum*, scil. *εἰσὶ*. Harum regularum sunt sequentia exempla.

		Φιλῶ, amo.	
S.	{	πρίλημαι,	πρίλησαι,
D.	{	πρίλημιθον,	πρίλησθον,
P.	{	πρίλημεθα,	πρίλησθε,
			πρίληνται.
		Γράφω, scribo.	
S.	{	γίγραμαι,	γίγρασαι,
D.	{	γεγράμιθον,	γίγρασθον,
P.	{	γεγράμμεθα,	γίγρασθε,
			γεγραμμένοι εἰσὶ.
		Λέγω, dico.	
S.	{	λέλεγμαι,	λέλεξαι,
D.	{	λελέγμιθον,	λέλεχθον,
P.	{	λελέγμεθα,	λέλεχθε,
			λελεγμένοι εἰσὶ.

Verba, quæ in futuro primo activo *σω* habent, et simul retinent *ς* ante *θησμαι* in futuro primo passivo, mutant *κα* præteriti activi in *μαι*, *σαι*, *ται*; ut, *πείθω*, *persuadeo*, *πέσω*, *πέσθησμαι*; *πίπτω*, *πίπτεσμαι*.

S.	{	πέπτησμαι,	πέπτησαι,
D.	{	πεπέτισμιθον,	πέπτησθον,
P.	{	πεπέτισμεθα,	πέπτησθε,
			πεπετισμένοι εἰσὶ.

His adde *ζήσσω*, licet futurum passivum habeat *ζωθήσμαι* sine *ς*, quod tempus videtur derivari à *ζῶω*, non *ζῶσω*.

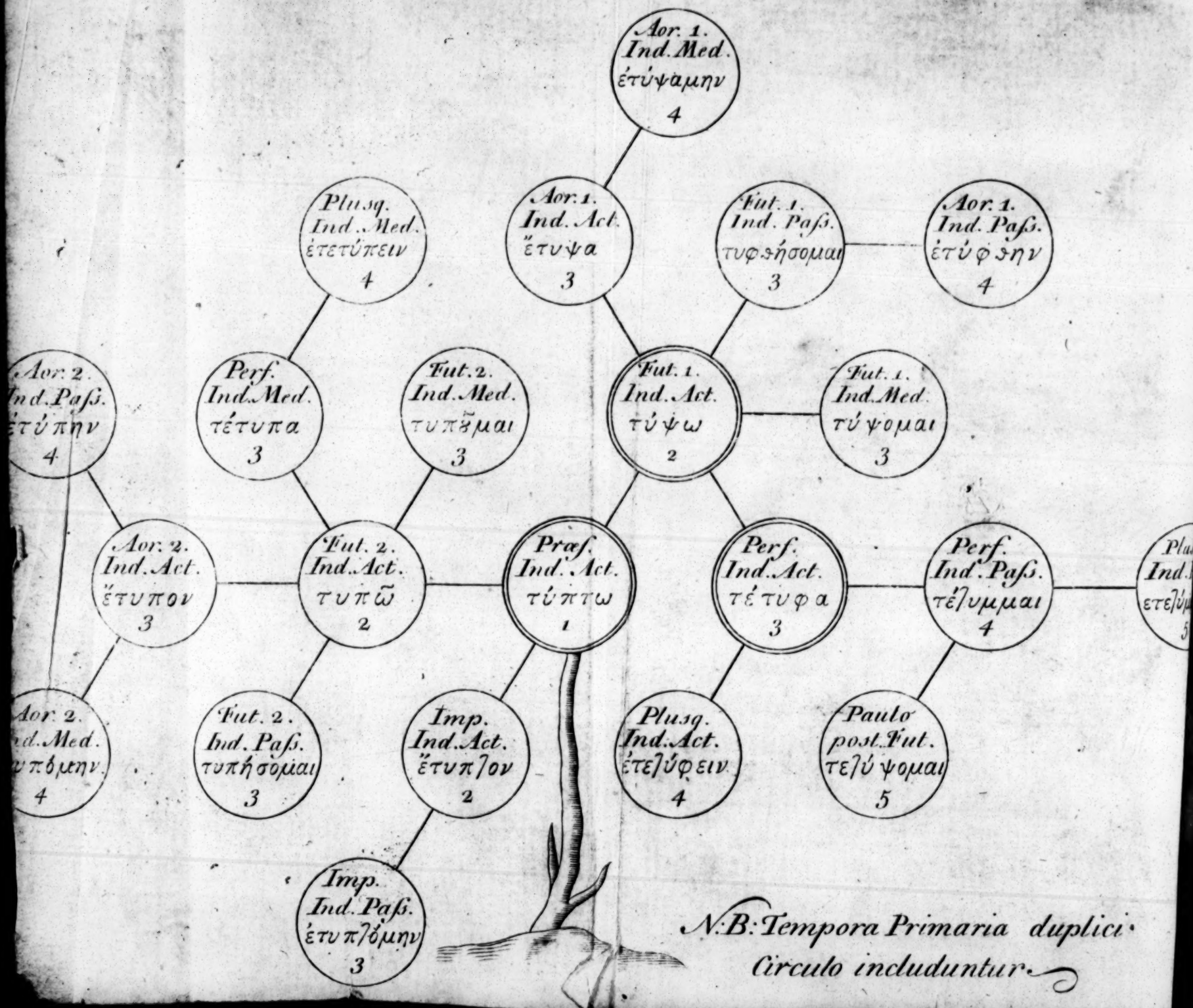
Excipiuntur *ἔρρωμαι* à *ῥάννυμι*; *κίχρωμαι* à *χράω*; *μῖμνημαι* à *μνάωμαι*, quamvis habuerant *ς* in futuro passivo.

Definentia in *νω*, quæ habent in præterito activo *γχα*, id mutant in *μαι*, *νσαι*; sed Attici pro *μμ*, assunt *σμ*; ut, *μολυνω*, *polluo*, *μολυνῶ*, *μεμόλυνχα*.

S.	{	μεμόλυνμαι,	μεμόλυνσαι,
		Att. μεμόλυσμαι,	μεμόλυνται.
D.	{	μεμολύμιθον,	μεμόλυνθον,
		Att. μεμολύσμεθον,	μεμόλυνθον.
P.	{	μεμολύμεθα,	μεμέλυνθε,
		Att. μεμολύσμεθα,	μεμολυμένοι εἰσὶ.

Verba *τρέφω*, *flecto*; *τρέπω*, *verto*; et *τρέφω*, *alo*, mutant *ς* præteriti activi in *α*; *ἔτρεφα*, *ἔτραμμαι*, &c.

Quædam verba, quorum in præterito activo penultima est *ευ*, præpositivam *ς* in passivo abjiciunt. scil. *τεύχω*, *fabrico*, *τίτευχα*, *τετυγμαι*, et eodem modo *φεύγω*, *fugio*; *ζεύω*, *concito*; *πειθύμαι*, *ciscitor*; *χέω*, *fundo*, cujus tamen verbi præter. pass. *κίχυνται* etiam legitur.

DE PLUSQUAMPERFECTO.

Plusquamperfectum hujus vocis formatur à perfecto, mutando *αι* in *ην*, et addendo augmentum; ut, *τίτυμαι, ἐτίτυμην; λείγμαι, ἐλέεγκην; περιλῆμαι, ἐπερίλημην, ἠκυσμαι, ἠκυσμην*. Cæteræ personæ hujus temporis easdem habent characteristicas, quas habent eadem personæ perfecti; et eodem modo formantur, observatâ terminationum differentiâ: pro tertia plurali, si *το* tertiæ singularis sit purum, ponitur *ν* ante *το*; ut, *ἐκέρκιστο, ἐκέρκιστο*. Si verò *το* sit impurum, adhibetur circumlocutio per participium, et tertiam pluralem imperfecti verbi *εἶμι*, scil. *ἦσαν*; ut, *ἦσαν, τίτυπται, τετυμμένοι ἦσαν*.

Secunda persona imperativi formatur à secunda plusquamperfecti indicativi, abjecto ejus augmento; ut, *ἐπιφίλησο, πρίλησο*: tertia ejusdem temporis sit ab indicativi tertia, mutando *το* in *θω*, et tenues in aspiratas; ut, *ἐτίτυπθω, τετύρθω; ἐλέεκτο, λείεχθω*: et si *το* sit purum, ponitur *ς* ante *θω*; ut, *ἐπιφίλητο, περιλήσθω*.

Infinitivus formatur à tertia perfecti indicativi, mutando tenues in aspiratas, ponendo etiam *ς* ante *ται* si purum sit et accentum in penultima locando; ut, *γίγραπται, γιγράφται; λείκεται, λείκεται; περιλήται, περιλήσθαι*.

DE PAULO POST FUTURO.

Paulo post futurum formatur à secunda persona perfecti indicativi, ponendo *ομ* ante *αι*; ut, *τίτυψαι, τετύψομαι; λείξαι, λείξομαι; ἔσπαρσαι, ἔσπάρσομαι*.

DE VOCE MEDIA.

De TERMINATIONIBUS vocis mediae.

Vox media non habet præsens aut imperfectum diversum à passiva; sed si hæc tempora activè sumantur, dicuntur esse vocis mediae.

TYPUS TERMINATIONUM VOCIS MEDIÆ.

INDICATIVUS.		SUBJUNCTIVUS.		OPTATIVUS.	
Num.	Fut. 1. S.	ομαι,	η,	εταί,	οις,
	D.	ομεν,	εσθον,	εσθον,	οεσθον,
	P.	ομεναι,	εσθι,	οιταί,	οεσθι,
Fut. 2. S.	S.	ημαι,	η,	εταί,	οις,
	P.	ημεν,	εσθον,	εσθον,	οεσθον,
	P.	ημεναι,	εσθι,	οιταί,	οεσθι,
Aor. 1. S.	S.	αμην,	ω,	ατο,	αις,
	D.	αμεν,	εσθον,	εσθον,	οεσθον,
	P.	αμεναι,	εσθι,	οιταί,	οεσθι,
Aor. 2. S.	S.	ομην,	ω,	εταί,	οις,
	D.	ομεν,	εσθον,	εσθον,	οεσθον,
	P.	ομεναι,	εσθι,	οιταί,	οεσθι,
Pres. S.	S.	α,	ας,	ε,	οις,
	D.	αμεν,	ατον,	ατον,	οιτων,
	P.	αμεναι,	ατε,	ασι,	οιτε,
Imper. S.	S.	ειν,	εις,	ειν,	οις,
	D.	ειναι,	ειναι,	ειναι,	οιναι,
	P.	ειναι,	ειναι,	ειναι,	οιναι,

IMPERATIVUS. INFINITIVUS. PARTICIPIUM.

Num.

Fut. 1.		εσθιαι.	εμενός,	εμενθ,	εμενον.
Fut. 2.		εσθιζει.	υμενος,	υμενθ,	υμενον.
Aor. 1. S.	{	ασθιτω.	αμενος,	αμενθ,	αμενον.
D.	{	ασθιτων.			
P.	}	ασθισαν.			
Aor. 2. S.	{	εσθια.	εσθια,	εμενθ,	εμενον.
D.	{	εσθιων.			
P.	}	εσθισαν.			
Per.	S.	εστω.	ως,	υμσ,	ος.
	D.	εστων.			
	P.	εσσαν.			

PARA-

PARADIGMA VOCIS MEDIÆ.

Futurum primum INDICATIVI.

S.	{	τύφομαι,	τύφη,	τύφεται.
D.	{	τύφομεθον,	τύφασθον,	τύφισθον.
P.	{	τύφομεθα,	τύφασθε,	τύφονται.

OPTATIVI.

S.	{	τυφοίμην,	τύλοιο,	τύλοιτο.
D.	{	τυφοίμεθον,	τύφοισθον,	τυφοίσθην.
P.	{	τυφοίμεθα,	τύφοισθε,	τύφονται.

INFINITIVI.

τύφεσθαι.

PARTICIP.

M.	{	τυφόμενος,	υ.
F.	{	τυφόμενη,	ης.
N.	{	τυφόμενον,	υ.

Futurum secundum INDICAT.

S.	{	τυπύμαι,	τυπή,	τυπῆται.
D.	{	τυπύμεθον,	τυπῆσθον,	τυπῆσθην.
F.	{	τυπύμεθα,	τυπῆσθε,	τυπῶνται.

OPTATIVI.

S.	{	τυποιίμην,	τυποιό,	τυποιίτο.
D.	{	τυποιίμεθον,	τυποιίσθον,	τυποιίσθην.
P.	{	τυποιίμεθα,	τυποιίσθε,	τυποιόντο.

INFINITIVF.

τυπῆσθαι.

PARTICIP.

M.	{	τυπύμενος,	υ.
F.	{	τυπύμένη,	ης.
N.	{	τυπύμενον,	υ.

Aoristus primus INDICATIVI.

S.	{	ἔτυψάμην,	ἔτυψα,	ἔτύφατο.
D.	{	ἔτυψάμεθον,	ἔτύψασθον,	ἔτυψάσθην.
P.	{	ἔτυψάμεθα,	ἔτύψασθε,	ἔτύψαντο.

SUBJUNCTIVI.

S.	{	τύφομαι,	τύφη,	τύφηται.
D.	{	τύφωμεθον,	τύφησθον,	τύφησθην.
P.	{	τύφωμεθα,	τύφησθε,	τύφωνται.

OPTATIVI.

S.	{	τυφαίμην,	τύφαιο,	τύφαιτο.
D.	{	τυφαίμεθον,	τύφαισθον,	τυφαίσθην.
P.	{	τυφαίμεθα,	τύφαισθε,	τύφαιντο.

IMPERATIVI.

S.	{		τύφαι,	τυφάσθω.
D.	{		τύφασθον,	τυφάσθων.
P.	{		τύφασθε,	τυφάσθωσαν.

INFINITIVI.

τύφασθαι.

PARTICIP.

M.	{	τυφάμενος,	υ.
F.		τυφάμενη,	ης.
N.		τυφάμενον,	υ.

Aoristus secundus INDICATIVI.

S.	{	ἰτυπόμεν,	ἰτύπη,	ἰτύπετο.
D.		ἰτυπόμεθον,	ἰτύπισθον,	ἰτυπίσθην.
P.		ἰτυπόμεθα,	ἰτύπισθε,	ἰτύποντο.

SUBJUNCTIVI.

S.	{	τύποιμαι,	τύπη,	τύπηται.
D.		τυπώμεθον,	τύπησθον,	τύπησθην.
P.		τυπώμεθα,	τύπησθε,	τύπωνται.

OPTATIVI.

S.	{	τυποίμην,	τύποις,	τύποιτο.
D.		τυποίμεθον,	τύποισθον,	τυποίσθην.
P.		τυποίμεθα,	τύποισθε,	τύποιντο.

IMPERATIVI.

S.	{	τύπυ,	τύπέσθω.
D.		τύπισθον,	τύπέσθων.
P.		τύπισθε,	τύπέσθωσαν.

INFINITIVI.

τύπασθαι.

PARTICIP.

M.	{	τυπόμενος,	υ.
F.		τυπομένη,	ης.
N.		τυπόμενον,	υ.

Perfectum INDICATIVI.

S.	{	τίτυχα,	τίτυκας,	τίτυπε.
D.		τίτύκατον,	τίτύκατον,	τίτύκατον.
P.		τίτύκαμεν,	τίτύκατε,	τίτύκασι.

Plusquamperfectum INDICATIVI.

S.	{	ἰτετύπην,	ἰτετύκας,	ἰτετύπη.
D.		ἰτετύπητον,	ἰτετύπητον,	ἰτετύπητην.
P.		ἰτετύπαμεν,	ἰτετύπητε,	ἰτετύπησαν.

Perf. et Plusq. SUBJUNCTIVI.

S.	{	τετύπω,	τετύπης,	τετύπη.
D.		τετύπητον,	τετύπητον,	τετύπητον.
P.		τετύπαμεν,	τετύπητε,	τετύπωσι.

OPTATIVI.

S.	{	τετύποιμι,	τετύποις,	τετύποι.
D.		τετύποιτον,	τετύποιτον,	τετύποιτην.
P.		τετύποιμεν,	τετύποιτε,	τετύποιν.

IN-

			IMPERATIVI.	
S.	{		τίσπε,	τίσπιω.
D.			τίσπετον,	τίσπιων.
P.			τίσπετε,	τίσπισαν.
			INFINITIVI.	
			τίσπιναι.	
			PARTICIP.	
M.	{	τίσπας,	ος.	
F.		τίσπυια,	υιας.	
N.		τίσπος,	ος.	

De FORMATIONE TEMPORUM in voce media.

De FUTURO PRIMO.

Futurum primum medium formatur à futuro primo activo, mutando ω in \omicron μαι; τύπω, τύψω, τίψομαι; τιμάω, ἰσπορο, τιμήσω, τιμήσομαι; βρέχω, ἰρριγο, βρέξω, βρέξομαι.

Verba in λω, μω, νω, ρω desinentia, mutant ω in ϵ μαι, et in cæteris personis et modis, vertunt \omicron in υ , et ϵ in η ; ut, ψάλλω, ψαλλῶ, ψαλλῶμαι, ψαλλῇ, ψαλλῆται, &c. ψαλλῆσθαι, ψαλλόμενος, &c.

De FUTURO SECUNDO.

Futurum secundum formatur à futuro secundo activo, mutando ω , in ϵ μαι; ut, τύπτω, τυπῶ, τυπῶμαι; πλέκω, πλέξω, πλακῶ, πλακῶμαι,

Excipiuntur quæ habent \omicron μαι, ἴδομαι, edam; φάγομαι, idem; et πίομαι, bibam, nec mutant ϵ in η , aut \omicron in υ ; ut, ἴδεσθαι, ἰδόμενος; non ἰδέσθαι, ἰδόμενος, &c.

De AORISTO PRIMO.

Aoristus primus fit ab aoristo primo activo, addendo $\mu\eta\eta$; ut, τύπω, ἔτυψα, ἔτυψάμην; βρέχω, ἔβριξα, ἔβριξάμην; ψάλλω, ἔψαλα, ἔψαλάμην.

Verba quædam in ω purum desinentia, syncopen patiuntur nonnunquam in aoristo primo, per omnes ferè modos; ut, εὐρίσκω, ἵνυενις, ab εὐρίω, habet εὐράμην, εὐραίμην, εὐρασθαι, εὐράμενος; pro εὐρησάμην, &c. sic ὠνάμην pro ὠνησάμην, adjutus fui, &c.

De

De AORISTO SECUNDO.

Aoristus secundus formatur ab aoristo secundo αἰτιβο, mutando ν in μνη; ut, ἔτυπον, ἐτυπόμην; ἔπλακον, ἐπλαχόμην.

De PRÆTERITO PERFECTO.

Perfectum formatur à secundo futuro activo, mutando ω in α , et addendo augmentum; ut, $\tau\acute{o}\pi\iota\alpha$, $\tau\upsilon\pi\tilde{\alpha}$, $\tau\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\alpha$; $\kappa\rho\acute{\alpha}\xi\alpha$, *clamo*, $\kappa\rho\alpha\gamma\tilde{\alpha}$, *κίραγα*.

Verba diffyllaba, quæ habent ϵ aut α in futuro secundo activo, orta ex ϵ aut ϵ præsentis, eas mutant in o ; ut, λέγω, λεγῶ, λέλογα; πλέκω, πλεκῶ, πέπλοκα; σπείρω, σπαρῶ, ἔσπορα.

Futuri secundi activi *ι*, ortum ex *ει* praesentis, mutatur in *ει*;
ut, λέπω, *linquō*, λιπῶ, λείποια; ἀλέφω, *ungō*, ἀλιρῶ, ἥλοιρα.

Si sit in futuro secundo activo α, ortum ex α aut η praesentis, transit illud α in η; ut, φαίνομ, ostendo, φανῶ, πίνω, σήπω, μισθώ, σαπῶ, σίσπηα. Quibus adde duo habentia α in praesentis, scil. βάλω, viro, θαλῶ, τίθηα; κλάω, clamo, κλαγῶ, κέκληα.

Φύγω, *fugio*, in praterito medio πίπυα habet, simul et πί-
φυα; et eodem modo κεύθα, *occulto*, κέκευθα, aut κειυθα.

A in o mutant λαγχάνω, *sorior*, λίσσασθαι; πανθάνω, *ratio*, πίπτοναι; βάλλω, *jacio*, βίβω, *facio*, habet ἔργα pro ἐργα; ἔθω, *consueſco*, habet εἶωθα; ῥήσσω, *rumpro*, ἔρρωγα.

De PLUSQUAMPERFECTO.

Plusquamperfectum medium formatur, ut in activa voce, à perfectò, mutando α in $\epsilon\nu$, et addendo augmentum; ut, τέτυπα, ἐτέτυπεν; λέγω, ἐλέλογα, ἐλελόγην; σπάρω, ἔσπορα, ἔσπόρην.

De VERBIS in ω contractis.

VERBA delinquentia in *aa*, *ea*, et *oa*, contrahuntur in presenti et imperfecto omnium modorum, tum activæ vocis, tum passivæ. Hæc verba dicuntur vulgò *Circumflexa*, quia syllaba contracta ubique postulat accentum circumflexum, nisi id prohibeant regulæ de accentu circumflexo, de quibus postea. De his autem verbis, et de varia in iis contractionis ratione, satisficient discipulis breves hæc regulæ.

Verba in $\alpha\omega$, contrahunt $\alpha\omega$ et $\alpha\omega$ in ω : si verò alia quævis vocalis sequatur α , tempus fit contractio in α ; et si ϵ fuerit ante contractionem α , id subscribitur, υ autem abijcitur.

Verba in *eo* abjiciunt *e* ante vocalem longam aut diphthongum ;
e mutant in *er*, et *eo* in *u*.

Diffyllaba

Disyllaba hujus terminationis neque contrahuntur in prima singulari, neque in prima aut tertia plurali præsens et imperfecti indicativi: non itaque dicimus δῶ pro δέω, ligo; neque ἰδῶν pro ἰδεον; δῶμεν pro δέομεν, &c. Apud Hesychium quidem legitur δῶσι: apud poëtas etiam solos contrahuntur hæc verba in subjunctivo et optativo, ut et in participio.

Verba in ὦν contrahunt ὦν et ὦν in ὦ; οἶ, οῶ, οῦν in ὦ; οἶ, ὦν, οἶ in οἶ; et οἶν infinitivi in ὦν.

Definentia in αῶ et ἰῶ, habent pro futuro secundo activo contractum præsens, si contractionem præcedat consonans; ut, τιμάω, honoro, τιμᾷ, τελῶ, perficio, τελᾷ; sed si contractionem præcedat vocalis, nullum habent futurum secundum, nec tempora inde derivata; quæ tempora nec habent verba in ὦν, ut dictum est. Disyllaba etiam in αῶ et ἰῶ futuro secundo destituuntur, exceptis σβῆω, extinguo, σβῶ; σπάω, traho, σπῶ; et veteri σχίζω, habeo, σχῶ; et, si aliis, certè perpaucis.

PARADIGMATA VERBORUM CONTRACTORUM.

Τιμάω, honoro.

Præsens INDICATIVI.

S.	{	τιμάω, ὦ;	τιμάεις, ᾗς;	τιμάει, ᾗ.
D.	{		τιμάειτον, ᾗτον;	τιμάειτον, ᾗτον.
P.	{	τιμάομεν, ὦμεν;	τιμάετε, ᾗτε;	τιμάουσι, ὦσι.

Imperfectum INDICATIVI.

S.	{	ἰτίμαον, ὦν;	ἰτίμαεις, ας;	ἰτίμαει, α.
D.	{		ἰτίμαίτον, ᾗτον;	ἰτιμαίτην, ᾗτην.
P.	{	ἰτιμαόμεν, ὦμεν;	ἰτιμαίτε, ᾗτε;	ἰτίμαον, ὦν.

Præs. et Imperf. SUBJUNCTIVI.

S.	{	τιμάω, ὦ;	τιμάης, ᾗς;	τιμάει, ᾗ.
D.	{		τιμάητον, ᾗτον;	τιμάητον, ᾗτον.
P.	{	τιμάωμεν, ὦμεν;	τιμάητε, ᾗτε;	τιμάωσι, ὦσι.

Præs. et Imperf. OPTATIVI.

S.	{	τιμάοιμι, ὦμι;	τιμάοις, ᾗς;	τιμάοι, ᾗ.
D.	{		τιμάοιτον, ᾗτον.	τιμαοίην, ᾗτην.
P.	{	τιμάοιμεν, ὦμεν;	τιμάοιτε, ᾗτε;	τιμάοιεν, ᾗεν.

Præs. et Imperf. IMPERATIVI.

S.	{		τίμαε, α;	τιμαίτω, ᾗτω.
D.	{		τιμαίετον, ᾗτον;	τιμαίετον, ᾗτον.
P.	{		τιμαίετε, ᾗτε;	τιμαίεσθων, ᾗσθων.

Præs. et Imperf. INFINITIVI.

τιμάειν, ᾗν.

Præs. et Imperf. PARTICIPII.

S.	{	τιμάων, ὦν.
D.	{	τιμάοντα, ᾗσθ.
P.	{	τιμάον, ὦν.

Τιμάσ-

Τιμάομαι, honoror.

Presf. IND.

S.	τιμάομαι, ὦμαι;	τιμάῃ, ᾧ;	τιμάται, αῖται.
D.	τιμαόμενον, ὦμεθον;	τιμάεσθον, ᾗσθον;	τιμάεσθον, ᾗσθον.
P.	τιμαόμεθα, ὦμεθα;	τιμάεσθε, ᾗσθε;	τιμάονται, ὦνται.

Imperf. IND.

S.	ἱμαίμην, ὦμην;	ἱμαίν, ᾧ;	ἱμαίτο, αῖτο.
D.	ἱμαίμεθον, ὦμεθον;	ἱμαίεσθον, ᾗσθον;	ἱμαίεσθον, ᾗσθον.
P.	ἱμαίμεθα, ὦμεθα;	ἱμαίεσθε, ᾗσθε;	ἱμαίντο, ὦντο.

Presf. et Imp. SUBJ.

S.	τιμάωμαι, ὦμαι;	τιμάῃ, ᾧ;	τιμάηται, αῖται.
D.	τιμαώμεθον, ὦμεθον;	τιμάησθον, ᾗσθον;	τιμάησθον, ᾗσθον.
P.	τιμαώμεθα, ὦμεθα;	τιμάησθε, ᾗσθε;	τιμάωνται, ὦνται.

Presf. et Imp. OPT.

S.	τιμαίμην, ὦμην;	τιμαίσοι, ᾧ;	τιμαίητο, αῖτο.
D.	τιμαίμεθον, ὦμεθον;	τιμαίεσθον, ᾗσθον;	τιμαίεσθον, ᾗσθον.
P.	τιμαίμεθα, ὦμεθα;	τιμαίεσθε, ᾗσθε;	τιμαίντο, ὦντο.

Presf. et Imp. IMPER.

S.	τιμάν, ᾧ;	τιμαίσθω, ᾗσθω.
D.	τιμαίεσθον, ᾗσθον;	τιμαίεσθων, ᾗσθων.
P.	τιμαίεσθε, ᾗσθε;	τιμαίεσθωσαν, ᾗσθωσαν.

Presf. et Imp. INFINIT.

τιμαίσθαι, ᾗσθαι.

Presf. et Imp. PART.

M.	τιμαόμενος, ὦμενος.
F.	τιμαομένη, ὦμενη.
N.	τιμαόμενον, ὦμενον.

Φιλέω, amo.

Presf. INDICATIVI.

S.	φιλέω, ᾧ;	φιλέεις, εἷς;	φιλέει, εἶ.
D.	φιλέειν, ᾧ;	φιλέειτον, ᾧτον;	φιλέειτον, ᾧτον.
P.	φιλείμεν, ὦμεν;	φιλείτε, ᾧτε;	φιλέουσιν, ὦσιν.

Imp. IND.

S.	ἐφίλειον, ὦν;	ἐφίλειες, εἷς;	ἐφίλει, εἶ.
D.	ἐφίλειον, ᾧ;	ἐφίλειτον, ᾧτον;	ἐφίλειτον, ᾧτον.
P.	ἐφίλειμεν, ὦμεν;	ἐφίλειτε, ᾧτε;	ἐφίλειον, ὦν.

Presf. et Imp. SUBJ.

S.	φιλέω, ᾧ;	φιλέης, ᾧ;	φιλέῃ, ᾧ.
D.	φιλέειν, ᾧ;	φιλέειτον, ᾧτον;	φιλέειτον, ᾧτον.
P.	φιλείμεν, ὦμεν;	φιλείτε, ᾧτε;	φιλέωσι, ὦσι.

OPT.

S.	φιλείμι, ὦμι;	φιλείς, οἷς;	φιλεί, οἷ.
D.	φιλείμεν, ὦμεν;	φιλείτον, οἷτον;	φιλείτην, οἷτην.
P.	φιλείμεν, ὦμεν;	φιλείτε, οἷτε;	φιλείεν, οἷεν.

IMPER.

			IMPER.	
S.	{		φίλει, εἰ ;	φιλείτω, ἔτω.
D.			φιλέετον, ἔτον ;	φιλέετων, ἔτων.
P.			φιλέετε, ἔτε ;	φιλείτωσαν, ἔλωσαν.
			INFINIT.	
			φιλεῖν, ἔν.	
			PART.	

M.	{	φιλέων, έν.
F.		φιλέουσα, ύσα.
N.		φιλέον, έν.

Φιλιόμαι, ατορ.

Pres. IND.

S.	{	φιλιόμαι, ύμαι ;	φιλέν, ή ;	φιλιέται, έται.
D.		φιλεόμεθον, ύμεθον ;	φιλέεσθον, έσθον ;	φιλέεσθον, έσθον.
P.		φιλιόμεθα, ύμεθα ;	φιλέεσθε, έσθε ;	φιλιόνται, ύνται.

Imperf. IND.

S.	{	ίφιλιόμην, ύμην ;	ίφιλέν, ύ ;	ίφιλιέτο, έτο.
D.		ίφιλεόμεθον, ύμεθον ;	ίφιλέεσθον, έσθον ;	ίφιλεεσθην, έσθην.
P.		ίφιλεόμεθα, ύμεθα ;	ίφιλέεσθε, έσθε ;	ίφιλιοντο, ύντο.

Pres. et Imperf. SUBJ.

S.	{	φιλέωμαι, ώμαι ;	φιλέν, ή ;	φιλήται, ήται.
D.		φιλεώμεθον, ώμεθον ;	φιλέεσθον, ήσθον ;	φιλέεσθον, ήσθον.
P.		φιλεώμεθα, ώμεθα ;	φιλέεσθε, ήσθε ;	φιλέωνται, ώνται.

OPT.

S.	{	φιλείοιμην, οίμην ;	φιλείοις, οίς ;	φιλείοιτο, οίτο.
D.		φιλειοίμεθον, οίμεθον ;	φιλείοισθον, οίσθον ;	φιλειοισθην, οισθην.
P.		φιλειοίμεθα, οίμεθα ;	φιλείοισθε, οίσθε ;	φνλείοντο, οίντο.

IMPER.

S.	{		φιλέν, υ ;	φιλέεστω, έστω.
D.			φιλέεσθον, έσθον ;	φιλέεσθων, έσθων.
P.			φιλέεσθε, έσθε ;	φιλέεσθωσαν, έσθωσαν.

INFIN.

φιλέεσθαι, έσθαι.

PART.

M.	{	φιλεόμενος, ύμενος.
F.		φιλεομένη, υμένη,
N.		φιλεόμενον, ύμενον.

Χρυσόω, ιναυρο.

Pres. IND.

S.	{	χρυσόω, ω ;	χρυσόεις, οίς,	χρυσόει, οί.
D.			χρυσόειον, ύτον ;	χρυσόειον, ύτον.
P.		χρυσόομεν, ύμεν ;	χρυσόετε, ύτε,	χρυσόουσι, ύσι.

Imperf.

Imperf. IND.

S.	{ χρύσσων, ὤν ;	ἐχρύσσεις, ὤς ;	ἐχρύσσει, ὤ.
D.	{	ἐχρύσσειον, ὤτον ;	ἐχρύσσειην, ὤτην.
P.	{ ἐχρύσσομεν, ὤμεν ;	ἐχρύσσετε, ὤτε ;	ἐχρύσσων, ὤν.

Pres. et Imp. SUBJ.

S.	{ χρυσῶ, ὦ ;	χρυσῶς, οἷς ;	χρυσῶ, οἷ.
D.	{	χρυσῶντων, ὦτον ;	χρυσῶντην, ὦτην ;
P.	{ χρυσῶμεν, ὦμεν ;	χρυσῶτε, ὦτε ;	χρυσῶσι, ὦσι.

OPT.

S.	{ χρυσοίμι, οἶμι ;	χρυσόις, οἷς ;	χρυσόι, οἷ.
D.	{	χρυσόιτον, οἶτον ;	χρυσόιην, οἶτην.
P.	{ χρυσοίμεν, οἶμεν ;	χρυσόιτε, οἶτε ;	χρυσόειν, οἶεν.

IMPER.

S.	{	χρύσει, ὤ ;	χρυσείτω, ὤτω.
D.	{	χρυσείτον, ὤτον ;	χρυσείτω, ὤτων.
P.	{	χρυσείτε, ὤτε ;	χρυσείτωσαν, ὤτωσαν.

INF.

χρυσέειν, ὤν.

PART.

M.	{ χρυσῶν, ὤν.
F.	{ χρυσῶσα, ὤσα.
N.	{ χρύσσον, ὤν.

χρυσόμαι, inanor.

Pres. IND.

S.	χρυσόμαι ὤμαι ;	χρυσῶ, οἷ ;	χρυσέται, ὤται.
D.	χρυσόμεθον, ὤμεθον ;	χρυσῶσθον, ὤσθον ;	χρυσέσθον, ὤσθον.
P.	χρυσόμεθα, ὤμεθα ;	χρυσέσθε, ὤσθε ;	χρυσόνται, ὤνται.

Imperf. IND.

S.	ἐχρυσόμην, ὤμην ;	ἐχρυσῶ, οἷ ;	ἐχρυσέιτο, ὤιτο.
D.	ἐχρυσόμεθον, ὤμεθον ;	ἐχρυσῶσθον, ὤσθον ;	ἐχρυσείσθην, ὤσθην.
P.	ἐχρυσόμεθα, ὤμεθα ;	ἐχρυσέσθε, ὤσθε ;	ἐχρυσόντο, ὤντο.

Pres. et Imp. SUBJ.

S.	χρυσῶμαι, ὤμαι ;	χρυσῶ, οἷ ;	χρυσήται, ὤται.
D.	χρυσῶμεθον, ὤμεθον ;	χρυσῶσθον, ὤσθον ;	χρυσήσθον, ὤσθον.
P.	χρυσῶμεθα, ὤμεθα ;	χρυσήσθε, ὤσθε ;	χρυσώνται, ὤνται.

OPT.

S.	χρυσοίμην, οἶμην,	χρυσόιο, οἷο ;	χρυσόιτο, οἷτο.
D.	χρυσοίμεθον, οἶμεθον ;	χρυσόισθον, οἷσθον ;	χρυσόισθην, οἷσθην.
P.	χρυσοίμεθα, οἶμεθα ;	χρυσόισθε, οἷσθε ;	χρυσόιντο, οἷντο.

IMPER.

S.	{	χρυσά, ὤ ;	χρυσάσθω, ὤσθω.
D.	{	χρυσάσθον, ὤσθον ;	χρυσάσθων, ὤσθων.
P.	{	χρυσάσθε, ὤσθε ;	χρυσάσθωσαν, ὤσθωσαν.

F 2

INF.

INFIN.

χρυσόσθαι, ὄσθαι.

PART.

M. { χρυσόμενος, ὄμενος.
 F. { χρυσομένη, ὄμένη.
 N. { χρυσομένον, ὄμενον.

De CONJUGATIONE SECUNDA.

SECUNDA conjugatio est verborum in *μι* desinentium.

Verba in *μι* primitiva nulla sunt, formantur enim à barytonis in *ω*, *ω*, *ω*, *ω*, terminatis; hoc modo: 1. *ω* mutatur in *μι*: Vocales *ε* et *α* mutantur in *η*: *ο* mutatur in *ω*; *υ*, quæ naturâ anceps est, censetur longa. 3. Adhibetur reduplicatio, quæ duplex est, *propria* et *impropria*. *Propria* est, cum repetitur prima thematis consonans unâ cum vocali; sed si consonans fuerit aspirata, mutatur ob *ἄρσιναν* in tenuem. *Impropria* est, cum assumitur *ι* solum, quod plerumque habet spiritum asperum. Locum habet *impropria* reduplicatio, in verbis incipientibus vel à *π* aut *σ*, vel à quavis vocali.

Secundum has regulas, *δίδωμι*, *do*, fit à *δίω*, *τίθηναι*, *pono*, à *δίω*; *ἵστημι*, *sto*, à *ἵσσω*; *ἵπηναι*, *uolo*, à *πῖσσω*, *ἵμαι*, *mitto*, ab *ἵω*, &c.

Verba in *υμι*, et alia quædam, non admittunt reduplicationem; ut, *ζεύγνυω*, unde *ζεύγνυμι*, *jungo*; *φῶ*, *φημι*, *dico*; *ἰσάω*, *ἵστημι*, *scio*.

Verba in *μι* formant omnia tempora à verbis barytonis, secundum regulas conjugationis primæ, exceptis presenti, imperfecto et aoristo secundo; quæ, quod forment hæc tempora, ratione à barytonorum formatione planè diversâ, et regulas propterea habeant sibi proprias, meritò dicuntur esse diversæ conjugationis.

Non habent verba in *μι* futurum secundum activum, nec aoristum secundum passivum, nec perfectum aut plusquamperfectum medium.

Verba in *υμι* carent etiam aoristo secundo activo, præterquam in dissyllabis, in quibus idem est aoristus secundus cum imperfecto; quod etiam fit in omnibus verbis destitutis reduplicatione, ut patebit ex formatione aoristi secundî.

Rariùs quoque inveniuntur verba in *υμι* in subjunctivo aut optativo: quo modo autem nonnunquam habeant, videre erit in formatione temporum.

PARADIGMATA VERBORUM in *μι* in voce activa.

Præsens INDICATIVI.

S.	{	<i>τίθηναι</i> , <i>pono</i> .	<i>ἵστημι</i> , <i>sto</i> .	<i>δίδωμι</i> , <i>do</i> .	<i>ζεύγνυμι</i> , <i>jungo</i> .
		<i>τίθης</i> ,	<i>ἵσθης</i> ,	<i>δίδως</i> ,	<i>ζεύγνυς</i> ,
		<i>τίθηςαι</i> ,	<i>ἵσθηςαι</i> ,	<i>δίδωςαι</i> ,	<i>ζεύγνυςαι</i> ,

D.	{	τιδέτον.	ἴσατον.	δίδοτον.	ζεύγνυτον.
		τιδέτον.	ἴσατον.	δίδοτον.	ζεύγνυτον.
P.	{	τιδέμεν.	ἴσαμεν.	δίδομεν.	ζεύγνυμεν.
		τιδέτε.	ἴσατε.	δίδοτε.	ζεύγνυτε.
		τιδέσσι.	ἴσῃσι.	διδύσι.	ζευγνύσι.

Imperfectum INDICATIVI.

S.	{	τιδῆν.	ἴσῃν.	διδῶν.	ζεύγνυν.
		τιδῆς.	ἴσῃς.	διδῶς.	ζεύγνυς.
		τιδῆ.	ἴσῃ.	διδῶ.	ζεύγνυ.
D.	{	τιδέτον.	ἴσατον.	δίδοτον.	ζεύγνυτον.
		τιδέτην.	ἴσᾶτην.	δίδοτην.	ζευγνύτην.
P.	{	τιδέμεν.	ἴσαμεν.	δίδομεν.	ζεύγνυμεν.
		τιδέτε.	ἴσατε.	δίδοτε.	ζεύγνυτε.
		τιδέσαν.	ἴσασαν.	δίδοσαν.	ζεύγνυσαν.

Pres. et Imperf. SUBJUNCTIVI.

S.	{	τιδῶ.	ἴσῶ.	διδῶ.
		τιδῆς.	ἴσῃς.	διδῶς.
		τιδῆ.	ἴσῃ.	διδῶ.
D.	{	τιδέητον.	ἴσᾶτον.	διδῶτον.
		τιδέητην.	ἴσᾶτην.	διδῶτην.
P.	{	τιδέωμεν.	ἴσῶμεν.	διδῶμεν.
		τιδέητε.	ἴσᾶτε.	διδῶτε.
		τιδέωσι.	ἴσῶσι.	διδῶσι.

OPTATIVI.

S.	{	τιδέην.	ἴσαιν.	διδοῖν.
		τιδέῃς.	ἴσαινς.	διδοῖς.
		τιδέῃ.	ἴσαιν.	διδοῖν.
D.	{	τιδέητον.	ἴσαιντον.	διδοῖντον.
		τιδέητην.	ἴσαιντην.	διδοῖντην.
P.	{	τιδέωμεν.	ἴσαινμεν.	διδοῖνμεν.
		τιδέητε.	ἴσαιντε.	διδοῖντε.
		τιδέησαν.	ἴσαινσαν.	διδοῖνσαν.

IMPERATIVI.

S.	{	τιδίτι.	ἴσαδι.	δίδοδι.	ζεύγνυθι.
		τιδίτω.	ἴσάτω.	διδότω.	ζευγνύτω.
D.	{	τιδίτον.	ἴσατον.	δίδοτον.	ζεύγνυλον.
		τιδίτων.	ἴσάτων.	διδότων.	ζευγνύλον.
P.	{	τιδίτε.	ἴσάτε.	δίδοτε.	ζεύγνυτε.
		τιδίτωσαν.	ἴσάτωσαν.	διδότωσαν.	ζευγνύτωσαν.

INFINITIVI.

τιδῆναι.	ἴσᾶναι.	διδόναι.	ζευγνύναι.
----------	---------	----------	------------

PARTICIP.

M.	τιθείς, ἐνός;	ἰσᾶς, ἀντος;	διδύς, ὄντος;	ζευγνύς, ὄντος.
F.	τιθείσα, ἐσσης;	ἰσᾶσα, ασσης;	διδύσα, ὕσσης;	ζευγνύσα, ὕσσης.
N.	τιθὲν, ἐντος.	ἰσᾶν, ἀντος.	διδύν, ὄντος.	ζευγνύν, ὄντος.

Futurum primum INDICATIVI.

Ind.	θήσω, &c.	θήσω, &c.	δώσω, &c.	ζεύξω, &c.
Opt.	θήσοιμι, &c.	θήσοιμι, &c.	δώσοιμι, &c.	ζεύξοιμι, &c.
Inf.	θήσεν.	θήσεν.	δώσεν.	ζεύξεν.
Part.	θήσων, &c.	θήσων, &c.	δώσων, &c.	ζεύξων, &c.

Aoristus primus INDICATIVI.

Ind.	ἔθηκα, &c.	ἔθηκα, &c.	ἔδωκα, &c.	ἔζυξα, &c.
Subj.	θήσω.	θήσω.	δώσω.	ζεύξω, &c.
Opt.	θήσαιμι.	θήσαιμι.	δώσαιμι.	ζεύξαιμι.
Imp.	θήσον.	θήσον.	δώσον.	ζεύξον.
Inf.	θήσαι.	θήσαι.	δώσαι.	ζεύξαι.
Part.	θήσας.	θήσας.	δώσας.	ζεύξας.

Aoristus secundus INDICATIVI.

S.	ἔθην,	ἔθην,	ἔδω,
	ἔθης,	ἔθης,	ἔδω,
	ἔθη.	ἔθη.	ἔδω.
D.	ἔθητον,	ἔθητον,	ἔδοτον,
	ἔθητην.	ἔθητην.	ἔδοτην.
P.	ἔθήμεν,	ἔθήμεν,	ἔδομεν,
	ἔθητε,	ἔθητε,	ἔδοτε,
	ἔθησαν.	ἔθησαν.	ἔδοσαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	θῶ,	θῶ,	θῶ,
	θῆς,	θῆς,	θῆς,
	θῆ.	θῆ.	θῆ.
D.	θῆτον,	θῆτον,	θῶτον,
	θῆτον.	θῆτον.	θῶτον.
P.	θῶμεν,	θῶμεν,	θῶμεν,
	θῆτε,	θῆτε,	θῶτε,
	θῶσι.	θῶσι.	θῶσι.

OPTATIVI.

S.	θῆην,	θῆην,	θῶην,
	θῆης,	θῆης,	θῶης,
	θῆη.	θῆη.	θῶη.
D.	θῆήτων,	θῆήτων,	θῶήτων,
	θῆήτην.	θῆήτην.	θῶήτην.
P.	θῆήμεν,	θῆήμεν,	θῶήμεν,
	θῆητε,	θῆητε,	θῶητε,
	θῆησαν.	θῆησαν.	θῶησαν.

IMPERATIVI.

S.	{ δῖς, δῖτω.	σῆδε, σῆτω.	δός, δύτω.
D.	{ δέτον, δέτων.	σῆτον, σῆτων.	δέτον, δέτων.
P.	{ δέτε, δέτωσαν.	σῆτε, σῆτωσαν.	δέτε, δέτωσαν.

INFINITIVI.

δῖναι.	σῆναι.	δύναι.
--------	--------	--------

PARTICIP.

M.	{ δῖς, ἰντος;	σῖς, ἄντος;	δός, ὄντος;
F.	{ δῖσα, εῖσης;	σῖσα, ἄσης;	δῖσα, ὄσης;
N.	{ δῖν, ἰντος.	σῖν, ἄντος.	δόν, ὄντος.

Perfectum et Plusquamperfectum.

Per. In.	τίθηκα, &c.	ἔταχα.	δίδωκα.
Pl. Ind.	τίθεσθην.	ἔταχην.	δίδωχην.
Sub.	τιθέσθω.	ἔταχῃ.	διδώκω.
Optat.	τιθέσθαιμι.	ἔταχοιμι.	διδάχοιμι.
Imp.	τίθει.	ἔταχε.	δίδωχε.
Inf.	τιθέσθαι.	ἔταχέναι.	διδωχέναι.
Part.	τιθέκως.	ἔταχώς.	διδωκώς.

De FORMATIONE TEMPORUM secundae conjugationis activae.

De PRÆSENTI.

Secunda et tertia persona sing. num. præsens easdem habent vocales longas quas habet prima; sed in duali et plurali, in eas mutantur breves, quæ in barytonis fuerant; à quibus verba in μι formantur; ut, τίθεται, τίθεται; τίθεμεν, τίθετε: ἔτατον, ἔταμεν, &c. δίδωτον, δίδωμεν, &c. At tertia pluralis semper est similis participii dativo plurali; enim mutatur in ει, et ο in υ; ut, τίθεισι, non τίθεται; δίδωσι, non δίδωται; α etiam et υ censentur longæ, ἰσῶσι, ζευγνύσι.

De IMPERFECTO.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando μι in υ, et addendo augmentum, τίθηναι, ἰθύναι, ἰνῶναι, ἰνῶναι, ἰνῶναι.

Imperfectum easdem habet vocales quas habet præsens, longas scilicet in singulari numero, et breves in duali et plurali; quas etiam habet in tertia plurali, quod monstrant paradigmata.

Secundæ huic conjugationi imperfectum proprium, minùs sæpe legitur; illud multò usitatius, quod à reduplicatis barytonis,

ω, *ωω*, *ωω*, formatur per contractionem, secundum regulas contractorum conjugationis primæ; quod hoc modo se habet:

τίθῃμι à *τιθέω*, *ἐτίθεν*, *εις*, *ει*, &c. ut, *ἐφίλυν*,

ἴσθῃμι, ab *ἰσάω*, *ἴσων*, *ας*, *α*, &c. ut, *ἐτίμων*.

διδάμι à *διδάω*, *ἐδίδυν*, *υς*, *υ*, &c. ut, *ἐχρύσυν*.

Præsens et imperfectum subjunctivi est barytonum reduplicatum contractum, pro. ut contrahuntur verba in *αω*, *εω*, *ωω*, conjugationis primæ; ut, *τιθέω*, *τιθῶ*, &c. Sed in hac conjugatione *ωω* habet *ω* contractum, ubi in prima est *οι*; ut, *διδῶς*, *διδῶ*, non *διδῶς*, *διδῶ*; *ἴσθῃμι* etiam aliquando *ἴσῃς*, *ἴσῃ* habet, pro *ας*, *α*, quod in paradi-gmate ponitur.

Optativus formatur à barytono reduplicato, mutando *ω* in *ων*; vocalis etiam præcedens assumit subjunctivam *ι*; ut, *τιθέω*, *τιθήων*; *ἰσάω*, *ἰσάων*; *διδάω*, *διδάων*.

In omnibus pluralis numeri personis hujus modi, sæpius fit syncope, eadem ratione quâ in ejusdem modi aoristo primo passivo conjugationis primæ: dicunt enim *τιθέμεν*, *τιθέετε*, *τιθέειν*, pro *τιθέμεν*, &c. et eodem modo in cæteris.

Verba in *υμι*, habent aliquando subj. et opt. à verbis barytonis; ut, *ζευγνύω*, *ης*; *ζευγνύοιμι*, &c. Herodiamus, grammaticus antiquus, agnoscit etiam *ζευγνύμην* in opt. activo, [non autem *ζευγνύμην* in passivo, quia diphthongus *υι* nunquam præcedit consonantem:] sed exemplum hujus opt. erit perquam rarum.

Imperativus fit à barytono reduplicato, mutando *ω* in *θι*; ut, *ἰσάω*, *ἰσάθι*. Sed à *τιθέω* dices *τιθέτι*, cum *τ*, propter *θ* præcedens.

Hujus modi præsens nonnunquam formatur à barytonis reduplicatis, secundum regulas verborum circumflexorum in *ω*; ut, *τίθει*, *ἴσα*, *δίδε*, *συνιε* à *συνίημι*, *intelligo*, quod aliquando etiam habet *συνίω* in participio pro *συνιᾶς*. Quandoque etiam aufertur ultima syllaba, et mutatur vocalis præcedens, si brev's sit, in longam; inde *τίθη* pro *τίθει*; *ἴση* pro *ἴσαθι*; *κρήμνη* pro *κρήμναθι*, à *κρήμνημι*, *suspendo*.

Ut infinitivum formes, reduplicatū barytoni *ω* mutabis in *ναι*; ut, *τιθέω*, *τιθῆναι*, &c.

Participium mutat barytoni reduplicati *ω* in *ς*; et simul, si præcesserit *ε*, adjungit postpositivam *ι*; et si *ο* præcesserit, *υ* assumit; ut, *τιθέω*, *τιθείς*; *διδάω*, *διδάς*; *δεικνύω*, *οφνδω*, *δεικνύς*.

DE FUTURO PRIMO ET AORISTO PRIMO.

Futurum primum formatur à barytonis secundum regulas conjugationis primæ; ut, *τίθῃμι*, à *τίω*, habet *θήσω*, &c. in quo tamen tempore nonnunquam retinetur reduplicatio; ut, *διδάσω* pro *θήσω*. Observandum autem est, verba in *υμι* desinentia, præsens habere quoddam remotius, quàm quod in *ωω* terminatur, à quo futu-

futurum primum et cætera tempora formantur; ut, ζεύνομι, ζεύξω, &c. à ζεύγω; non ζεύγνισω, à ζεύγνυμι: quomodo autem hoc præsens reperiatur, videre erit in defectivis in μι.

Secundum ejusdem conjugationis regulas formatur aoristus primus: ut, ἴσῃσα, à εἶδω: sed tria verba, τίθῃμι, δίδωμι, et ἵμι, habent in hoc tempore characteristicam perfecti, ἴθῃσα, ἰδῃσα, ἦσα; nec ferè usurpantur extra indicativum.

DE AORISTO SECUNDO.

Aoristus secundus formatur per omnes modos ab imperfecto ejusdem semper modi abjiciendo reduplicationem; ut, ἴτιδῃν, ἰδῃν; τίθῶ, θῶ.

In indicativo, longa vocalis numeri singularis retinetur in duali et plurali; exceptis ἴδῃν, ἰδῶν, et ἦν ab ἵμι, mitto, quæ tria mutant longas sing. num. in breves proprias quemadmodum in imperfecto.

In subjunctivo verba in αω habent η, cùm in præsentī fuerat α; εῶ, εῆς, εῇ, non εᾶς, εᾶ, &c.

Optativus in plurali sæpe syncopen patitur, quemadmodum in præsentī; ut, δῆμαιν, δᾶτε, δᾶιν, pro δᾶνταιν. &c.

In imperativo tria sunt, quæ habent ε in fine loco θι, scil. θίς, θίς, ἰς: ε hîc aliquando habent et alia nonnulla; ut, σῆς à σῆμι, teneo; φῆς à φῆμι, fero; σῆς à σῆμι, sequor. At horum præsentia non sunt in usu.

Cætera verba habent in penultima longam vocalem per omnes numeros, cùm præsens habuerat brevem; ut videre est in εῶθι; ita γνῶθι, scito; βιώθι, vive, &c.

In infinitivo: assumit ι; α mutatur in η; et ο assumit υ: ut, ἵναι, εἶναι; ἴσᾶναι, εῆναι; δίδῶναι, δύναι.

DE PERFECTO ET PLUSQUAMPERFECTO.

Hæc tempora formantur secundum regulas conjugationis primæ; sed quæ derivantur à verbis in εω, ponunt ω pro η, ante σα; ut, τίθησα à θέω, τίθημι; ἰδῃσα, ab ἰδῶ, ἵμι.

Quæ ab αω veniunt, α habent loco η; unde fit ἴσασα, à εἶδω, εἶδω. In plurali horum verborum numero reperitur nonnunquam syncope; ut, ἴσατε, pro ἴσᾶσθε; et in plusquamperfecto, ἴσᾶσαν, pro ἴσᾶσσαν.

Verbum ἴσῃμι, pro masculino præteriti participii ἴσανός, habet ἴσᾶς per syncopen; et in fem. et neut. pro ἴσανῶσα, ἴσανος, peculiari modo habet ἴσῶσα, ἴσῶς, per ω scil. in neutro; et eodem modo composita; ut, διςᾶς, διςᾶσα, διςᾶς, &c.

PARADIGMATA VOCIS PASSIVÆ, ET MEDIÆ VERBORUM in μι.

Præsens INDICATIVI passivi.

S.	τιθῆναι,	ἴσται,	δίδομαι,	ζεύγνυμαι,
	τιθῆσαι,	ἴσασαι,	δίδοσαι,	ζεύγνυσαι,
	τιθεται.	ἴσεται.	δίδοται.	ζεύγνυται.
D.	τιθήμεθον,	ἴσάμεθον,	διδόμεθον,	ζευγνύμεθον,
	τιθῆσθον,	ἴσασθον,	δίδοσθον,	ζεύγνυσθον,
	τιθῆσθον.	ἴσασθον.	δίδοσθον.	ζεύγνυσθον.
P.	τιθήμεθα,	ἴσάμεθα,	διδόμεθα,	ζευγνύμεθα,
	τιθῆσθε,	ἴσασθε,	δίδοσθε,	ζεύγνυσθε,
	τιθίνται.	ἴσονται.	δίδονται.	ζεύγνυνται.

Imperfectum INDICATIVI.

S.	ἰτιθέμην,	ἰσάμην,	ἰδιδόμην,	ἰζευγνύμην,
	ἰτιθῆσο,	ἰσασο,	ἰδίδουσο,	ἰζεύγνυσο,
	ἰτιθίλο.	ἰσατο.	ἰδιδόλο.	ἰζεύγνυλο.
D.	ἰτιθέμεθον,	ἰσάμεθον,	ἰδιδόμεθον,	ἰζευγνύμεθον,
	ἰτιθῆσθον,	ἰσασθον,	ἰδίδοσθον,	ἰζευγνύσθον,
	ἰτιθίσθην.	ἰσάσθην.	ἰδιδύσθην.	ἰζευγνύσθην.
P.	ἰτιθέμεθα,	ἰσάμεθα,	ἰδιδόμεθα,	ἰζευγνύμεθα,
	ἰτιθῆσθε,	ἰσασθε,	ἰδίδοσθε,	ἰζεύγνυσθε,
	ἰτιθίντο.	ἰσάντο.	ἰδιδόντο.	ἰζεύγνυντο.

Præf. et Imperf. SUBJUNCTIVI.

S.	τιθῶμαι,	ἰσῶμαι,	διδῶμαι,
	τιθῆ,	ἰσᾷ,	διδῶ,
	τιθῆται.	ἰσᾷται.	διδῶται.
D.	τιθῶμεθον,	ἰσῶμεθον,	διδῶμεθον,
	τιθῆσθον,	ἰσᾷσθον,	διδᾷσθον,
	τιθῆσθον.	ἰσᾷσθον.	διδᾷσθον.
P.	τιθῶμεθα,	ἰσῶμεθα,	διδῶμεθα.
	τιθῆσθε,	ἰσᾷσθε,	διδῶσθε.
	τιθῶνται,	ἰσῶνται,	διδῶνται.

OPTATIVI.

S.	τιθείμην,	ἰσάιμην,	διδόιμην,
	τιθῆῖο,	ἰσαῖο,	διδόῖο,
	τιθαίτο.	ἰσαῖτο.	διδόῖτο.

D.	τιθέμεθον,	ἰσάμεθον,	διδοίμεθον,
	τιθέσθον,	ἰσάσθον,	διδούσθον,
	τιθέσθην.	ἰσάσθην.	διδούσθην.
P.	τιθέμεθα,	ἰσάμεθα,	διδοίμεθα,
	τιθέσθε,	ἰσάσθε,	διδούσθε,
	τιθέσθωτο.	ἰσάσθωτο.	διδούσθωτο.

IMPERATIVI.

S.	τίθεςο, vel τίθου,	ἰσάσο, vel ἰσάω.	δίδεςο, vel δίδου,	ζεύγνυσο,
	τιθέσθω.	ἰσάσθω.	διδόσθω.	ζευγνύσθω.
D.	τίθεςθον,	ἰσάσθον,	δίδεςθον,	ζεύγνυσθον,
	τιθέσθων.	ἰσάσθων.	διδόσθων.	ζευγνύσθων.
P.	τίθεςθε,	ἰσάσθε,	δίδεςθε,	ζεύγνυσθε,
	τιθέσθωσαν.	ἰσάσθωσαν.	διδόσθωσαν.	ζευγνύσθωσαν.

INFINITIVI.

τίθεσθαι.	ἰσάσθαι.	διδόσθαι.	ζεύγνυσθαι.
-----------	----------	-----------	-------------

PARTICIP.

τιθέμενος.	ἰσάμενος.	διδόμενος.	ζευγνύμενος.
------------	-----------	------------	--------------

Fut. primum.

Ind. τιθήσομαι.	σάθήσομαι.	δοθήσομαι, &c. ut τυθήσομαι.
Opt. τιθήσοιμην.	σάθησοίμην.	δοθήσοιμην.
Inf. τιθήσεσθαι.	σάθησεσθαι.	δοθήσεσθαι.
Part. τιθησόμενος.	σάθησόμενος.	δοθησόμενος.

Aor. primus.

Ind. τίθην.	ἰσάην.	διδόν, &c. ut ἐτίθην.
Subj. τίθῃ.	σάθῃ.	δοθῃ.
Opt. τίθῃην.	σάθῃην.	δοθῃην.
Imp. τίθητι.	σάθητι.	δοθητι.
Inf. τίθηναι.	σάθηναι.	δοθῆναι.
Part. τίθης.	σάθης.	δοθής.

Perfectum et Plusquamperfectum.

Per. Ind. τίθημαι.	ἴσμαι.	δίδωμαι. &c. ut τίρωμαι.
Pl. Ind. ἐτεθείμην.	ἴγάμην.	ἰδέδομην.

Subj. τίθῃμαι.	ἴσῃμαι.	δεδῃμαι.	} Cæteræ personæ subj et opt. terminantur ut c- orund. mod. præsentia.
Opt. τίθῃμην.	ἴσῃμην.	δεδῃμην.	
Imp. τίθησο,	ἴσασο,	δίδεσο, &c. ut τίρω.	
Inf. τίθῆσθαι,	ἴσᾶσθαι,	δεδῶσθαι,	
Part. τίθείμενος.	ἴσάμενος.	δεδόμενος.	

Paula

Paulo post Fut.

Ind. τιθήσομαι.	ἰσάσομαι.	διδόσομαι, &c. ut τίψομαι.
Opt. τιθήσοίμην.	ἰσασοίμην.	διδόσοίμην.
Inf. τιθήσασθαι.	ἰσάσασθαι.	διδόσασθαι.
Part. τιθησόμενος.	ἰσασόμενος.	διδασόμενος.

VOX MEDIA.

FUT. primum.

Ind. ῥήσομαι.	ῥήσομαι.	δάσομαι, &c. ut τύφομαι.
Opt. ῥησοίμην.	ῥησοίμην.	δάσοίμην.
Inf. ῥήσασθαι.	ῥήσασθαι.	δάσασθαι.
Part. ῥησόμενος.	ῥησόμενος.	δάσόμενος.

Aoristus primus.

Ind. ἰθιλάμην.	ἰσπάμην.	ιδωλάμην. &c. ut ἰτυφάμην.
Subj.	ῥήσομαι.	
Opt.	ῥησαίμην.	
Imp.	ῥῆσαι	
Inf.	ῥήσασθαι.	
Part.	ῥησάμενος.	

Aoristus secundus INDICATIVI.

S. {	ἰδέμην,	ἰσάμην.	ιδέμην,
	ἰδέσθ, vel ἴδν,	ἰσασθ vel ἴσω,	ιδασθ, vel ἴδν.
	ἴδετο.	ἴσατο.	ἴδοτο.
D. {	ἰθέμεθον,	ἰσάμεθον,	ιδόμεθον,
	ἰδέσθον,	ἰσασθον,	ιδασθον,
	ἰδέσθην.	ἰσάσθην.	ιδόσθην.
P. {	ἰθέμεθα,	ἰσάμεθα,	ιδόμεθα,
	ἴδεσθε,	ἴσασθε,	ἴδοσθε,
	ἴδιντο.	ἴσαντο.	ἴδοντο.

SUBJUNCTIVI.

S. {	ῥώμαι,	ῥώμαι,	ῥώμαι,
	ῥῆ,	ῥῆ,	ῥῆ,
	ῥῆται.	ῥῆται.	ῥῆται.
D. {	ῥώμεθον,	ῥώμεθον,	ῥώμεθον,
	ῥῆσθον,	ῥῆσθον,	ῥώσθον,
	ῥῆσθον.	ῥῆσθον,	ῥώσθον.
P. {	ῥώμεθα,	ῥώμεθα,	ῥώμεθα,
	ῥῆσθε,	ῥῆσθε,	ῥώσθε,
	ῥῶνται.	ῥῶνται,	ῥῶνται,

OPT.

OPTATIVI.

S.	{	δαίμην,	γαίμην,	δοίμην,
		δαῖο,	γαῖο,	δοῖο,
		δαῖτο.	γαῖτο.	δοῖτο.
D.	{	δαίμεθον,	γαίμεθον,	δοίμεθον,
		δαῖσθον,	γαῖσθον,	δοῖσθον,
		δαῖσθην.	γαῖσθην.	δοῖσθην.
P.	{	δαίμεθα,	γαίμεθα,	δοίμεθα,
		δαῖσθε,	γαῖσθε,	δοῖσθε,
		δαῖντο.	γαῖντο.	δοῖντο.

IMPER.

S.	{	δαῖο, vel δῦ,	γαῖω, vel γῶ,	δοῖο, vel δῦ,
		δαῖσθω.	γαῖσθω.	δοῖσθω.
D.	{	δαῖσθον,	γαῖσθον,	δοῖσθον.
		δαῖσθων.	γαῖσθων.	δοῖσθων.
P.	{	δαῖσθε,	γαῖσθε,	δοῖσθε,
		δαῖσθωσαν.	γαῖσθωσαν.	δοῖσθωσαν.

INFINITIVI.

δαῖσθαι.	γαῖσθαι.	δοῖσθαι.
----------	----------	----------

PARTICIP.

δαίμενος.	γαίμενος.	δοίμενος.
-----------	-----------	-----------

De TEMPORUM FORMATIONE.

De PRÆSENTI et IMPERFECTO PASSIVO et MEDIO.

Præsens passivum et medium formatur à barytono reduplicato mutando ω in μαι, σαι, ται; ut, τιδῶ, τίθεμαι, τίθισαι, τίθεται. Sed nonnulla habent η in secunda persona; ut, καθῆ, pro κάθησαι, à κάθημαι, sedeo: quo etiam modo, verba quævis in μι declinabis, secundum dialectum Atticam, dicunt enim τίθη, ἴση, &c.

Imperfectum fit à præsentī, mutando μαι in μην, σο, τό, et addendo augmentum; ut, τίθεμαι, ἰτιδίμην. ἰτίδισο, ἰτίδιτο, &c.

Optativi præsens et imperfectum fit ab eodem tempore in voce activa, ponendo μ ante ν; ut, ἰσάινν, ἰσαίμην.

In cæteris modis præf. et imp. formatur ab indicativo, eodem modo quo in conjugatione prima; ut à τίθεμαι, veniunt τιθώ-

μαι, τιθεσθαι, τιθίμενος et ab *τιθίσω*, venit imper. *τίθεισο*, &c. Sed verba quæ ab *αω* derivantur, in subjunctivo retinent *α*; quæ ab *ω*, retinent *ω*, in iis personis, quæ eas vocales habebant in voce activa: memineris tamen non subscribendum, tertiæ singulari; ut, *ισῶμαι*, *ισᾷ*, *ισαται*, &c. *διδῶμαι*, *διδῶ*, *διδῶται*, &c. Nonnunquam quidem *α* mutatur in *η*, dicunt enim *ισῆμαι*, *ισῆ*, *ισῆται*, &c.

DE FORMATIONE cæterorum TEMPORUM.

Cætera tempora vocis passivæ à barytonis formantur, servatis primæ conjugationis regulis; sed in futuro primo, vocalis longa ante *σω* mutatur in brevem ante *θήσομαι*; ut, *ἴσῃμι*, à *εἰῶ*, *εἴσω*, *εἰθήσομαι*, et inde in aoristo primo *ἴσάθην*. *ἴτιθῃμι* etiam mutat & futuri activi in *τ* ante *θήσομαι*, ob & sequens, *θήσω*, *τιθήσομαι*, *ιτίθην*; et *δίδωμι* in præterito passivo, mutat *ω* præter. activi *δίδωκα* in *ο*, *δίδομαι*.

Tempus perfectum in subj. et opt. nullâ eget periphrasi, quippe cuius in hac conjugatione propria est forma, quod monstrant paradigmata.

DE TEMPORIBUS VOCIS MEDIÆ.

Futurum primum et aoristus primus sequuntur formationem conjugationis primæ; ut, *ἴσῃμι*, à *εἰῶ*, *εἴσομαι*, *ἴσσομαι*; sed *ἴσσομαι*, *ἴσσομαι*, et *ἴσσομαι* ab *ἴσμι*, vix leges.

Aoristus secundus formatur in omnibus modis, ab imperfecto proprii modi, abijciendo reduplicationem; ut, *ἴτιθίμην*, *ἴθίμην*; *τιθῶμαι*, *θῶμαι*, &c. At *ἴσσομαι* in indicativo ab *ἴσσομαι*, vix est in uso; et in subjunctivo, *α* præsentis mutatur in *η*, ut in voce activa; fit enim *εῶμαι*, *εῷ*, *εῷται*, &c.

Verba in *μι* per omnes modos et tempora flectuntur perquam paucula: pleraque carent aoristo secundo, alia rursus, cum hoc tempus habeant, destituuntur præsentis et imperfecto. Sed de his ubi ad defectiva venerimus.

Hic autem visum est apponere *ἴμι*, mitto; *ἴμι*, eo; *ἴσμι*, scio; *φημι*, dico; unâ cum anomalis aliis, ex verbis *ἴω* et *ἴω* formati, quippe quæ omiſſa, quod sæpius occurrant, negotium junioribus facerent.

ἴμι, mitto.

ἴμι ab *ἴω* formatur, et quamvis cætera flectitur planè, ut *τίθῃμι*, cum tamen, in quibusdam personis nonnullorum temporum,

rum, formam habeat duplicem, hujus rei causâ, cum grammaticorum vulgo, nos etiam apposuimus.

Pres. IND.

S. { *ἵμι*, *ἵς*, *ἵσι*.
D. { *ἵμεν*, *ἵτε*, *ἵσσι* vel *ἱσσι*, ex Ionico *ἱασσι*, quam flexionem servant composita; ut, *εἰσῆσσι*, *intrromittunt*; *προσῆσσι*, *admittunt*; *συνησσι*, *committunt*, &c.
P. {

Imperf. *ἵεν*, *ἵς*, *ἵν*, &c. ut, *ἱεῖσιν*; sed sæpius.

ἵεν, *ἵς*, *ἵν*, &c. ut, *ἱεῖσιν*.

Pr. subj. *ἴω*, *ἴς*, *ἴν*, &c. Opt. *ἴω*, &c. vel *ἴοιμι*, &c. Imper. *ἴθι*, *ἴτω*, &c. Inf. *ἴναι*, *ἴς*; &c.

Ind. Opt. Inf. Part.

Fut. primum, *ἴσω*, *ἴσοιμι*, *ἴσων*, *ἴσαν*, &c.

Aorist. primus, *ἴκα*, ut, *ἴθκα*, &c.

Aor. secundus. Ind. *ἦν*, *ἦς*, *ἦ*, &c. Subj. *ῶ*, *ῆς*, *ῆ*, &c. Opt. *ῶν*, *ῆς*, *ῆν*.

Imp. *ἴς*, ut, *ἴς*, &c. Inf. *ἴναι*, Part. *ἴς*, &c.

Perf. Ind. *ἴκα*, &c. ut, *ἴθκα*. Plusq. *ἴκων*, &c.

VOX PASSIVA.

Pr. Ind. *ἵμαι*, &c. Imp. *ἵμην*. Pr. et Imp. Subj. *ἵωμαι*. Opt. *ἵμην*.

Imperat. *ἴσο*. Inf. *ἵσθαι*. Part. *ἵμενος*.

Fut. primum, *ἵθσομαι*; *ἵθσοίμην*, &c. Aor. prim. *ἵθην* vel *ἵθιν*, *ἵθω*, &c.

Perf. *ἴμαι*, &c. in tertia plurali, pro *ἴνται*, habet per dialectum Atticam *ἴωνται*; inde composita *ἀπῴωνται*, *ἀνῴωνται*, &c. Plusq. *ἴμην*, &c. Paulo post fut. *ἴσομαι*, &c.

VOX MEDIA.

Fut. primum *ἴσομαι*, &c. Aor. prim. *ἴκωμαι*, &c.

Aor. secundus Ind. *ἴμην*, &c. Subj. *ῶμαι*. Opt. *ἴμην*. Imp. *ἴσο* vel *ἴ*. Inf. *ἴσθαι*. Part. *ἴμενος*, &c.

ἴσθμι, scio.

ἴσθμι factum est ab *ἴσσω*, et flectitur ut *ἴσθμι*, præterquam quod plurimis careat temporibus, et sæpius patiatursyncopen.

G 2

Pr. Ind.

Pr. Ind. S.	{ ἴσημι,	ἴσης,	ἴσησι.
		ἴσατον,	ἴσατον.
D.	{ per sync.	ἴσον,	ἴσον,
		ἴσμεν,	ἴσατε,
P.	{ sync.	ἴσμεν.	ἴσι.

Imperf. ἴσων, &c. in tertia plurali ἴσασαν, per syn. ἴσων.

Imp. S. { ἴταδι, ἴσάτω; per syn. ἴσδι, ἴσω.

D. { ἴσατον, ἴσάτων; per syn. ἴσον, ἴσων.

P. { ἴσατε. ἴσάσσαν; per syn. ἴσι, ἴσων vel ἴσων.

Inf. ἴσωναι, Part. ἴσας, &c.

VOX MEDIA.

Præf. ἴσμαι, vel, per epenthesein literæ τ, ἴσμαι; unde compositum usitatum ἐπισμαι, intelligo, ἐπισσαι, vel ἐπισῃ Atticè, &c.

Imperf. ἴσμεν, ἴσσο, &c. ἐπισμεν, &c. cujus futurum est ἐπισσόμεαι; et præf. pass. ἐπισσημαι, &c.

Φημι, dico.

Φημι formatur à φάω: anomalum est quo-ad accentum; alias acceditur (in temporibus quibus utitur) ut ἴσημι.

Præf. Ind.	S.	{ φημι,	φῆς,	φῆσι.
	D.		φατὸν,	φατόν.
	P.	{ φάμεν,	φάτε,	φάσι.
Imperf.	S.	{ ἴφην,	ἴφης,	ἴφῃ.
	D.		ἴφατον,	ἴφαινον.
	P.	{ ἴφαμεν.	ἴφατε.	ἴφασαν.
Aorist secund. Ind.	S.	{ ἴφην,	ἴφης,	ἴφῃ.
	D.		ἴφητον,	ἴφῆτην.
	P.	{ ἴφημεν.	ἴφητε,	ἴφῃσαν.

Extra indicativum hæc tempora non distinguuntur in hoc verbo, quia reduplicatione destituitur.

Subj. φῶ, φῆς, &c. ut ἴφῶ. Opt φάιν, φαίης, &c. ut ἴφαιν.

Imperat. φάδι, φάτω, &c. Inf φάσαι. Part. φάς, &c.

Fut. 1. φήσω; φήσεν; φήσαν, &c. Aor. 1. ἴφῃσα; φήσαιμι; φήσαι; φῆσας, &c.

VOX MEDIA.

Aor. secund. Ind. ἴφμεν, ἴφσω, &c. Imperat. φάε apud Homerum, pro φάσο. Inf. φάσθαι. Part. φάμενος, &c.

Cætera tempora non sunt in usu.

ἴφῃσι,

ἴμμι, εἶ.

ἴμμι, ab *ἴω*, cum spiritu leni, regulariter format quæcunque habet tempora, pauca quidem ea, nec fortè alia ulla quàm hæc.

Præf. Ind. tertia sing. *ἴσσι*. Pl. prim. *ἴσμεν*. Imperf. tertia pl. *ἴσαν*. Opt. tertia sing. *ἴσῃ*. Inf. *ἴσαι*. Part. *ἴς*. Aor. secund. *ἴν*.

Præf. medium, *ἴμας*, tertia, *ἴται*. Pl. tertia, *ἴνται*. Imperat. *ἴεο*; *ἴσθω*. Part. *ἴμενος*.

ἴμας, concupisco.

ἴμας venit ab *ἴω*: usitatum est in solo præsentī, *ἴμας, ἴσαι*; et in imperfecto: *ἴμεν*. Sic compositum *ἐπιἴμας*; *ἐπιἴμεν*.

Sequentia sunt anomala, tum derivatione, tum flexione.

ἔμμι, sum.

ἔμμι formatur ab *ἔω*, unde secundum regulam esset *ἔμμι*; sed nec utitur reduplicatione, nec mutat *ε* in *η*, sed assumit solum *ι*; notatur accentu gravi, ne confundatur cum *ἔμμι, εἶ*. Quæ tempora admittit, ea sic inflectuntur:

Præf. IND.				Imperf. IND.					
S.	{	ἐμμί,	ἔς vel ἔ,	ἔσι.	S.	{	ἔν,	ἔς,	ἦ vel ἦν,
D.	{		ἔσόν,	ἔσόν.	D.	{		ἔτον,	ἔτην.
P.	{	ἔσμεν,	ἔσι,	ἔσι.	P.	{	ἔμεν,	ἔτε,	ἔσαν.

Præf. et Imp. SUBJ.				OPT.			
S.	{ ῶ,	ῆς,	ῆ.	S.	{ ἔην,	ἔης,	ἔη.
D.	{	ἔτον,	ἔτον.	D.	{	ἔητον,	ἔήτην.
P.	{ ῶμεν,	ἔτε,	ῶσι,	P.	{ ἔημεν,	ἔητε,	ἔησαν.

IMP.		INF.	PART.	
S. {	<i>ἔσω</i> vel <i>ἔσθι,</i>	<i>ἔσω.</i>	M. {	<i>ῶν.</i>
D. {	<i>ἔσον,</i>	<i>ἔσων,</i>	F. {	<i>ῶσα.</i>
P. {	<i>ἔσε,</i>	<i>ἔσωσαν.</i>	N. {	<i>ῶν.</i>

Imperf. medium.			Fut. primum.		
S. {	ἔμεν,	ἔσο,	ἔτο.	Ind. ἴσμαι,	ἴση, ἴσται vel ἴσαι, &c.
D. {	ἔμεθον,	ἔσθον,	ἔσθον.	Opt. ἴσοίμεν,	ἴσοις, ἴσοιτο, &c.
P. {	ἔμεθα,	ἔσθε,	ἔντο,	Inf. ἴσθαι.	Part. ἴσόμενος, η, ον.

G 3

ἔμεν,

Ἔμμι, eo.

Ἔμμι formatur itidem ab $\epsilon\omega$: sequentia solūm invenies tempora.

Pres. IND.

Imperf.

S.	{ ἔμμι, ἔς vel ἔ, ἔσι vel ἔσι.	S.	{ ἔνν, ἔς, ἔ.
D.	{ ἔτον, ἔτον.	D.	{ ἔτον, ἔτον.
P.	{ ἔμιν, ἔτε, ἔσι vel ἔσι.	P.	{ ἔμιν, ἔτε, ἔσαν.

Habet nonnuquam in imperf. ἔον, ab $\epsilon\omega$, unde in tertia sing. ἔεν, et pro ἔον, dicunt Attici ἔον, et per dialysin ἔϊον.

IMPERATIVI.

S.	{	ἔτι, vel ἔ.	ἔτω.
D.	{	ἔτον,	ἔτων.
P.	{	ἔτε,	ἔτωσαν.

Inusitatum est fut. primum ἔσω ; ut et prima persona aoristi primi ἔσα ; licet in compositione dicant μετέσα, intermisi : in duali habet εἰσάτην, Atticè ἡισάτην ; et in tertia plurali ἔσαν, ἔσαν, et ἡῖσαν.

Aoristus secundus IND.

S.	{ ἔον, ἔς, ἔ.	Aor. 2. Subj.	ἔω, ἔς, ἔ, &c.
D.	{ ἔτον, ἔτην.	Opt.	ἔοιμι, ἔοις, ἔοι.
P.	{ ἔομιν, ἔτε, ἔον.	Imp.	ἔε, ἔτω.

INF.

PART.

ἔναι vel ἔναι,

ἔων, ἔσα, ἔον.

Non reperitur perfectum ἔσα ; inde tamen formatur plusq. ἔσαν, Atticè ἡσαν. In plur. ἡχόμεν aut ἡμεν, et ἡμιν ; ἡντε vel ἡντι.

VOX MEDIA.

Præteritum σα, Atticè ἦα et ἦα. Plusq. ἦεν, et in tertia plur. ἦσαν, Atticè ἡσαν : in compositis quidem tertia singularis in usu est ; ut, διῆει, transierat ; προῆει, prodierat, &c. non item in ipso simplici.

Futurum primum ἔσομαι : Aor. primi reperitur sola tertia sing. εἴσατο ; et apud Homerum part. μετασάμινος.

ἦμαι,

Ἡμαι, sedeo.

Derivatur ἡμαι ab ἦω, pro ἰώ; unde ἦμι, et in præsenti medio, ἔμαι et per crasin, ἡμαι; sic autem inflectitur:

Præs. IND.			Imperf.				
S.	{ ἡμαι,	{ ἡσαι,	{ ἡται.	S.	{ ἡμην,	{ ἡσο,	{ ἡτο.
D.	{ ἡμεθον,	{ ἡσθον,	{ ἡσθον.	D.	{ ἡμεθον,	{ ἡσθον,	{ ἡσθην.
P.	{ ἡμεθα,	{ ἡσθε,	{ ἡνται.	P.	{ ἡμεθα,	{ ἡσθε,	{ ἡντο.
IMPERAT.			INF.		PART.		
ἡσο, ἡσθω.			ἡσθαι.		ἡμενος, η, ον.		

Ἔννυμι, vestio.

Ἔννυμι formatur itidem ab ἦω, cujus verbi sequentia inveniuntur tempora.

Fut. primum act. ἰσω vel ἰσσω. Aor. 1. ἔσα vel ἴσσα. Inf. ἔσαι et ἴσαι. Imperf. pass. 3 sing. ἰννυτο.

Perf. pass. S.	ἔμαι, ἔσαι; Poët. ἴσαι.	ἔται vel ἔσαι.
P.		ἔχται.
Plusq. S.	ἔμην, ἔσο et ἴσω.	ἔτο et ἔτο, vel ἔτο.
P.		ἔχτο.
Part. ἔμενος, η, ον.		

Aor. primus med. ἐσάμην vel ἴσάμην, et ἰσάμην. Part. ἴσάμενος. Sed verbi hujus composita, ut, ἀμφιέννυμι, induo, &c. plura habent tempora, regulariter à se formata.

Κῆμαι, jaceo.

His addimus κῆμαι, quod formatur à κίω, κίμαι, quod in usu est apud poëtas, unde κέονται; et in imperf. κέοντο, sine augmento apud Homerum; et in subj. κίωμαι, &c. Eodem modo derivatur κῆμαι, à κίω, quo ἔμι ab ἦω.

Præs. IND.			Imperf.		
S.	{ κῆμαι, κῆσαι, κῆται,	S.	{ κῆμην; κῆσο, κῆτο.		
D.	{ κῆμεθον, κῆσθον, κῆσθον.	D.			
P.	{ κῆμεθα, κῆσθε, κῆνται.	P.	{ κῆντο.		

Imperat. κῆσο, κῆσθω. &c. Inf. κῆσθαι. Part. κῆμενος, η, ον.

Fut. primum med. κῆσομαι, κῆσθ, κῆσεται, &c.

DE VERBIS DEFECTIVIS.

QUONIAM de ea verborum anomalia, quæ posita est in formatione temporum, egimus suprâ, ubi de exceptionibus ab ejus rei generalioribus regulis; restat ut de defectivis agamus, quæ bene multa sunt in utraque conjugatione. Primo, de defectivis in ω.

Defectiva in ω sunt, vel quæ personis quibusdam, vel quæ temporibus carent.

Quæ personis carent, impersonalia vulgò dicuntur, quòd personam unicam habeant singularis num. tertiam; qualia sunt sequentia.

Δῶ, oportet; ἴδω, oportebat; δῶσαι, oportebit; δῶν, oportere, &c.

Δοκῆ, videtur; ἴδωκε, videbatur; ἴδωκε, visum est, &c.

Μέλει, cura est; ἔμελε, cura erat; μέλῃται, cura erit. Praet. ἀστ. μεμῆλκε, Poëtice, μίμλωκε, ejecto ι, interposito β, et η mutato in ω. Praet. med. μίμωκε.

Πρέπει, decet; ἔπρεπε, decebat, &c.

Χρῆ, oportet, per apocopen, pro χρῆσι; ἰχρῆν, oportebat; χρῆσαι, oportebit; χρῆναι et χρῆν, apud Euripidem, oportere.

Quæ temporibus destituuntur, vel habent praesens solum et imperfectum; vel, licet alia habeant tempora. praesens et imperfectum non habent. Haec autem commodè possunt in duas hasce distribui classes.

Prima est eorum, quæ nullo modo, et sub nulla forma, fiunt ultra praesens et imperfectum; ut, μαρμαίρω, niteo; δινδύλλω, oculos contorqueo.

Secunda eorum est, quæ licet tempora vix habeant ultra imperfectum propria, aut multis certè destituuntur, alia tamen mutantur à praesentibus obsoletis verborum ejusdem significationis; ut, λαμβάνω, prehendo, tempora extra imperfectum habet à principio λήβω; ut, λήψομαι, &c.

1. Primæ classis sunt desinentia in αω, ea quæ similitudinem, imitationem, affectationem aut desiderium significant; ut, χιῶ, candeo instar nivis; κελαινιάω, nigricō; γαληνιάω, tranquillitatem praefero; βασιλευῶ, regnatorio; μαθησιῶ, discendi cupidus sum; μαχῶ, pugnare cupio.

2. Verba, quæ cum reduplicatione habeant, eam liquida finiunt; ut à μαίρω, μαρμαίρω, niteo; à φαίω, παμφαίω, undique splendo; talia sunt βαμβάζω, balbutio; καρκαίρω et γαργαίρω, videt; μορμύρω, murmuro; καρδάπτω, dilatio; in Hesychio τα-

μεν

men invenitur διδάσκαλε; μερμηρίζω, cogito; at Homerus saepius habet μερμήριζε, &c.

3. Desinentia in λω et in βω, praecedente consonâ; ut, μέλω, elixo; ἔλω aut ἔλδομαι, cupio; ῥέβω, in gyrum ago; εἶρω, pasco: etiam σίω, colo, licet praecedat vocalis, legitur quidem apud Sophoclem ἰσίδην, pro ἰσίδην.

4. Terminata in ιλλω, υλλω, et υιω; ut, δινδίλλω, oculos contorqueo; βδύλλω, abominor; ἀλυίω, ad extremum reducor; ἀγυίω, eo vel comitor; ἐπυίω, uxorem duco; Aristophanes tamen habet ἐπύσσω, ejecto ι.

5. Desinentia in ιζω, formata à verbis circumflexis, idem, quod ea ipsa in ιζω significantibus; ut et frequentativa in αζω. Harum quidem terminationum quaedam sunt poëtica verba, illa scilicet quibus soli poëtæ utuntur; ut, προκαλίζω, à προκαλῖω, provoco; αἰτίζω, ab αἰτέω, peto; ἡρεμίζω, ab ἡρεμῖω, quietus sum; νημισίζω, à νημισάω, indignor; κυπλάζω, immoror, à κύπλω, incurvo; τροχάζω, cursito, à τρέχω, curro. Si circumflexi, et à circumflexo derivati in ιζω, significatio sit diversa, omnia tum tempora habet derivatum; ut, πλουτίω, dives sum; inde πλουτίζω, divitem facio, habet πλουτίσω, &c. Idem fit si derivetur à nomine; ut, οἰκίζω, condo, οἰκίσω, &c. Excipiuntur tamen ab Eustathio duo defectiva, ὀμβρίζω, imbre rigo, ab ὀμβρος, pluvia; et σαθμίζω, pondero, à σαθμός, libra.

6. Plurima hujus classis sunt verba poëtica, qualia 1. Desinentia in αω, ab alio verbo derivata, praecipue si id verbum sit aliunde derivatum; ut, ἰσχανάω, retineo, ab ἴσχω, et hoc ab ἔχω; δεικανάομαι, extensâ manu recipio; à δεικάνω, derivatum à δάκω, quod fit ex Ionico δέχομαι, pro δέχομαι.

2. Desinentia in ναω aut νω, quæ in derivatione inferunt; ut, περνάω, vendo, à περάω; οἰχνύω, abeo, ab οἴχομαι; νηνύω, agglomerō, à νήω.

3. Terminata in αιω, αδω, εδω, υδω, σδω, χδω, κω, λω, τμω; item in αω quæ à futuris aliorum verborum derivantur, quæ quidem ne vel imperfectum habent: ut, κραίω, misceo; λιλαίομαι, cupio; ἀμυνάω, auxilior, ab ἀμύνω; διωκάδω, persequor, à διώκω; νημέδω, pasco, à νίμω; φλεγίδω, uro, à φλέγω; φθινύδω, errumpo, à φθίνω; ἴσδω, edo, ab ἔδω; ἐρίχδω, quatior, scindo, ab ἐρέκω; ὀλέκω, perdo, ab ὀλέω; ἐρυκάω, cohibeo, ab ἐρύκω; πύλω, et πέλομαι, sum; κέλω et κίλομαι, hortor; τίτμω, invenio, γαμεινάω, nupturio, à γαμῖω, γαμήσω; πολεμεινάω, pugnare cupio, à πολεμῖω, πολεμήσω; βρωτεύω, edere cupio, à βράσκω, βρώσω.

4. Quæ alia ab aliis per gradus quosdam derivantur, quæ plerumque in αζω, ιζω, aut σδω terminantur; ut, ἀλύω, oberro, ἀλύσκω, ἀλυσκάζω; δράω, fugio, δράσκω, δρασκάζω; ἔλω, traho, ἔλλω,

ἴλω, ἱλλύω, ἱλκυάω; ἔρω. *terro*, ἑρύω, ἑρυάω; τρίω, *verto*; τροπῶ, τροπαλίζω; βᾶω, *eo*, βιβᾶω, βιβασθῶ.

5. Præsentia poëtica, quæ aliorum verborum futura aut præterita sunt; ut, ἄζω, *duco*, imperat. ἄξει, &c. οἶσω, *fero* imperf. οἶσον: ὄρω, *concito*, præf. pass. ὄρσομαι. imperf. ὠρόμην, &c. quæ omnia sunt futura verborum ἄγω, οἶω, ὄρω, cujus futurum Æolicum est ὄρκω. Sic περρίω; à πέρικα, præf. verbi φρίσσω, *horreo*; ἱρρίω, *frigeo*; ἱγρηγόρω, *vigilo*, à præf. med. verborum ῖγίω, et γρηγορέω.

6. Desinentia in βλω, γρώ, κλω, σπω, φλω, formata ab aliis verbis per syncopen, epenthesein, antithesein, aut similem figuram; ut, *μίμνεσθαι*, à *μίλομαι*, *curo*; ἔγρομαι ab ἐγείρομαι, *excitor*; κίλλομαι, à *κίλομαι*, *hortor*; ἔσπομαι, ab ἔπομαι, *sequor*; ἐνίσσω, ab ἐνίπω, *dico*; ὄρω, ab ὀρέλω, *debeo*.

Secunda classis defectivorum in ω, est eorum quæ cum non habeant tempora propria, pleraque mutantur ab aliis verbis.

Haec verba dividi possunt in ea, quæ tempora habent a verbis primitivis suis, aut ejusdem saltem originis, quæ in præsentia in usitata sunt: et in ea, quæ tempora sumunt à variis synonymis, sed originis plerumque diversæ.

1. Prioris generis sunt, quorum præsens usitatum est circumflexum, quæque tempora habent ab antiquatis barytonis; ut, γαμῶ, *nuptem duco*, regulariter habet γαμήσω, ἱγάμησα, &c. sed etiam à γάμω habet ἱγνημα, γήμαι, γήμας, &c. Δοκίω, *videor*, nonnunquam habet à se formatum δοκήσω, et ἰδοκήσα; sed longè usitatius ab obsoleto δόκω, habet δόξω, ἰδοξα, δίδοχα, δίδομαι, &c. Ὠθείω, *trudo*, apud Hesychium habet ὠθήσω, sed hoc perquam rarum est; ab ὠθω autem habet ὠσω, ὠκα et ὠχα; ὠσα vel ὠσω, ὠθήσομαι, ὠθῆν, &c.

2. Ea quæ cum præsentia usitata habeant barytona, tempora mutantur ab inusitatis circumflexis: horum multa terminantur in λω purum, aut ξω; alia autem aliter: ut, θέλω, *volo*, θελήσω, τιθέλλω, &c. à θέλω; βύλλομαι, βυλήσομαι, βεβύλημαι, à βυλίομαι; μέλλομαι, *curo*, μελήσομαι, &c. à μελίομαι; ὀρέλω, *debeo*, ὀρελήσω, ὠρελήκα, ab ὀρελίω, ἄλιξω, *propulso*, ἀλιξήσω, &c. ab ἀλεξίω; inveniuntur quidem in inf. aor. 1. ἀλείξει, et in voce media ἀλείξασθαι, quæ fiunt vel per syncopen, pro ἀλεξήσαι, &c. vel regulariter deducuntur ab ἀλεξω, αὐξω, αὐξεο, αὐξήσω, ἠύξηκα, ab αὐξίω; sic ὀδάξω, *tordeo*, ὀδαξήσω, &c. ἰψω, *coquo*, ἰψήσω, ἠψηκα; ἄχθομαι, *gravor*, ἀχθήσομαι, ἤχθημαι; aor. 2. med. ἤχθόμην, &c. δίστομαι, *rogo*, διδέσμαι, διδέημαι; ἱρομαι, *interrogo*, ἱρήσομαι, &c. ἑρρώ, *perdo*, ἑρρήσω; κυλίνδω, *volvō*, κυλινδήσω, &c. habet etiam κυλίω, à κυλίω; μάχομαι, *ragno*, μαχήσομαι, μιμάχημαι, &c. ὄξω, *oleo*, ὄξήσω, ὄξεκα, &c. à præsentia format præf. med. ὠδα, vel Atticè, ὠδωδα; οἶομαι, *existimo*, vel per syncopen οἶμαι, οἶήσομαι, ὠημαι; οἶχομαι, *discedo*, οἶχέσομαι, ὠχημαι;

μαι; χαίρω, gaudeo, vel habet à se χαρῶ, et in aor. 2. pass. ἐχάρην, χαρῆναι, &c. vel χαρήσω, κεχάρηκα.

Modus hic formandi tempora verborum barytonorum, à circumflexis in præsenti inusitatis, latius re verà patet, cum pleraque eorum quæ continentur sub regulis sequentibus comprehendat: ea tamen verba maluimus secundum diversas terminationes, quæ haud multæ sunt, distinctè inferere, ut juniorum memoriis sublevetur. Itaque,

3. Verba in σκω desinentia tempora habent ultra imperfectum, à verbis in ω purum desinentibus, à quibus originem ducunt.

Formantur haec verba à futuro primo primitivorum, ponendo x ante ω, ut, à βῶω, βῶσω, venit βόσσω, pascō; à μεθύω, μεθύσω, venit μεθύσκω, ebrium reddo: sed nonnulla mutant penultimam vocalem futuri, vel in penultimam præsentis; ut, ἡβῶω, ἡβήσω, unde ἡβέσκω, juvenesco; vel in vocalem ι, ut μολεῶω, μολήσω, unde μολίσκω, venio. Quædam quoque reduplicatione utuntur; ut, γινώσκω, cognosco, à γνῶω, γνώσω; πίπικω, bibo, à πῖω, πίσω.

Facili negotio reperiuntur obsoleta primitiva. à quibus verba in σκω tempora petunt; si enim α sit ante σκω, primitivum terminatur in αω; si ε aut ι, in εω; exceptis πίπικω, α πῖω; et ἀλίσκω, capio, ab ἀλώω: si η præcedat σκω, primitivum habet εω aut αω; si ο vel ω, οω; si denique υ, υω; ut φάσκω, loquor, φήσω, &c. à φαῶ; ἰλάσκωμαι, propitiū reddo, ἰλέσσωμαι, ab ἰλάωμαι; ἀρίσκω, placeo, ἀρίσω, ἤρεκα, ab ἀρίω; εὐρίσκω, invenio, εὐρήσω, εὐρηκα, ab εὐρίω; ῥυίσκω, fluo, ῥυήσω, ἔρρυκα, à ῥυῖω; σερίσκω, ῥῖτυο, σερήσω, ἐσέρηκα, à σερῖω; ἀλδήσκω, augeo, ἀλδήσω, ἤλδηκα, ab ἀλδήω; μνησκω, recordor, μνήσωμαι, μέμνημαι, à μνασμαι; βίσκω, pascō, βίσω, βέβηκα, à βῶω; nonnunquam invenies βοσκήσω, βεβέσκωκα, &c. ἀμβλώσκω, abortior, ἀμβλώσω, ἤμβλωκα, ab ἀμβλώω; μεθύσκω, inebrio, μεθύσω, μεμέθυκα, à μεθύω.

Excipiuntur tria, quæ tempora formant à verbis non puris, scil. διδασκω, doceo, διδάξω, διδάχα; θνήσκω, morior, θνήξω; et ἀλύσκω, viro, ἀλύξω, &c.

Sex verba in σκω. præterquam quòd caetera tempora aliunde derivent, à suis scilicet primitivis in ω purum, formant etiam aoristum secundum ab inusitatis præsentibus in μι, quæ verba in μι deducuntur ab iisdem verbis puris. Haec licet commodè ad defectiva in μι reduci poterant, satius tamen duximus de iis hic loci tractare, ubi de præsentibus aliisque temporibus agimus.

Γηράσκω, senesco, γηράσω, γεγήρακα, &c. à γηράω: aoristum secundum habet à γήρημι, inusitato, ab eodem γηράω formato scil. ἐγήραν, ἐγήρας, &c. pro ἐγήρην, opt. γηραίην, &c. inf. γηράναι, part. γηράς, &c.

Διδράσ-

Διδράσκω, *fugio*, δράσω vel διδράσω, δίδρακα, à δράω; unde etiam inusitatum δρήμι; cuius aor. 2. loco ἔδρην, facit ἔδραν, &c. subj. δρῶ; opt. δραίνην; inf. δράναι; part. δράς, &c.

Ἀλώσκω, *cario*, ἀλώσω. ἤλωκα vel ἰάλωκα, &c. ab ἀλώω, à quo etiam ἄλωμι, unde aor. secundus ἤλων vel ἰάλων, retinens ω in omnibus numeris et personis. S. ἰάλων, ἰάλω, ἰάλω. D. ἰάλωτον, ἰαλώτην. P. ἰάλωμεν, ἰαλώτε, ἰάλωσαν. Subj. ἀλῶ, ἀλῶς, ἀλῶ, &c. Opt. ἀλοίην vel ἀλῶην, &c. Inf. ἀλῶναι. Part. ἀλῶς, &c.

Βρώσκω, *edo*, βρώσω, βίβρακα, à βρώω, unde inusitatum βρῶμι, à quo aor. secundus ἔβρων, &c. sed vix extra indicativum, usurpatur. Habet hoc verbum praet. med. licet rariùs, βίβρωθα.

Βιώσκω, *vivisco*, βιώσω, βιῶωχα. &c. à βιώω; hinc βίωμι, cuius aor. secundus est ἔβιν, ἔβιος, &c. Subj. βιῶ, βιῶς, &c. Opt. βιοίην vel βιῶην. Imper. βιώθι, Inf. βιῶναι. Part. βιῶς, &c.

Γινώσκω vel γινώσκω, *cognosco*, γνώσω, ἔγνωκα, &c. à πρῖσκο γνώω; unde γνώμι; à quo aor. secundus ἔγνω, ἔγνω, &c. Subj. γνώω, γνώς, &c. Opt. γνοίην. Imperat. γνώθι. Infin. γνῶναι. Part. γνῶς, &c.

4. Finita in ανω omnia: quaedam horum tempora habent à primitivis in ω purum, ανω, scil. aut εω terminatis; ut, ἀμαρτάνω, *aberro*, ἀμαρτήσω, ἡμάρτηκα, &c. ab ἀμαρτίω; αὔξανω, *aureo*, αὔξήσω, ἠύξηκα, ab αὔξω; αἰσθάνομαι, *sentio*, αἰσθήσομαι, ἡσθήμηναι, ab αἰσθίομαι; βλασάνω, *germino*, βλασήσω, βιβλάσκηκα, aut ἐβλάσκηκα, à βλαστίω; δαρδάνω, *dormio*, δαρδήσω, διδάρδηνκα, à δαρδίω; aor. 2. ἔδαρδον, &c. pro quo Poëtæ sæpe utuntur metathesi ἰδαρδον, δαρδῆν, δαρδῶν, &c. ἐχθάνομαι, *perosus sum*, ἐχθήσομαι, ἤχθημαι, ab ἐχθίομαι; ἰζάνω, *sido*, ἰζήσω, ἰζήκα, ab ἰζώ; vel ἴσω, ab ἴω; καθίστανω, *stabilio*, καταστήσω, καθίστακα, à καθιστάω; κιχάνω, *invenio*, κιχήσω, κεκίχηκα, à κιχίω; κλάνω, *frango*, κλάσω, κέκλακα, à κλώω; μανδάνω, *diffo*, μαδήσω, μιμάθηκα, à μαδίω; φθάνω, *prævenio*, φθάσω, ἐφθακα, à φθαω; à quo cum derivetur φθῆμι, hinc habet aoristum secundum ἔφθην, &c. subj. φθῶ; opt. φθαίνην; inf. φθάναι; part. φθάς; et aoristum secundum med. ἐφθάμην; φθαίμην; φθάσθαι; φθαίμενος.

Alia definitia in ανω, habent tempora à verbis in ω non purum finitis: primitiva horum cognoscuntur, mutando ανω in ω: ut, θηγανω, *acuo*, θήξω, τίθηχα, à θήγω; ἰκάνω, *venio*, ἴξω, ab ἴω; ὁπτάνω, *video*, ὀφομαι, &c. ab ὀπτομαι.

Sed horum multa corripiunt præterea penultimam primitivi, si longa sit, mutando η in α, ω in ι; υ in υ; et addunt consonantes, scil. ν ante δ aut θ; μ ante β aut π; et γ ante γ aut χ; ut, ἀνδανω, *placeo*, ἄσω, ἦκα, ab ἄδω; et nonnunquam ἀδίσω, ab

ἀδίδω; λανθάνω, *latco*, λήσω, λήλικα, ἀ λήθω; πυνθάνομαι *percontor*, πεύσομαι, πείψομαι, *pro* πείψομαι, ἀ πειύδομαι; λαμβάνω, *capio*, λήψομαι λήληρα, ἀ λήβω; λιμπάνω, *linquo*, λείψω, λήληρα, ἀ λήπω; ἱρυγγάνω, *eructo*, ἱρεύξω, *ab* ἱριύγω; λαγχάνω, *fortior*, λήξω, λήληχα, ἀ λήχω; *cujus* *præteritum* *medium* *est* λόλογχα;; τυγχάνω, *consequor*, τεύξω, τίτευχα, ἀ τιύχω; *habet* *etiam* *τετύχηκα*, ἀ *τιχίω*.

5. Desinentium in αινω multa secundum regulam flectuntur; *ut*, θερμαίνω, *calefacio*, θερμανῶ, *τεθέρμαχα*, &c. *sic* δραινῶ, *facio*; φαίνω, *luceo*; χαινῶ, *hisco*; τιτραίνω, *terebro*; μαρφαίνω, *Nullè* *ago*; πικραίνω, *amarum* *reddo*.

Sed quædam hujus terminationis habent tempora à verbis puris in αω aut εω; λυσσαίνω, *rabiosus* *sum*, λυσσήσω. &c. ἀ λυσσῶ; ὀσφραίνομαι, *odoror*, ὀσφρήσομαι, ὀσφρημαι, *ab* ὀσφράεσι; ἱριδαίνω, *rixor*, ἱριδήσω, ἱρίδηκα, *ab* ἱριδίω; οἰδαίνω, *tumco*, οἰδήσω, ὠδήκα, *ab* οἰδίω; ὀλισθαίνω, *labor*, ὀλισθήσω, ὠλισθήκα, *ab* ὀλισθίω.

Paucula denique utroque modo formantur: *ut*, κερδαίνω, *lucror*, κερδανῶ, *κεκέρδαχα*; *vel* κερδήσω, *κεκέρδηκα*, ἀ *κερδίω*; ἱρυθαίνω, *rubefacio*, ἱρυθανῶ, &c. *vel* ἱρυθήσω, ἱρύθηκα, *ab* ἱρυθίω.

6. Polysyllaba in ενω à primitivis formant tempora, sive ω sit purum, sive non; *ut*, ἀλεινῶ, *uito*, ἀλειύσω, &c. *ab* ἀλείω; ἱμενῶ, *interrogo*, ἱρήσομαι, *ab* ἱριόμαι; φαένω, *luceo*, φανῶ, &c. ἀ φαίνω.

Disyllaborum hujus terminationis, quæ septem omnino dicuntur esse, quatuor regulas generales sequuntur; scil. τένω, *tendo*, τινῶ, *τίταχα*, &c. *sic* κτάνω, *occido*, θάνω, *pulso*; quibus addunt είνω, *arcto*; sed tria non ultra imperfectum flectuntur, nimirum βένω, *vim* *infero*; ἄνω, *vestio*; et σάνομαι, *laedo*, *pro* σίνομαι.

7. Verborum in ινω et υνω, alia quidem regulariter flectuntur, qualia κρίνω, *judico*; θύνω, *cum* *impetu* *feror*; alia verò, tempora habent à verbis puris; *ut*, φθίνω, *corrumpo*, φθίσω, ἑφθικα, ἀ φθίω; τίνω, *puniō*, τίσω, &c. ἀ τίω; δύνω, *subeo*, δύσω, δίδυκα, ἀ δύω; à quo cum veniat δῦμι, *aor.* secundum habet ἔδυν, δύναι, δύς, &c. ἰδρύνω, *colloco*, ἰδρύσω, ἰδρυκα, *ab* ἰδρύω.

His adde in αυνω desinens, ἱλαύνω, *impello*, ἱλάσω, ἡλακα, *ab* ἱλάω; *cujus* *aor.* primus est ἡλασα *vel* ἱλασα, *et* *in* *tertia* *plurali* ἱλασαν, *vel* *per* *syncopen* ἱλσαν, *et* *praet. pass.* ἡλαμαι, *vel* ἱλασμαι.

8. Desinentia in νω, si praecedat consonans, formant tempora à primitivis in ω non purum desinentibus; *ut*, δάκνω, *mordeo*, δήξω, δίδηχα, ἀ δήκω; μένω, *maneo*, μινῶ, &c. ἀ μένω.

Eodem modo formatur ἱκνίομαι, *venio*, ἱξομαι, ἱγμαι; *aor.* secundus ἱκόμην, &c. *ab* ἱκομαι.

Sequentia, quæ ad generales terminationes reduci nequeunt, pari modo tempora mutantur ab obsoletis verbis : σπένδω, *libo*, ἱσπένδω, &c. caetera habet à veteri σπέδω ; scil. σπέσω, ἱσπενκα, ἱσπενσα, &c. τίκω, *pario*, ἔτικτον, &c, reliqua habet à τέκα ; scil. τίξω, τίτεχα, &c. λίζω, *resono*, κλάζω, *clango*, et πλάζω, *errare facio*, habent λίγξω, κλάγξω, πλάγξω, quasi à λίσγω, κλάγγω, πλάγγω ; quæ formationes videntur factæ, ut sonora magis redderentur hæc verba.

Dicendum restat de defectivis iis quæ tempora mutantur, seu potius quibus grammatici tempora adjungunt, petita à synonymis variis, et originis plerumque diversæ, quæ inusitata sunt in præsentī.

Ἀγορεύω, *dico, concionor*, verbum est quod secundum regulas tempora quæ habet hæc tit, ut, ἀγορεύσω, ἡγόρευσα, &c. huic addunt vulgò ab inusitato ἔπω, aoristos ἔπα, ἔπον, ἐπόμην, quorum augmentum *ι*, ut supra dictum est, fervatur per omnes modos ἔπα, ἔποιμι, &c. et à ῥέω, per apocopen, pro ῥέω, ῥήσω, ῥρηκα ; ῥηθήσομαι, ῥηθήην, ῥρήθηην, ῥρήθηην vel ῥήθηην ; ῥρημαι vel ῥρημαι, &c.

Λιρέω, *capio*, fut. *ι*. ἀιρήσω ; aor. *ι*. pass. ἡρέθηην, &c. habet ab ἔλω, ἔλῳ, ἔλον, ἐλόμην, ἐλάμην, &c.

Βαίνω, *vado*, imp. ἔβαινω, et aor. *ι*. pass. ἐβάνθηην ; à βάω, habet βήσω, βήσομαι, βέβηκα, &c. cujus part. est βεβηκώς vel βεβαώς, et βεβώς : à βάω venit etiam βῆμι, unde aor. *α*. ἔβην, βῶ, βαίνην, βῆθι vel βᾶθι, et per apocopen βᾶ ; βῆναι, βάς, &c.

Γίνομαι aut γίγνομαι, *sum, fio, nascor*, imp. ἐγινώμην, &c. à γιπόμεαι, habet γινήσομαι, γεγένημαι, γεννηθήσομαι, ἐγενήθηην, ἐγενήσασμαι ; à γίνομαι, ἐγενάμην, ἐγενόμην, γέγονα, &c. denique, à γεννάω habet ἐγεννησάμην, -ήσο, -ήσατο, et per syncopen, ἐγέννα, ἐγέννατο, et Ionicè, γέννω, γέννατο.

Εἶδω, *scio*, à se habet εἶσομαι vel ἴσομαι, εἶσάμην vel ἰεσάμην ; et aoristum *α*. activum εἶδον, vel poëtice, ἴδον, quæ mutatio in reliquis modis manet ; etiam in lingua communi, ἴδω, ἴδοιμι ; ut et in aoristo *α*. med. εἶδόμην, ἴδομαι, &c. praet. med. οἶδα, &c. sed ab εἶδω habet εἶδῶσα, εἶδῶκα, εἶδῶκεν, per syncopen εἶδην ; et Atticè ἦδην ; et in plurali, pro ἦδμεν, ἦδετε, ἦδισσαν, dicunt ἦσμεν, ἦτε, ἦσαν : ab εἶδμεν denique venit opt. εἶδῃην, et inf. εἶδῖναι.

Ἐρχομαι, *venio*, imp. ἡρχόμην, &c. ab ἑλεύδω habet ἐλεύσομαι, et aor. *α*. ἤλυδον, et per syncopen usitatissimam per omnes modos, ἤλθον, ἔλθω, &c. et praet. med. ἤλυθα.

Ἐσθίω, *edo*, ἐσθίσω, ἔσθικα, &c. à prisco ἔδω, habet futurum *ι*. med. ἔδομαι vel ἔδυμαι ; et praet. med. ἔδα : Eustathius format ab ἔδω, ἐδήδοκα, Atticè pro ἠδόκα ; et ab ἰδίω, ἰδήσομαι, pro ἠδίσμαι : addi possunt à φάγω, aor. *α*. ἔφαγον, &c. et fut. *α*. med. φάγομαι vel φαγῶμαι.

Ἐχω, *habeo*, ἔξω, &c. à σχίω habet σχίσω, ἔσχικα, ἔσχημαι vel

vel -μαι; aor. 2. act. ἴσχον, σχῶ, &c. aor. 2. med. ἰσχήμην, σχῶμαι, &c. et à σχῆμι, venit aor. 2. imper. σχές.

Θνήσκω, morior, fut. 1. θνήξω, &c. unde τιθνήξομαι; à θνάω, habet θνήσσω, τίθνηκα, et τίθναα, et Boeoticè τίθνηκα, unde part. τιθνακός, τιθναός, et τιθναίως, et poeticè τιθναίως; à θένω, habet θαινῶ, ἴθανον, θανῶμαι, &c. à τίθνημι denique tertiam plur. τιθναῖσι; imper. τίθναδι; opt. τιθναίνη; infin. τιθνάσαι; part. τιθνάς, &c.

Πάσχω, patior, imp. ἔπασχον, &c. à πῆθω habet πῆσομαι, pro πῆσομαι; παθῶ, ἴπαθον; et à παθίω venit παπάθηκα; et à πάνθάνω praet. med. πίπονθα, ut à λαγδάνω, λίλογχα.

Πίσσω, cognosco, à πίπλω, format πέψω, ἴπεψα, πεπδῆσομαι, πίπιμμαι, &c.

Πίνω, bibo, imp. ἔπινον, &c. à πόω habet πόσω, πίποκα, πίπομαι cum ο, ut et ποθήσομαι, ἴπόθην; à πῖω venit πῖω, ἴπιον, &c. et fut. 2. med. πῖομαι vel πῖμαι; et à πῖμι, imperat. πῖθι; et à πῶμι, πῶθι.

Πίπλω, cado, imp. ἔπιπλον, &c. à πλώω habet πλώσω, πίπλωκα; unde part. πεπλωκός, per syncopen πῖλός, et rursus πιπιτός; à πίτω venit ἴπισα; et à πισίω, aor. 2. ἔπισον, &c. et fut. 2. med. πισῶμαι.

Ρύω, fluo, fut. habet ρεύσω, ut dictum est, quasi à ρεύω; et à ρύω venit ρυήσω, ἱρρύνηκα, ρυήσομαι; videtur etiam à ρυήμι, formari aor. 2. ἱρρύνην, ρυήναι, ρυής.

Σύω, agito, fut. στεύσω, &c. à σύω habet ἰστούμην, ἰσύθην, σίσυμαι, et per metathesin ἴσσυμαι.

Τέμνω, scindo, τιμῶ, &c. in praet. habet τίτμηκα, sive à τμάω, sive per syncopen à τιμῶ, pro τίλίμηκα; praeterea à τμήγω, habet fut. τμήξω, et aor. 2. activum, ἱτμαγον; et pass. ἱτμάγην.

Τρέχω, curro, θρίξω, ἑθρίξα, θρίξομαι, &c. à δρέμω, habet δρεμῶ, ἱδραμον, δραμῶμαι, &c. et à δραμῖω, δεδράμηκα.

ὑπισχνέομαι, promitto, imp. ὑπισχνέομην, &c. ab ὑποσχίομαι format ὑποσχέσομαι, ὑπίσχημαι, ὑπισχέθην cum ι, ὑπισχόμεν, &c. et ab ὑρίσσομαι, sustineo, habet ὑποστήσομαι.

Φέρω, fero, imp. ἔφρον, &c. ab εἶω, habet οἶσω, οἶσομαι, οἶσθήσομαι, ᾤσθην; et ab ἐνέκω, aoristum 1. ἠνέκα, Ionice ἱνέκα, ἠνεγκάμην, aorist. 2. ἠνέκον; ab ἐνέχω venit ἐνέχθην, et praet. med. ἱνένοχα, Atticè pro ἠνοχα. Denique habet à φρίω, φρήσω, ἡφρησα; sic εἰσφρήσω, ἐκφρήσω; et ab eodena φρίω, cum formetur φρήμι, inde venit imperat. φρίς, ut δις.

Χίω, fundo, χεύσω, &c. futurum habet à se, sed raro χίσω; et aor. 1. pass. ἱχέθην; ab aor. 1. act. ἔχισα, pro ἱχισα, venit etiam ἱχία, χίον. χίαι, χίας; à χύω quoque fut. habet χύσω, χίχουκα, χυθήσομαι, ἱχύθην, χίχουμαι, &c.

Verba quaedam sunt, quæ licet secundum regulas generales plerumque flectantur, in quibusdam tamen temporibus, epenthesis aut syncopen patiuntur, augmentum variant, aut alias

quasdam mutationes subeunt; hæc itaque hîc loci visum est apponere.

**ἄγω*, *duco*, ἄξω, ἤχα, &c. per reduplicationem ἄγηχα, et ex epenthesi ἄλθοχα ubi Boeoti dicunt ἄλθοχα: aor. 2. aē. est ἦτον et med. ἦτομην, sed his sæpe interponitur in omnibus modis γα, ut ἦγατον, ἦγατόμην; ἄγάσω, ἄγάσωμαι, &c. et pro ἄγάτων, habet Hefychius ἀγάτας, quasi ab ἀγάτημι.

**ἀναλίσκω*, *consumo*, ab ἀλίσκω, de quo supra, in formatione temporum sequitur verbum simplex, sed in aor. 1. habet ἀνήλωσα vel ἠνάλωσα vel sine augmento, ἀνάλωσα; et eodem modo in perf. ἀνήλωκα, ἠνάλωκα et ἀνάλωκα; quæ omnia cūm ab ἀναλῶς proveniat, inf. habet apud Thucydidem, ἀναλῶν, ut et in tertiâ imperf. apud Aristophanem.

**ἄνωγω*, *aperio* compositum ex ἀνά et ὄω, in aor. 1. habet ἀνῶξα, vel ἠνοῖξα, vel Atticè ἀνίωξα, et pari modo in præteritis ἀνέρχα, ἀνέρχμαι, ἀνέρξα vel ἠνέρξα; in aor. 1. pass. ἀνέρχθην, ἀνέρχθην vel ἠνέρχθην; in aor. 2. pass. ἠνοίχην; nonnunquam habet in fut. 1. med. ἀνοιγήσομαι, quasi ab ἀνοιγίω.

**ἄνωγω*, *jubeo*, imperf. habet ἀνώγον; et præt. med. ἀνώγα, sine augmento; et præf. imperat. ἀνωχθι.

**βάλλω*, *jacio*, βαλῶ, &c. et in præt. med. βίβολα; à βάλω habet βίβληκα, βίβλημαι, βληθήσομαι, ἔβληθην, &c. et in participio βληθείς, et per syncopen βλῆς; fut. etiam habet apud Aristophanem βαλήσω,

Δαίω, *feco*, ἡτο, δαίω, δαίσομαι, et δάσομαι, ejectione ι; sic δατοθήσομαι, ἰδάσθην, δίδασμαι.

Δαίω, *doceo* à fut. 2. δαῶ, format δαίω; unde δαήσω, δαήσομαι, διδάκκα, διδάμαι.

Δείδω, *timeo*, δέσω, &c. in præt. med. pro δέδοιδα, habet δέδοικα, et in prima plur. pro δειδίσκαμεν, habet δειδοίμεν. A δέω, vel δέω formatur aliud præt. med. δέδια, δεδίεναι, δεδιῶς, &c. in præf. imp. habet quoque δίδιδι, vel poëticè, δέδιδι, quasi à δίδιμι.

Καθαίρω, *purgo*, habet subscriptum ι, in ἐκάθηρα, καθήραι, καθαρᾶμενος, licet non sit in fut. καθαρῶ.

Μεῖρω, *divido*, μερῶ, &c. in præt. med. habet ἔμμορα, pro μέμορα.

Ὀφείλω, *debeo*, ab ὀφελίω habet ὀφελήσω, ὠφέληκα, vel per syncopen, ὄρω, ὄφλησω, ὠρληκα, ὠρλησα, &c. aor. 2. ὄφειλον, ὄρλον, vel sine augmento, ὄφειλον, utinam debuissē; vel simpliciter ὄρων, utinam ego; ὄφελις, utinam tu; ὄφει, utinam ille, &c.

DE DEFECTIVIS IN ΜΙ.

DEFFECTIVA in μι possunt etiam in duas classes distribui. Prima est eorum, quæ cūm præsens et imperfectum habeant, nec tamen plerumque in omnibus modis, destituuntur aoristo secundo; cætera autem, quæ habent tempora, petunt à primitivis in ω. Secunda est eorum, quorum aoristus secundus in usu est, non autem præsens et imperfectum. Primæ classis sunt,

*Αγαμαι, *admiror*, imp. ἡγάμην; opt. ἀγαίμην, &c. fut. habet ἀγάσομαι, &c. ab ἀγάομαι vel ἀάζομαι.

*Αημι, *spiro*, imperat. ἀήτω; inf. ἀῆναι; part. ἀῆς, &c. αῖω, à quo derivatur, non est in usu; sed ab αῖω habet ἥσω, &c.

*Γήρημι, *senesco*, γηράναι, γηράς, &c. à γηράω habet γηράσω, &c. à quo etiam venit γηράσκω, de quo suprâ.

*Δίδημι, *ligo*, ἰδίδην; διδέναι, διδέας, &c. habet δήσω, &c. à δῖω.

*Δύναμαι, *possum*, ἰδυνάμην; δυνάμην, δύνωμαι, δύνασθαι, δυνάμενος, à δυνάομαι habet δυνήσομαι, &c.

*Εραμαι, *amo*, ἡράμην, &c. ἱράσομαι, &c. ab ἱράομαι.

*Εστημι, *consisto*, non est in usu in indicativo; sed opt. habet ἱσταίην, et inf. ἱστάναι; à εἶω habet εῆσω, &c.

*Κίρνημι, *miscéo*, ἐκίρνην, κινράναι, κινράς, &c. à κεράω habet κεράσω, &c.

*Κίχρημι, *commodo*, κίχράς; præf. pass. κίχραμαι, κίχράμενος; habet à χράω, χρήσω, &c.

*Κρίμνημι aut κρήμνημι, *suspendo*, in imperat. κρήμνηδι aut κρήμναδι; Atticè κρήμνη; præf. pass. κρήναιμαι, κρήνόμενος; habet à κρεμάω, κρεμάσω, &c. invenitur etiam præf. κρέμαιμαι, κρέμασθαι, κρεμάμενος; et imperf. ἐκρέμω, pro ἐκρέμασω; ut et præf. κρέμομαι, et apud Aristophanem ἐκρέμοισθε.

*Ονίνημι, *juvo*, ὀνινάναι; præf. pass. ὀνίναμαι, ὀνίνασθαι, ὀνινάμενος; vel sine reduplicatione, ὄναμαι, &c. ab ὀνάω, habet ὀνήσομαι, &c.

*Πέρνημι, *vendo*, περνάναι, περνάς; præf. pass. πέρναμαι, πέρνασθαι, περνάμενος; à πράω, habet πράσω, &c.

*Πίπλημι, aut πίμπλημι, *impleo*, ἐπίμπλην, πίμπλάναι; præf. pass. πίμπλαιμαι, πίμπλάμην, πίμπλασθαι, πίμπλάμενος, &c. à πλάω habet πλήσω, &c.

*Πίπρημι aut πίμπρημι, *incendo*, ἐπιμπράμην, πίμπρασθαι, πίμπράς; præf. pass. πίμπραμαι, ἐπιμπράμην, πίμπρασθαι, πίμπράμενος; à πράω, seu πρήδω, habet πρήσω, &c.

*Πριάμαι, *eto*, ἱπριάμην, πριάμαι, πριάμην, πριάσθαι, πριάμενος; à πριάομαι habet πριάσομαι, &c.

Σκιδνυμι, *spargo*, præf. pass. σκιδναμαι, ισκιδνάμην, σκιδνασθαι, σκιδνάμενος; habet σκιδάσω, &c. à σκιδάω.

Τίτρημι, *perforo*, τίτρην; à τρώω habet τρήσω, &c.

His addere licebit omnia polysyllaba in υω aut υμι desinentia, quæ, ut suprà dictum est, desituuntur aoristo secundo: reperies verba primitiva remotiora, à quibus diximus hæc verba cætera desumere tempora, si mutes nimîrum syllabas νυω aut νυμι, in ω; et si ω præcedat, mutando illud insuper in ο: si itaque α sit ante νυω aut νυμι, tempora habent à verbis in αω; si ε, à verbis in εω; si ι, à verbis in ιω; si autem ο vel ω, à verbis in οω: et si consonans præcedat νυω aut νυμι, hæc consonans est characteristica primitivi, cui itaque debet addi ω, ut fiat primitivum: ut,

Κεράννυμι aut κεραννύω, *misceo*, κεράσω, κεκίρακα, &c. à κεράω.

Κρεμάννυμι aut κρεμαννύω, *suspendo*, κρεμάσω, &c. à κρεμάω.

Πιτάννυμι aut πιταννύω; *pando*, πιτάσω, &c. à πιτάω.

Σκιδάννυμι aut σκιδαννύω, *spargo*, σκιδάσω, &c. à σκιδάω.

Ἀμφιάννυμι aut ἀμφιαννύω, *vestio*, ἀμφίσω, &c. ab ἀμφίω.

Ζιννυμι aut ζιννύω, *fervescacio*, ζίσω, &c. à ζίω.

Κορέννυμι aut κορεννύω, *satio*, κορέσω, &c. à κορέω.

Σθέννυμι aut σθεννύω, *extinguo*, σθίσω, &c. à σθίω.

Στερίννυμι aut στερειννύω, *sterno*, στερίσω, &c. à στερίω.

Τίννυμι aut τιννύω, *luo*, τίσω, &c. à τίω.

Ζώννυμι aut ζωννύω, *cingo*, ζώσω, &c. à ζώω.

Ῥώννυμι aut ῥωννύω, *roboro*, ῥώσω, &c. à ῥώω.

Στρώννυμι aut στρωννύω, *sterno*, στρώσω, &c. à στρώω.

Χρώννυμι aut χρωννύω, *colore imbuo*, χρώσω, &c. à χρώω.

Χώννυμι aut χωννύω, *aggero*, χώσω, &c. à χώω.

Ἄγνυμι aut ἄγνύω, *frango*, ἄξω, &c. ab ἄγω.

Δείκνυμι aut δεικνύω, *ostendo*, δείξω, &c. à δείκω.

Ἐργνυμι aut ἔργνύω, *arceo*, ἔρξω, &c. ab ἔργω.

Μίγνυμι aut μιγνύω, *misceo*, μίξω, &c. à μίγω.

Μόργνυμι aut μοργνύω, *tergo*, μόρξω, &c. à μόργω.

Οίγνυμι aut οίγνύω, *aperio*, οίξω, &c. ab οίγω.

Ὄρνυμι aut ὀρνύω, *excito*, ὀρώ, &c. ab ὀρω.

Πήγνυμι aut πηγνύω, *compingo*, πήξω, &c. à πήγω.

Πλήγνυμι aut πληγνύω, *percutio*, πλήξω, &c. à πλήγω.

Ῥήγνυμι aut ῥηγνύω, *rumpo*, ῥήξω, &c. à ῥήγω aut ῥήσω.

Φράγνυμι aut φραγνύω, *sepio*, φράξω, &c. à φράσω.

Paulò aliter, paucula in υμι formant tempora sua, quam secundum regulam præcedentem.

Ἀρνυμαι, *capio*, ab αἶρω, habet ἀρώ, &c. κτίννυμι, *occido*, κτεινῶ, &c. à κτείνω; πτάρνυμαι, *sternuto*, πταρώ, &c. à πταίρω; in his perit altera diphthongorum litera, in mutatione ab ω in υμι.

Θόρνυμαι, *salto*, θορήσω, &c. à θορίω; κινυμι, *moveo*, κινήσω, &c. à κινῶ; ὀλλυμι aut ὀλλύω, *perdo*, cum duplici λ, ὀλί-
σω,

σα, &c. ab ὀλίω; ὁμνυμι aut ὁμνύω, juro; ὁμόσω, &c. ab ὁμῶω. Hæc abjiciunt vocalem primitivā ante ω in formatione in νύμι; et κινῶ abjicit insuper ν.

Defectiva in μι, quæ habent aoristum secundum, sed quorum præsens non est usitatum, haud multa sunt.

Δύμι, *subeo*, inusitatum, aoristum secundum ind. habet ἰδύν, &c. imp. δύθι, &c. inf. δύναι; part. δύς, &c. cætera habet à δύω, δύσω, &c.

Καῦμι, *audio*, in aor. 2. imperf. habet κλυθι, κλυτι.

Σεῖμι, *extinguo*, aor. 2. habet ἰσεμι, et in inf. σεῖναι; à σεῖω habet σεῖσομαι, &c.

Σκαῖμι habet aor. 2. ind. ἴσκαλην, *exarui*, opt. σκαλῖν; inf. σκαλῖναι.

Φῦμι habet ἔφυν, *natus sum*; inf. φύναι; part. φύς; cætera autem a φύω, φύσω, &c.

De φθῖμι vide in defectivis in ανω; et de ἄλωμι, γνῶμι, βίωμι, βρῶμι, &c. in defectivis in σκω.

Inveniuntur ἔλω, *ivit*; ἔξετρω, *elisit*; ἐπίπλων, *adnavigavi*, ἐπίπλως; quasi ab inusitatis βλώμι, τρώμι, πρῶμι; sed hæc raræ sũnt.

DE ADVERBIO.

QUONIAM de participiorum terminationibus et flexione in verbo et nominibus adjectivis egimus, reliquum est, ut de orationis partibus agamus indeclinabilibus, quibus non est quoddam multis immoremur, cum eadem ferè sit earum ratio apud Græcos, quæ apud Latinos.

Adverbia ferè denotant aut quantitatem, aut qualitatem, aut modum actionis, aut denique relationem.

1. Quantitatis adverbia sunt hujusmodi (quæ ferè nomina sunt adverbialiter sumpta, ut apud Latinos); πόσον, *quantum*; τόσον, *tantum*. Ad quantitatis adverbia referunt grammatici, quod et nobis liceat, adverbia, primò, temporis et loci; ut, νῦν, *nunc*; τότε, *tunc*; σήμερον, *hodie*; αὔριον, *cras*; ἐντός, *intus*; ἐκεῖ, *illic*; deinde quæ numerum, multitudinem, extensionem, motionem, aut diminutionem significat: ut ἅπαξ, *semel*; δις, *bis*; ἄλως, *satis*; λίαν, *valde*; ἄγαν, *nimis*; ταχέως, *cito*; μόλις, *μόλις*, *vix*.

2. Qualitatem notant: ut, πράως, *mitè*; κάλως, *bene*; κακώς, *malè*, ἀκῆ, *temerè*; κρυφῆ, *secretè*.

3. Modum actionis, qualia sunt adverbia hortandi: ut, εἰα, *eia*; monstrandi, ἰδύ, *ecce*; affirmandi, ἦν, *certè*; negandi, ὐ, *non*; prohibendi, μὴ, *ne*; jurandi, μά, *vai*; interrogandi, πόθι, *ubi*; πόθεν, *unde*; concedendi, εἰν, *esto*; conjecturae, ἴσως, *fortitan*.

4. Re-

4. Relationem, scil. quæ significant comparisonem : ut, *μᾶλλον*, magis ; *ἥτιον*, minus ; similitudinem, *ὥς*, ut ; *καθάπερ*, sicut ; ordinem, *ἄρα*, deinceps ; *ἐξ*, ordine ; separationem, *ἀνυ*, sine ; *χωρίς*, seorsum ; congregationem, *ἅμα*, *ὁμῶς*, simul ; exceptionem, *πλὴν*, præterquam.

Inter adverbia quoque numerant Graeci particulas, quas Latini interjectiones vocant : ut, vocandi, *ὦ*, O ; exclamandi, *ὦ*, *ἦ* ; admirandi, *οἶδ*, ha ; *βαλεῖ*, papæ ; dolendi, *οἶμοι*, ah ; *ὦ*, he ; ridendi, *ἦ*, *ἦ*, ha, ha, &c.

De PRÆPOSITIONE.

PRÆPOSITIO est separabilis aut inseparabilis.

Præpositiones separabiles sunt octodecim : monosyllabæ sex, scil. *ἐν*, *ἐκ* vel *ἐξ*, *ἐν*, *πρὸ*, *πρὸς*, *σὺν*, disyllabæ duodecim, *ἀμφὶ*, *ἀνά*, *ἀντι*, *ἀπὸ*, *διά*, *ἐπὶ*, *κατά*, *μπα*, *παρά*, *περί*, *υπὲρ*, *ὑπὸ*.

Præpositiones inseparabiles sunt duodecim, scil. *ἀ*, *ἀρι*, *ἐρι*, *βῦ*, *βρί*, *δά*, *ζά*, *λά*, *λί*, *δύς*, *νή*.

Ex his *ἀ* vim habet in compositione quadruplicem : 1. Significatione privat, unde vocatur privativum : ut, *ὄρατος*, *visibilis* ; *ἀόρατος*, *invisibilis* ; *βέβαιος*, *stabilis* ; *ἀβέβαιος*, *instabilis*. Sed si vox cui apponitur incipiat à vocali, sæpius assumit *ν* : ut, *ἄνθρωπος*, *vir*, *ἄνδρως*, *effeminatus* ; *ὑδὼρ*, *aqua* ; *ἄνδρως*, *inaquosus* ; *ὁμοιος*, *similis* ; *ἀνόμοιος*, *dissimilis*. 2. Intendit significationem, et vocatur intensivum : ut, *ἀτίμως*, *valde intentus* ; *ἄξυλος*, *lignosus*. 3. Collectionem notat : ut, *ἀδελφός*, *frater uterinus* ; *ἅπας*, *omnis in universum*. 4. Nonnunquam *πλεονάζει*, nihil mutans in sensu : ut, *ἄσπετος*, idem significans quod *σάσπετος*, *spica*.

Hæ octo, *ἀρι*, *ἐρι*, *βῦ*, *βρί*, *δά*, *ζά*, *λά*, *λί*, significationem augent : ut, *ἀριπικρός*, *valde amarus* ; *ἀρίδης*, *illustris* ; *ἐπιερως*, *magno clamore stridens* ; *βυλιμία*, *magna fames* ; *βῆπας*, *grandis puer* ; *βριήπιος*, *vehementer clamans* ; *δάσκειος*, *umbrosus* ; *δαφνός*, *cædis avidus* ; *ζάθιος*, *valde divinus* ; *ζάκοτος*, *furius* ; *κάβρος*, *vortex* ; *λιπώνης*, *insigniter nequam*.

Δύς, notat difficultatem aut calamitatem ; ut, *δυσάλωτος*, *difficilis captu* ; *δυσύχνης*, *infelix* ; *δυσώδης*, *graveolens*.

Νή et *νή* privant : ut, *νέποδες*, *carentes pedibus* ; *νύλης*, *crudelis* ; nonnunquam tamen *νή* augeat : ut, *νήχυτος*, *late fluens*.

De CONJUNCTIONE.

CONJUNCTIONUM easdem species faciunt grammatici Græci quas Latini. Copulativæ sunt *καὶ*, *et* ; *τε*, *que*, &c. disjunctivæ, *ἢ*, *aut* ; *ἢτοι*, *ἢγυν*, *sive* : concessivæ, *κἂν*, *καίπερ*, *etsi* :

et si : adversativæ, δὲ, verò; ἀλλὰ, sed; ὅμως, tamen : causales-
 γάρ, enim; ἵνα, ut; ὅπως, quò; ἵνα, ἵνα δὲ, ἵνα δὲ περ, siquidem-
 quandoquidem : conclusivæ, ἄρα, ἔν, igitur; διότι, quapropter :
 conditionales, εἰ, ἂν, si : sunt et aliæ; ut, αὖτε, τοι, γὰρ, &c.
 apud solutæ orationis scriptores; ἢ, δὲν, δὲν, νύ, &c. apud
 Poëtas; quas omnes expletivè positas plerique dicunt, cùm ta-
 men minimè expletivæ seu otiosæ sint, imò plurimum tum ele-
 gantiæ, tum roboris et virium, vocibus quibus apponuntur, con-
 ferunt; quin et earum significationes nonnihil sæpius immutant.
 Si quis verò velit penitus usum et vim hujusmodi indeclinabili-
 um particularum cognoscere, legat in Vigerum de idiotismis lin-
 guæ Græcæ, et præcipuè Devarium de particulis linguæ Græcæ,
 et S. Clarke in notis ad Homerum passim, ut antiquiores omit-
 tam.

De VOCABULORUM derivatione et compositione.

NOMINA derivativa sunt septuplicia. 1. Patronymica.
 2. Gentilia, 3. Possessiva. 4. Diminutiva. 5. Am-
 plicativa. 6. Denominativa. 7. Verbalia.

De PATRONYMICIS.

Patronymica masculina in αδης et ιδης terminantur, quæ om-
 nia primæ declinationis sunt : desinentia in αδης, veniunt à ge-
 nitivo nominum primæ vel secundæ declinationum; ut à Βορέϊου
 Βορέϊαδης, Boreades; à Λαίρτη, inserto ι, Λαιρτιάδης, Laertiades;
 ab Ἠλίου, Ἠλιάδης. In ιδης desinentia, à genitivo secundæ aut
 tertiæ declinationum derivantur; ut, à Κρόνου, Κρονίδης, Satur-
 nius; à Ἀητός, Αητοΐδης; ab Ἀμφιτρυώνος, Ἀμφιτρυωνίδης, et in-
 inserto α, Ἀμφιτρυωνιάδης.

Iones mutant ιδης in ων, ut Κρονίδης in Κρονίων; Πηλεΐδης, Πη-
 λείων; et Æoles mutant αδης in ιος, ut, Ἑρράδης in Ἑρράδιος.

Patronymica femina terminantur in ας et ις, quæ tertiæ de-
 clinationis sunt, aut in ινη et ωνη, quæ sunt primæ : desinentia
 in ας et ις formari videntur à masculinis patronymicis, elisâ syl-
 labâ δη, ut ab Ἠλιάδης, Ἠλιάς; à Πριάμειδης, Πριάμης; à Νεσ-
 τριδης, Νεστροΐς : quæ in ινη desinunt, formantur à genitivo pri-
 mitivorum in υ; ut, Ἀδρασίνη, Adrasti filia, ab Ἀδράς; Ὀκε-
 ανίνη ab Ὀκεάνυ; in ωνη terminata, veniunt à gen. in υ puro, aut
 nom. in ων; ut, Ἰκαριώη ab Ἰκαρίυ; Ἀκρισιώη ab Ἀκρισίυ; Ἡ-
 τιώη ab Ἡτιάυ.

De

De GENTILIBUS.

Gentilia masculina plerumque desinunt in *της*; terminantur quoque in *ος* purum, *αιος*, scil. et *ιος*, et in *ιως*; nonnulla etiam in *ων*, *ξ*, *ας* et *υς*; ut, à Σπάρτη, Σπαρτιάτης, *Spartanus*; ab Ἠπειρος, Ἠπειρώτης, *Epirota*; ab Ἀθῆναι, Ἀθηναῖος, *Atheniensis*; à Ρώμη, Ῥωμαῖος, *Romanus*; à Βαβυλὼν, Βαβυλώνιος, *Babylonius*; à Βυζάντιον, Βυζάντιος, *Byzantinus*; ab Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρινός, *Alexandrinus*; à Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονικεύς, *Thessalonicensis*; Μακεδὼν, *Macedo*; Θράξ, *Thrax*; Ἀρκάς, *Areas*; Λιβύς, *Libys*.

Desinunt quaedam quoque in *ος* non purum, *ανος* nimirum, *ινος* et *ινος*, quae videntur vocabulorum hujusmodi significationis, terminationes peregrinae a Graecis receptae: ut, Γερμανός, *Germanus*; Ἐκβαταννός, *Ecbatanenus*; Ῥηγῖνος, *Reginus*.

Quaedam plures formas induunt; ut, Δῆλιος et Δηλίτης, *Delius*; Παλληνεύς, Παλληναῖος, Παλλήνιος, et Παλληνίτης, *Pallenis*.

Gentilia feminina terminantur in *σσα*, aut in *α* et *η*, derivata à masculinis in *ος*: nonnulla etiam terminatione patronymica desinunt in *ας* et *ις*; ut, Κιλίσσα, *Cilissa*, à Κίλιξ; Ἀθηναῖα, ab Ἀθηναῖος; Βακτριανή, à Βακτριανός; Συνιάς, à Συνιεύς; Ἰταλῖς, ab Ἰταλός.

Paucula nullam habent hujus analogias rationem; Τρώς, enim significat aut gentis conditorem, aut virum Trojanum; sic Ὀδυσσεύς, aut est urbs aut incolae ejus; et eodem modo Περσῖς; αἱ Πασσαγάρδαι est urbs Persiae, at οἱ Πασσαγάρδαι, cives ejus urbis.

De POSSESSIVIS.

Quae possessionem significant, derivantur à nominibus tum propriis tum appellativis, et omnia sunt adjectiva: terminantur in *ιος*, *ιος*, *ινος*, saepius verò in *εως* et *κος*; ut, Ἑκτορεως, *Hectoris*, ab Ἑκτωρ; οὐράνιος, *caelestis*, ab ἕρανος, *cælum*; ἀνθρώπινος, *humanus*, ab ἀνθρώπος, *homo*; Ἀχιλλεύς, *Achillæus*, ab Ἀχιλλεύς; Δηλιακός, *Deliacus*, à Δῆλος, *Delus*.

Quaedam plures habent terminationes: ut, βασιλείος et βασιλικός, *regius*; ἀνθρώπιος, ἀνθρωπικός, ἀνθρώπινος, quibus addunt etiam ἀνθρωπάδης, *humanus*.

De DIMINUTIVIS.

Diminutiva a Graecis ὑποκοριστικά dicuntur, ab ὑποκορίζεσθαι, blandiri.

blandiri, nimirum quia in blanditiis non est minimus illorum usus: horum plures sunt terminationes.

Alia pauciores habent syllabas. quam habent primitiva a quibus derivantur: haec in *αξ*, *υγξ*, *ις* et *ω* terminantur; ut, *βῶμαξ*, a *βωμολόχος*, *scurra*; *σπήλυγξ*, a *σπήλαιον*, *spelunca*; *ἄσπις*, ab *ἄσπράγχαλος*, *talus*; *κέρδω*, a *κερδάλη*, *vulpes*.

In aliis diminutivis idem est syllabarum numerus, qui in primitivis; haec desinunt in *αξ*, *ιγξ*, *ις* et *υλλος*; ut, *λίθαξ*, a *λίθος*, *lapis*; *φύστιγξ*, a *φύσα*, *vesica*, *κρήνις*, a *κρήνη*, *fons*; *θράσυλλος*, a *Θρασυκλῆς*.

Alia denique plures habent syllabas quam habent primitiva: horum masculina terminantur in *ιλος*, *ινος*, *ισκος*, *ιχος*, *ιχνος*, *υλος*, *δευς*, et *ιον*: ut, *ναυτίλος*, a *ναύτης*, *nauta*; *Χαρίνος*, *homen proprium*, a *χάρις*, *gratia*; *ἄνθρωπίσκος*, ab *ἄνθρωπος*, *homo*; *κυβρίχος*, a *κυβρός*, *rufus*, *κυλίχνος*, a *κύλιξ*, *calix*; *δριμύλος*, a *δριμύς*, *asper*; *λαγιδεύς*, a *λαγός*, *lepus*; *μαρίων*, a *μαρός*, *stultus*.

Feminina terminantur in *ιλλα*, *ινα*, *ση*, *κη*, *νη*, *χη*, *αλις*, *υλις*, aut *υλλις*: ut, *λαϊνιλλα*, a *λαϊνα*, *leena*, *φιλινα*, a *φίλη*, *amica*; *μυρακίσκη*, a *μεράξ*, *adolescens*; *πιδάκη*, a *πίδος*, *delium*; *πολίχνη*, a *πόλις*, *urbs*, *φυσάλις*, a *φύσα*, *vesica*; *ἑτρακτυλὶς* vel *ἄτρακτυλὶς*, ab *ἄτρακτος*, *fusus*; *Ἀσαρυλλίς*, ab *ἀμάρα*, *fossa*.

Neutra desinunt in *ιον*: ut, *βελίον*, a *βίβλος*, *liber*; *γυνάιον*, a *γυνή*, *mulier*; *ἀγγῆον*, ab *ἄγλος*, *vas*.

At quaedam sunt, quæ licet terminationem habeant diminutivi neutri, significationem tamen retinent primitivorum: ut, *χρυσίον*, a *χρυσός*, *aurum*; *ἀργύριον*, ab *ἄργυρος*, *argentum*; *ποίμνιον*, a *ποιμήν*, *grex*.

A nonnullis variè formantur alia atque alia diminutiva; ut ab *ἄνθρωπος*, veniunt *ἀνθρώπιον*, *ἀνθρωπάριον*, *ἀνθρωπίσκος*: a *λόγος*, *sermo*, *λογάριον*, *λογίδιον*.

A quorundam diminutivis producuntur alia diminutiva; ut a *πόλις*, *urbs*, venit *πολίχνη*, inde *ποκίχνιον*: ab *ἔμα*, *vestimentum*, *ἱμάτιον*, inde *ἱματίδον*; et hinc *ἱματιδέριον*, &c.

DE AMPLIFICATIVIS.

Amplificativa ampliàtionem cum vituperio plerumque notant; quemadmodum diminutiva diminutionem cum υποκορίσμῳ. Terminantur aut in *ων*, derivatum ab *ον*, *ος*, *υς*; aut in *αξ*, derivatum ab *ος*, ut a *βλεφαρον*, *supercilium*, sit *βλεφάρων*, *filio*; a *χῆλος*, *labium*, *χέλων*, *labeo*; a *θρασύς*, *auidax*, *θράσαν*: a *πλῆτος*, *divitiæ*, *πλούταξ*. Sed hujus terminationis quaedam sunt diminutiva, ut supra diximus.

De

DE DENOMINATIVIS.

Denominativa sunt nomina omnia quæ à nominibus derivantur, nec tamen ad superiores classes reduci possunt: masculina terminantur in αν, εις, ης, ος, ωδης et ων, quæ descendunt à nominibus, tum substantivis, tum adjectivis, et in omni declinatione; ut à μέγιστος, maximus, venit μεγιστας; à χάρις, gratia, χάρις, gratus; ab ἀμαθός, arena, ἀμαθός, arenosus; ab οἶκος, domus, οἶκος, servus; à δῆμος, populus, δημοτής, plebeius; à σπουδή, studium, σπουδαῖος, diligens; à κάρπος, fructus, κάρπιμος, fructifer; ab ἄνθος, flos, ἄνθρος, floridus; ab ἀληθής, verus, ἀληθινός, verax; à λίθος, lapis, λιθώδης, lapideus; à ταραχή, tumultus, ταραχώδης, turbulentus; ab ἔλαιον, oleum, ἐλαίων, olivetum; à δάφνη, laurus, δαφνών, lauretum.

Feminina, ea scil. quæ ab adjectivis plerumque derivantur, desinunt in εια, ια, οια υν et της; ut ab εὐσέβης, pius, εὐσέβεια, pietas; ab εὐτυχής, felix, εὐτυχία, felicitas; ab εὖνοος, benevolus, εὖνοια, benevolentia; à δίκαιος, justus, δικαιοσύνη, justitia; à κακός, malus, κακότης, malitia.

Feminini generis denominativorum, quæ a substantivis solis oriuntur, terminationes sunt decem, scil. τις, τρια et τρις, quæ veniunt a nominibus in της declinationis primæ; α, η, ις, si ε non præcedat, a nòm. decl. 1. εια, ηρα, σσα, a decl. 3. et αινα ab omni declinatione, præsertim verò tertia; ut, a παρακοίτης, maritus, παρακοίτις, uxor; a ποιήτης, poëta, ποιήτρια, poëtria; ab αὐλήτης, tibicen, αὐλήτρις, tibicina; a Θεός, Deus, Θεά, Dea; a δούλος, servus, δούλη, serva; a κυνηγός, venator, κυνηγίς, venatrix; ab ἱερεύς, sacerdos mas, ἱερεα, sacerdos femina; a σωτήρ, servator, σώτρα, servatrix; a βασιλεύς, rex, βασίλισσα, regina; a φάψ, palumbus, φάσσα, palumba; ab ἰχθυοπώλης, ἰχθυοπώλαινα, quæ vendit pisces; a λύκος, lupus, λύκαινα, lupa; a λέων, leo, λείαινα, leena; a θεράπων, famulus, θεράπεινα, famula.

DE VERBALIBUS.

Verbalia derivantur aut ab activa voce, aut a passiva, aut a media.

Quæ à voce activa derivantur, ea pleraque formantur, vel à præsentī, vel ab aoristō secundo.

A præsentī veniunt terminata in εια et ις, et ab aor. 2. terminata in εα; ut, à βασιλεύω, regno, venit βασιλεία, regnum; à δύναμαι, possum, δύναμις, potentia; ab ἰδᾶν, vidisse, ἰδέα, species; ab utroque tempore veniunt desinentia in η, ης, et ος neutrum: ut, à νικάω, vinco, νίκη, victoria; à λαχῶν, sortitum esse, λάχη fors;

foris; à συνέχω, continuo, συνέχης, continuus; ab ἑλλίπῳ, deficere, ἑλλίπης, cui aliquid deest; ab ἰδω, video, ἰδος, species; à παθῶν, passum esse, πάθος, passio.

Derivantur quoque nonnulla à præterito et aor. 1. ut, à διδάχα, docui, venit διδάχην, doctrina; à τετάραχα, turbavi, ταράχην, tumultus; ab ἰδοχα, existimavi, δόξα, opinio; ab ἰθῆκα, posui, ἰθῆκην, thēca.

Quæ à passiva derivantur voce, formantur ea omnia ab indicatiui præteriti personis singularibus: verbalia hæc, quamcunque habent terminationem, semper retinent characteristicam personæ à qua derivantur, per quam propterea characteristicam facillè dignoscitur ex quam persona formetur hujusmodi verbale; quæ enim a prima formantur, habent μ, quæ a secunda, σ, ξ aut ψ; et quæ a tertia, τ: ut a κίριμαι, judicatus sum, venit κρίμα, judicium; a γράμμαμαι, γράμμα, litera, et γραμμή, linea; ab ψάλλομαι, ψάλλος, canticum; ab ἰλέομαι, ἰλέμων, misericors; a ποιῶναι, factus es, ποίησις, pœsis; à λέλειπαι, λείψις, dictio; à σπείραξαι, σπράξις, saltum; à διδίκασαι, judicatus est, δικασῆς, jūdex; à γέγραπται, scriptus est, γρηπίος, scribendus.

Verbalia hæc vulgò formantur, adjecto præteriti augmento, et mutatâ terminatione; sed ἄμα, vestimentum, ab ἄμαι, augmentum retinet: vocales præterea α et η, penultimæ syllabæ, sæpiuntur in ε, præcipuè, si illud ε fuerat in præsentī: ut, θρίμμα, pecus altile, à τριθραμμαί, cujus præsens est τρίψω, alo; σπέρμα, semen, ab ἰσπαρμαι, quod à σπείρω, semino; ἀφαίρεμα, quod aufertur, ab ἀφίρμαι, quod ab ἀφαιρώ, aufero.

Aliquando eliditur ε, ut à κίχρωμαι, venit χρώμα, color; ab ἔγνωσαι, γνώτος, notus: nonnunquam inseritur ea consonans, ut à διδιδμαι, δίδσμος, vinculum; interdum et aliae consonantes interponuntur; ut ab ἔρχημαι, ἐρχηθμός, saltatio; ab ἄνω, ἀνχμός, squalor.

Quæ à voce media derivantur, formantur itidem à præterito, et dignoscuntur ex litera characteristicâ, aut vocali penultima, quam servant; terminantur in α, η, ος, ιμος, ις, ανον. ξ et ψ: ut, ab ἔθροα, præter. med. verbi θέρω, corrumpo, venit θροά, corruptio; à πέφυγα, φυγή, fuga; à λείλοιπα, λοιπός, reliquus; ab ἰσπορα, σπόριμος, quod seritur, σπορίους, sator; ab ἔξοα, ξάναον, simulacrum sculptum; ab ἔρρωγα, ῥῶξ, ruptura; à παραβέλοπα, παραβλόψ, strabus.

Verbalibus jungi possunt quæ à participiis oriuntur: ut, ὁσία, essentia, ab ὄν, ὄσα.

Derivantur etiam nomina quædam ab adverbis: ut, χθισινός, kethernus, à χθίς, heri; περσινός, qui est anni supertoris, à πέρσι, anno superiore.

DE ADVERBIORUM DERIVATIONE.

ADVERBIA quæ UBI, seu in loco significant, terminantur in αι, ει, οι, ου, σι, τι, ω; suntque derivata pleraque à nominibus.

Quae UNDE, seu de loco significant, desinunt in *θεν*; et quae QUO, seu ad locum, in *δε*, *σε*, *ζη*, ut,

	U B I.	U N D E.	Q U O.
	χαμαί, <i>humī</i> ;	χαμόθεν, <i>humō</i> ;	χαμᾷ, <i>humum</i> .
ἐκεῖνος, <i>ille</i> ;	ἐκεῖ, <i>illic</i> ;	ἐκεῖθεν, <i>illinc</i> ;	ἐκεῖσε, <i>illuc</i> .
οἶκος, <i>domus</i> ;	οἶκοι, vel οἶκος, <i>domi</i> ;	οἶκοθεν, <i>domo</i> ;	οἶκαδε, <i>domum</i> .
ὁμῶς, <i>idem</i> ;	ὁμῶ, <i>und</i> ;	ὁμόθεν, <i>eodem loco</i> ;	ὁμοσε, <i>ad eandem locum</i> .
Ἀθῆναι, <i>Athenae</i> ;	Ἀθῆναισι, <i>in Athenis</i> ;	Ἀθῆναιθεν, <i>de Athenis</i> ;	Ἀθῆναισε, <i>ad Athenas</i> .
ὐρανός, <i>caelum</i> ;	ὑπανόδι, <i>in caelo</i> ;	ὑπανόθεν, <i>de caelo</i> ;	ὑπανόνδε, <i>ad caelum</i> .
ἄνω, <i>super</i> ;	ἄνω, <i>supra</i> ;	ἄνωθεν, <i>supernè</i> ;	ἄνω, <i>fursum</i> .

Adverbia qualitatis in *δον* terminata, derivantur à nominativo singulari; quae verò in *ως* terminantur, à genitivo plurali: ut, ab ἀγίλῃ, *grex*; ἀγελῶδον, *gregatim*; à βότρυς, *racemus*, βοτρυδῶν, *racematim*; σοφός, *sapiens*, in gen. plur. σοφῶν, unde σοφῶς, *sapienter*; καλός, *pulcher*, καλῶν, καλῶς, *pulchre*.

Desinentia in *δον* et *σι*, ut et alia quaedam, formantur a verbis: ut, κρύβδον, *secretim*, a κρύβω, *abscendo*; Ῥωμαῖσι, *Romanè*, a Ῥωμαῖζω, *Romanos imitor*; ἐξῆς, *ordine*, ab ἔχω, *habeo*, ἔχω; ἴνι, *ecce*, ab ἴνιδε, *inspice*; ἰδὺ, *ecce*, quod revera est aor. 1. imperat. med. verbi ἰδω, *video*; sed grammatici imperativum circumflectendo distinguunt ab adverbio.

Graeci adverbialiter sumunt tum verba quaedam (*reperta* vocant adverbia:) ut, ἄγε, ἄγετε, *age, agite*; φέρε, ἴδε, *age sis*, quae sunt imperativi verborum ἄγω, φέρω, ἔμι: tum nomina, praecipuè in accusativo neutro singulari: ut, ταχύ, pro ταχίας, *citò*; ἐξυ, pro ἐξίως, *acutè*: et plurali; ut, δανά βλίταν, *torus tueri*, pro δανῶς; σφόδρα, pro σφοδρῶς, *vehementer*; et in dat. singulari: ut, κοινῇ, *communiter*, pro κοινῶς; δημοσίᾳ, *publicè*, pro δημοσιῶς: sed haec omnia cum revera sint nomina, reguntur a verbo aut praepositione suppressa, quibus jungi debet nomen aliquod substantivum: ut, βλέπων δανά, supple βλέμματα; in δημοσίᾳ, scil. χώρα, *in loco publico*; in κοινῇ, nempe μοίρᾳ, *in communi sorte*; κατὰ ταχύ, sup. πρᾶγμα, *cito negotio*, &c.

DE COMPOSITIONE VOCUM.

COMPOSITA etiam nostra Graecorum rarò ex pluribus componuntur simplicibus, quamduabus, apud quosvis scriptores. Comicos excipias, qui aliquando, risum excitand igratiā, voces magnum in numerum compingunt, ut videre est apud Aristophanem:

nem : frequentius plures componuntur particulae : ut, καθαπ-
ραγή, sicut, ex κατά, α, πρ, αν, ε, &c.

De Compositione NOMINUM.

1. Nonnunquam duo nominativi junguntur : ut, Νεάπολις,
Neapolis; σκίαμαχία, umbratilis pugna; sed αὐς et υς rejiciuntur;
ut, ναυμαχία, navalis pugna; νουθεσία, admonitio.

2. Genitivus et nominativus : ut, κυνοσούρα, cynosura; διόσκου-
ροι; Castor et Pollux : saepe tamen abjiciuntur literae finales, ita
ut maneat o ultima : ut ληστοκτόνος, latronum interfector, à gen.
λήστου; ἀγωνοδότης, certaminum iudex, ab ἀγώνος.

3. Dativus et nominativus : ut, ὄρεϊαυλος, in monte degens;
ναυσίτροφος, in navibus educatus.

4. Accusativus et nominativus : ut, νυνεχής, prudens; μεγα-
θυμὸς, magnanimus; ἀτάσθαλος, impius.

In numeralibus, πέντε, quinque, aliquando retinetur : ut, πεν-
τισύριγγος, quinque habens fistulas; aliquando mutat in α : ut,
πεντάφυλλον, quinque-folium. Pari modo nonnunquam accipiunt
α, ἕξ, sex; ὀκτώ, octo; ἑκοσι, viginti : ut, ἑξακλινον, sex habens
lectos; ὀκτάπυς, octipēs; ἑκοσάκωπος, viginti habens remos; ἑκα-
τόν, centum, assumit τ vel τα; ut, ἑκατόνταρχος, centurio; ἑκα-
τοστάχην, centimanus.

Τριακοντα, triginta, τεσσαράκοντα, quadraginta, et similia,
juncta cum voce ἔτος, annus, mutant secundum Atticos α in υ :
ut, τριακοντήτης, triecennalis; τεσσαρακονήτης, quadragenarius;
ἑβδομηκοντήτης, septuagenarius, &c.

De compositione NOMINIS et VERBI.

Compositorum ex nomine et verbo pars ea componens, quae à
verbo est, vel à praesenti sit, vel à futuris aut aoristis.

Si verbum sit prima compositi pars, ω mutatur in ο; et αν in-
finitivi mutatur in ι aut ι : ut, μεταστάτης, ordinum desertor;
μειόδης, semifera; τερπικέραυνος, fulmine gaudens; δεισιδαίμων,
superstitiosus; δακνύμενος, remordens animum; κακιδόστροφος, qui vo-
cem obliuiscitur.

Nonnunquam additur litera ε : ut, περίεσις, victum ferens;
aut è contrasio syllabae sit sineope : ut, μικρόνος, cruentus, à μι-
αίνω, polluo; vel longa vocalis in brevem mutatur : ut, εὐρεσιμής,
novarum vocum inventor, ab εὐρήσσω.

Si verbum in compositione pars sit ultima, ω rejicitur : ut, εὐ-
κρίψ, verna, à τρέφω, teram.

Hæ sunt in harum vocum compositionibus regulæ generalio-
res : quas alias subeant mutationes usu discendum est, cum plures
et minutiones sint, quam quæ sub regulis comprehendi possint.

De compositione PRÆPOSITIONUM.

Si præpositio terminetur à vocali, et vox cum qua componitur itidem à vocali incipiat, aufertur vocalis præpositionem terminans: ut, ὑπακούω, *obedio*, ex ὑπὸ et ἀκούω: et si aspiretur initium vocis simplicis, tenuis præpositionis consonans mutatur insuper in aspiratam: ut ἀραιρέομαι, *anfero*, ex ἀπὸ et αἰρέομαι, *capio*.

Excipiuntur præpositiones περί et πρό, quae vocales retinent: ut, περιέχω, *complector*; προάγω, *produco*: sed πρό, ubi sequitur *o*, secundum Atticos, mutat *o* et has vocales in *v*: ut, προέχω, *promineo*, πρὲς ἄνω, *præversum*, πρὸς πλῆθος, *Ampli* quodque retinet aliquando *i*: ut, ἀμφιπλοῦς, *vari* cinctus; ἀμφιπλοῦμαι, *vestio*.

Si vox simplex incipiat à *p*, haec consonans geminatur: ut, πίπτω, *jacio*, ἀπορρίπτω, *abjicio*.

In præpositionibus ἐν et σύν, *v*, ante β, μ, π, φ, ψ, mutatur in *u*; ante γ, κ, χ, in *y*; ante λ in *l*; ante ς, in *s*; at ante ς, si sequatur τ, et ante ζ et ρ abjicitur: ut, ἐμβάλλω, *injicio*, συμμάρπτω, *comprehendo*; ἐμπιπλώ, *incido*; συμφίρομαι, *simul feror*; ἐμφυχος, *animatus*; συγγράφω, *conscribo*; ἐγκαλύπτω, *tego*; συγχεύω, *una hiemo*; ἱλλάμπω, *illumino*; συσσύρω, *contumeliosè traho*; συτίλλω, *contraho*; συζητέω, *discepto*; συρράπτω, *confuso*; duplex enim hîc habetur *p*, non quod *v* in *p* mutetur, sed quia *p*, quod dicebamus, in illius verbi principio, quod cum præpositione componitur, necessariò geminanda sit.

Apud poëtas, ἀνά, κατὰ et παρὰ amittunt nonnunquam vocales, etiam ante voces à consonante incipientes: ut, ἀντανύω, pro ἀνατανύω, *in altum traho*; καταθνήσκω, pro καταθνήσκω, *morior*; παρμένων, pro παραμένων, *permanens*.

Apud poëtas praeterea ἀνά et κατὰ varias subeunt mutationes, *v* enim in ἀνά, post apocopen ultimae vocalis, ante κ, mutatur in γ; ante λ, in λ; ante β, μ, π, φ, in μ: ut, ἀγκαλίω, pro ἀνακαλίω, *revoco*; ἀλλέγω, pro ἀναλέγω, *colligo*; ἀμβαίνων, pro ἀναβαίνων, *ascendens*; ἀμείγδην, pro ἀναμείγδην, *permixtim*; ἀμπύλαγος, pro ἀνά πύλαγος, *per mare*; ἀμύρονον, pro ἀνά φόνον, *per cadem*. Rursus τ in κατὰ ante χ, mutatur in κ; ante φ, in π; verùm ante β, γ, δ, κ, λ, μ, ν, ρ, in eas omnes mutatur literas: ut, κακχεύσαι, pro καταχεύσαι, *effundere*; κατφάλερα, pro τὰτά φάλερα, *per phaleras*; καθεβάλλω, pro καταβάλλω, *dejicio*; κατγόνου, pro κατὰ γόνου, *ad genu*; κατδύσαι, pro καταδύσαι, *demergere*; κακκορύφην, pro κατὰ κορυφήν, *ex vertice*; καλλείπην, pro καταλείπην, *derelinquere*; καμμύω, pro καταμύω, *claudio*; καννεύσας, pro κατανεύσας, *apprensus*; κατῖόν, pro κατὰ ῖόν, *secundum flexum*.

De vi PRÆPOSITIONUM in compositione.

Quinque præpositiones, scil. ἀντί, ἀπό, διά, κατά, παρά, significationem simplicis nunc augent, nunc evertunt: ut, ἀξιος, dignus; ἀντάξιος, preferendus; νόμος, lex, ἀντινομία, contrarietas legum; τένω, tendo, ἀποτένω, extendo, μανθάνω, discō, ἀπομανθάνω, dedisco; βοάω, clamo, διαβοάω, divulgo; γράφω, scribo, διαγράφω, deleo; ἰσθίω, edo, κατασθίω, devoro; χράσμαι, utor, καταχράσμαι, abutor, interficio; βάλλω, jacio, παραβάλλω, præjicio; φρονίω, sapio; παραφρονίω, delirio.

Quinque significationem augent tantum, nīm. ἔς, ἐκ, περί, σύν, ὑπέρ: ut, ἀκούω, audio, ἐσακούω, exaudio; ῥήγνυμι, frango, ἐκρῥήγνυμι, effringo; καλός, pulcher, περικαλλής, pervenustus; τίμνω, scindo; συντίμνω, concido; μαίνομαι, insanio, ὑπερμαίνομαι, vehementer insanio.

Præpositio πρὸς nonnunquam auget, nonnunquam minuit: πάσχω, patior, προσπάσχω, valde affligor; ἀπὼ, tango, προσάπτωμαι, leviter attingo.

Μετά mutationem sæpius denotat: ut, μορφόω, formo, μεταμορφόω, transformo. Interdum etiam participationem aut communicationem: ut, λαμβάνω, capio, μεταλαμβάνω, particeps fio; ἔχω, habeo, μετοχή, participium.

Denique ὑπὸ minuit: ut, χλωρός, pallidus, ὑπόχλωρος, subpallidus; δέδω, timeo, ὑποδέδω, subvereor.

Plures præpositiones sæpius uni verbo junguntur, et per eas significatio verbi plerumque magis magisque intenditur: ut, ἔστημι, sto, ἀνίστημι, excito; ἐπανίστημι, insurgō contra aliquem; ἵνυμι, eo, ἰξίμυ, exco; παρῖξινυμι, longius progredior; ἀντιπαρῖξινυμι, contra aliquem longius pergo.

Quas alias significationes verbis tribuant præpositiones in compositione, ex usu et diversis præpositionem significationibus dignoscendum est.

De SYNTAXI.

HIC non tradimus syntaxeos regulas generaliores, in quibus Graeci à Latinis haud discrepant, eas enim à grammaticis Latinis petendas relinquimus, sed eas solas in quibus nihil, aut parum, Graecis cum Latinis commune est.

De ARTICULI constructione.

1. Articulus sæpe additur nominibus, demonstrationis, distinctionis aut emphasios gratiā: ut, δὲς μοι τὸ βιβλίον, da mihi istum libellum; Ἀίας ὁ Τηλεμάνιος, Ajax Telamonis; αὐτὸς ὁ Πρωτεύς; πύττ

sum tu es ille Propheta? In plurali, cum praepositionibus *ἐμφί* et *πρὸς*, et nomine proprio, periphrasi inservit: ut, *οἱ ἐμφὶ τὸν Ὀρφέα*; *οἱ πρὸς Πλάτωνα*, *Orpheus, Plato*; rariùs, *Orpheus aut Plato cum suis*.

2. Usurpatur cum particulis *μὲν* et *δὲ*, in significatione aliquo modò adversativa: ut, *ὁ μὲν, ἀγαθός, ὁ δὲ δίκαιος*, alter quidem bonus, alter verò justus.

3. Jungitur etiam articulis adverbiiis praepositionibus, ubi tamen est ellipsis participii et nominis substantivi, ἢ *χθές*, *hesterno*, supple *ἕσα ἡμέρα*: *ὁ πλησίον*, *proximus*, sup. *ἀνδρῶπος ὢν*; *τὰ πορρωτέρω*, *quae longius absunt*, scil. *χρήματα ὄντα*: *οἱ ἐν τέλει*, *magistratus*, nim. *ἀνδρῶποι ὄντες*: *οἱ πρὸ ἡμῶν*, *majoris nostri*, sup. *ἀνδρῶποι γεγονότες*.

De NOMINUM constructione.

1. Genitivo junguntur adjectiva composita cum *α* privativo, verbalia in *ιος*, partitiva, comparativa, et, ut apud Latinos, superlativa; item quae significant copiam aut inopiam, dignitatem, notitiam et desiderium: sed hi genitivi reguntur omnes, aut à praepositione suppressa, aut à nomine substantivo, cum ab altero horum necessariò regatur omnis genitivus: ut *ἀδιάτος τῆς ἀληθείας*, *cæcus quoad veritatem*, supple *πρὸς τὸ διάμα ἀληθείας*, *quoad contemplationem veritatis*; *παριχτικός τῶν ἀγαθῶν*, *bona triuere volens*, sup. *παρόχη τῶν ἀγαθῶν*: *τις ὑμῶν*, *quis vestrum?* scil. *ἰ*: *δικαιότερος Παύλου*, *justior Paulo*, ubi deest *περὶ*, *pro*: *πλουσιος ἀπάντων*, *optimus omnium*, sup. *ἰ*; *εὐπορος*, vel *ἐνδύς χρημάτων*, *abundans vel egens pecuniarum*; *ἄξιος τιμῆς*, *dignus honore*; *ἡμιπερος πολέμου*, *peritus belli*; *φιλομαθὴς μαθημάτων*, *studiosus disciplinarum*; in his sup. *ἐπὶ*.

2. Per easdem ellipses in genitivo ponuntur poss. verba quaevis, nomina significantia materiam, partem, pretium, tempus et causam: ut, *πεποιήται λίθῳ*, *factum est ex lapide*; *πίναν τῷ οἶνῳ*, *bibere è vino*; *λύκον τῶν ὠτων κρατῶ*, *lupum auribus teneo*, in quibus sup. *ἐκ*; *ὢν σάμνῳ δυο ὀβολῶν*, *emi duobus obolis*, sup. *ἀντὶ*: *μελετῶν ἡμέρας ἔ νυκτός*, *meditari nocte dieque*: *φιλεῖ αὐτὸν τῆς ἀρετῆς*, *amat eum virtutis causâ*; in his sup. *διὰ* vel *ἐπὶ*.

3. Nonnunquam materia, praetium, causâ, ut et instrumentum, et modus actionis, dativo junguntur; et tempus dativo vel accusativo; in quibus itidem est ellipsis praepositionis: ut, *οἱ μὲν γὰρ κέρασσι τιτεύχονται*, *αἱ δ' ἐλέφαντι*, *altera ex cornibus facta sunt, altera verò ex ebore*; ubi deest *σύν*; *πρίσθαι θανάτου*, *emere morte*; *ποιῶ ταῦτα φόβῳ*, *haec facit invidia*; *ἀπέκταν τῇ χαίρᾳ*, *occidit gladio*; *τίνι τρόπῳ*, *quo modo?* in quibus omnibus deest *ἐν* vel *ἐν*; *ἰσαρίλευσι ὀκτὼ ἔ δὲ δικά ἔτισι*, *regnavit per annos octodecim*, sup. *ἐν*; *τρεῖς μῆνας ἤρχει*, *tres menses regnavit*, sup. *κατὰ* vel *ἀντὶ*.

4. Com-

4. Composita cum *σύν* et *ἰσὺ* dativum possulant : ut, *σὺν πατρὶ καὶ μητρὶ*, simul educatus mecum ; *ὁμοούσιος τῷ Θεῷ*, ejusdem substantiæ cum Deo ; aliquando tamen composita cum *σύν* genitivo junguntur : ut, *συγγενὴς τῷ πρᾶγματι*, affinis negotio, sup. ixi.

5. Accusativus sæpe adjectivis additur per ellipsin præpositionum, *κατὰ* vel *διὰ* ; ut, *τὴν ψυχὴν γενναῖος*, animo generosus ; *ὕγιος τὸ σῶμα*, sanus corpore.

6. Casum verborum post se habent neutra verbalium in *τιος* : ut, *χρῆσιν βιβλίου*, utendi sunt libri ; *γραφίον ἐπιστολῆς*, scribenda est epistola ; quod etiam mutari potest in adjectivum et substantivum : ut, *γραφία ἐπιστολῆς*.

DE PRONOMINUM constructione.

1. Genitivi pronominum primitivorum ponuntur pro possessivis : ut, *πατὴρ ἡμῶν*, pater noster, pro *ἡμετέρῃ*.

2. Relativum pronomen *ὅς*, *ἡ*, *ὃ*, ponitur sæpius in casu antecedentis, nullā habita ratione sequentis verbi : ut, *περὶ λόγων ὧν εἶπα*, de verbis quæ dixi : *ἐπιστευσαν τῷ λόγῳ ᾧ ἔειπεν Ἰησοῦς*, crediderunt verbo quod dixit Iesus ; *τῇ ἰσθῆτι ἣ ἐτόρεν*, veste quam ferebat ; nonnunquam haud exprimitur antecedens : ut, *μνησθῆναι ὧν ἔπραξε*, memor eorum quæ fecit : aliquando etiam antecedens imitatur casum relativi : ut, *ἀγοντες παρ' ᾧ ἐπιστάμεν Μνάσωνι*, pro *ἀγοντες Μνάσωνα*, &c. ducentes Mnasonem apud quem hospitamur. Sed hinc Ellipsis potius antecedentis videtur esse ; plenè enim diceretur, *ἀγοντες Μνάσωνα παρ' ᾧ*, &c.

3. Relativum αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτόν, usurpatur sæpe pro reciproco *ἑαυτῷ*, *ἑαυτῇ*, *ἑαυτόν*, quum respicitur ad personam à qua cœpta est oratio : ut, *ὁρῶν τὴν κίνησιν ἐν αὐτόν*, videns motum in se, pro *ἐν ἑαυτῷ* ; *Ἀργεῖοι πολλὴν ἔχον αὐτοῖς τὴν Ἥραν ἡγῶντο*, Argivi Junonem sibi protectricem, pro *ἑαυτοῖς* : nonnunquam contrā ponitur reciprocum loco relativi : ut, *ὄνομα ἑαυτοῦ*, nomen illi, pro *αὐτοῦ*, &c.

DE VERBORUM constructione.

1. Neutrum plurale gaudet verbo singulari : ut, *ζῶα τρέχει*, animalia currunt. Aliquando masculina et feminina plurali eodem construuntur modo : ut, *οἱ ἐστὶν οἵτινες ἀπέχονται συμποσίων*, ἢ *Κρήτες*, nulli sunt qui abstinet à conviviis quemadmodum Cretes ; *κατισκιάσας αὐτῷ πτέρυγες*, ὥσπερ αἶψα, parantur illi ala tanquam aquilæ.

2. Ex ellipsi, aut præpositionis, aut nominis substantivi, construuntur multa verba cum genitivo, scil. copiæ et inopiæ, sensuum excepto visu, affectuum, aut admirandi, conandi, prohibendi,

bendi, superandi, liberandi, fruendi, cupiendi, contemnendi, incipiendi, discrepandi, aut contrariæ significationis : ut, γίμνω ἀκρασίες, plenum esse intemperantiâ, sup. ἐξ ; ὄζειν μέθυ, olere unguenta, sup. ὁσμὴν ; δαυμάζω ὑμῶν, adminor vos, sup. ἀρετὴν, vel quicquid aliâ admiratione dignum ; ἀρχαν θαλάσσης, prohibere à mari, sup. ἀπὸ ; et pari modo in cæteris omnibus.

3. Dativus adhibetur eodem ferè modo quo apud Latinos, et cum eadem ferè significatione ; sed huic casui præterea, apud Græcos, junguntur verba sequendi, colloquendi, pugnandi, reprehendendi, precandi, monendi : ut, ἔπεται τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναίσχυν-
τια, ingratum animum sequitur impudentia ; μὴ κακοῖς ὀμίλει, ne pravorum utaris consuetudine ; μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις, pugnare cum inimicis ; τοῖς μὲν διὰ φύσιν αἰσχροῖς ἰδὲς ἰπιτιμᾶ, nemo naturâ turpes reprehendit ; προσκυνῶν τῷ Θεῷ, adorare Deum ; παραινῶ σοι, admonéo te. Nonnunquam tamen verba harum significationum leguntur juncta accusativo : ut, ὡς ἰπιτιμᾶν διόν, quos reprehendere æquum est ; παρακαλῶ σε ἐπὶ ἔργον, hortor te ad opus, &c.

4. Accusativum duplicem habent multa verba privandi, imper-
tendi, bene et malè faciendi, dicendi, accusandi, absolvendi, ad-
jurandi, aliaque, quorum alter semper pendet à præpositione sup-
pressâ : ut πῶν ζῶν ἀρξίσθαι τὸν ἄνθρωπον, hominem privare vitâ ; γάλα ὑμᾶς ὑπότιστα, lac vobis præbui ; λέγω σε κακὰ maledico tibi ; in his sup. κατὰ ; ταῦτα ἰποίνσας με, talia fecisti mihi ; τίνα γρα-
φὴν σε γέγραπται, quam accusationem contra te instituit, sup. ἐς vel
κατὰ, &c.

5. Passivis quoque additur accusativus per eandem ellipsin :
ut, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, deferitur mihi aròstrum, pro διατα
ἐπιτρέπεται μοι ; πάντα ἐξηπατήμενοι, in omnibus decepti ; τὴν δ' ἐκ
χείρων ἀρπάσσομαι, spoliatus sum illâ ereptâ mihi à manibus ; vel si
Græcitatem imiteris, spoliatus illam ereptam, &c. in his sup. κα-
τὰ, in illis διὰ : ut, παραγαγμένων τὴν πρὸς τὴν πόλιν οἰκονόμια Φι-
λίππου γεγενημένων, turbati ob amicitiam quæ urbi fuerat cum Phi-
lippo, pro διὰ οἰκονόμια.

6. Passiva junguntur cum genitivo, qui regitur à præpositioni-
bus ὑπὸ, παρὰ, πρὸς, et ab ἐξ nonnunquam : ut, ὑπὸ γυναικὸς
ἀρχέσθαι ὕβρις ἀνδρὶ ἐσχατὴ, à muliere imperari ultimum viro dede-
cus ; ἐκ τῆ φίλων παιδεία ; à quo amicorum persuasa erat ? aliquan-
do suppressitur præpositio : ut, πολλὰ ἔκατ' ὤμαι' Αἰσχίνῃ, multis
ab Æschine vincor. Sæpius etiam passiva junguntur dativo : ut,
πιπτοῖν μοι, factum est à me ; τὰ τοιαῦτα μεμιλέτηται αὐτῷ, ta-
lia ab eo sunt meditata ; in his supple παρὰ.

7. Infinitivus modus cum omnibus casibus articuli neutri, po-
nitur pro nomine substantivo : ut, ἐκ τῷ ὄρῳ γίγνεται τὸ ἔρῳ, ex
aspectu nascitur amor ; τὸ πλετὲν ἐστὶν ἐν τῷ χρῆσθαι, μάλλον ἢ
ἐν τῷ κικτῆσθαι, divitiæ magis consistunt in usu quàm in possessione :
κατὰ τὸ δύνασθαι, secundum potentiam. Eo etiam utuntur ad expri-
menda Latinorum gerundia et supina : ut, ἐν νῶ περιπατῶν, in
ambulando ;

ambulando; πρὸς τὸ μάχεσθαι, *ad pugnandum*, &c. Aliquando præpositio et articulus haud exprimuntur: ut, ἀριστος ἀκοντίζων, *jaculandi peritissimus*; δῶκε φέρων, *dedit ferendum*; αἰσχρὸν λέγων, *turpe dictu*, sup. πρὸς τὸ.

8. Infinitivo jungitur nominativus, cum in eadem persona oratio subsistit: ut, φάσκοντες ἔναι σοφοί, *diclitantes se esse sapientes*; τῷτο ἔλεγον πρὸς τὸ ἀγαθὰ φαίνεσθαι, *hoc dicebant ut boni viderentur*.

9. Ubi infinitivus dicitur pro imperativo poni, id fit per ellipsin cujusdam verbi: ut, μὴ κλαίειν, *ne fletu*, sup. κλιύω vel δᾶ, &c.

DE PARTICIPIORUM constructione.

1. Participium ponitur loco infinitivi, cum verbis perseverandi, desistendi, notitiae et affectuum: ut, παύεται λέγων, *desinit dicere*; διατίλει με ἀγαπῶ, *perge me amare*; μέμνημαι ἰδών, *memini me vidisse*; ὁ συνίσατο μᾶλλον ποιῶντις, *non intellexerunt se frustra laborare*. Sed in hisce omnibus revera infinitivus subauditur; plenum enim erit, λέγων παύεται λέγων, &c.

2. Participium cum nomine substantivo, aut pronomine, in tribus ponuntur casibus, qui casus vulgò absoluti dicuntur, cum tamen revera regantur à præpositione aliqua suppressa, sæpissime quidem in dativo, ut apud Latinos in ablativo; nonnunquam tamen in dativo, et apud Atticos in accusativo, præcipuè in participiis neutris impersonalium: ut, ἐμὲ παρόντος, *me presente*, sup. ἐπ'; παρόντι τῷ ἰναιτῷ φαίνονται πάλιν οἱ Ἐφοροὶ φερέων, *preterlapso anno decernunt iterum Ephori praesidia*, sup. σὺν vel ἐπὶ; ἵσταται κοῖλον πρὸς σινῶ προσκείμενον, τὸν πρακτὸν ἡχῶν ὑπὸ βίας τῷ πνεύματος, *inde adjacere intestino quiddam cavum et vi statim actum sonare podicem*; ἔξδὴν φύγειν, *cum licitum sit fugere*, &c. in quibus sup. μετὰ.

3. Cum tertiis personis sing. numeri ἐσὶ, ἦν, construitur dativus participii cum persona ejusdem casus, idemque valet quod nominativus cum verbo: ut, εἰ σοὶ ἡδομένῳ ἐσὶ, *si tibi placet*, pro εἰ σὺ ἡδῇ; εἰ σοὶ βυλομένῳ ἦν, *pro εἰ σὺ ἐβύλη*.

4. Participiis sæpe adduntur per periphrasin, verba ἔχω, ἔμειν, τυγχάνω, ὑπάρχω, &c. quæ nihil aliud significant quàm ea ipsa verborum tempora, quorum participia sunt: ut, ἔχω ποιήσας, *pro ἐποίησα, feci*; ὅκ ἐχθρὸς ὑπῆρχεν ὢν, *non erat inimicus*, pro ὅς ἦν, &c. ὁ τυγχάνω ἐρωτῶν δέ, *quod te interrogo*, pro ὁ ἐρωτῶ. Eorundem verborum præsentia participiorum aliis verbis junguntur ex pleonasmō: ut, παίζεις ἔχων, *jocaris*; οἰχεται ἀπιών, *abiit*, &c.

DE ADVERBIORUM constructione.

1. Adverbia multa, scil. loci, temporis, causæ, ordinis, co-
tulationis, separationis, numeri, exceptionis et affectuum, gen-
tivo

tivo junguntur per ellipsin præpositionis : ut, *μέχρι Ζήσων*, usque ad Susa; *ἀχρι τῆς σήμερον ἡμέρας*, usque ad hunc diem; *ἐνικα τῷ βιλτίσῳ*, optima rei causâ; in his sup. *ἐπὶ*; *ἐξω τάξιως*, extra ordinem; *λάθρα πατρός*, clam patre; *ἀνυ χαμάτων*, sine labore, sup. *ἀπὸ*; *χωρίς τῶν εἰρημένων*, prater ea quæ dicta sunt; *ἀπαξ τῆς ἡμέρας*, semel in die, sup. *ἐπὶ*, ὅ τῷ ἀδικηματος, ob injustitiam; *οἶμοι τῶν κτημάτων*, ab bona, sup. *διὰ*. His addi possunt quæ revera nomina sunt, sed adverbialiter ponuntur : ut, *τινὸς χάριν*, ejus gratiâ; *δίκην ποταμῶν*, instar fluviorum; *ἐνώπιον ἀδελφοῦ*, coram fratre, in quibus supple *κατὰ* vel *παρὰ*.

2. Aliis adverbis, præcipuè comitandi et congregandi, additur dativus ex ellipsi præpositionis *σύν* : ut, *ἅμα τῇ ἡμέρᾳ*, simul cum die; *ὁμῷ τοῖς ἄλλοις*, unâ cum aliis; et adverbis jurandi additur accusativus : ut, *νὴ Δία*, ita per Jovem, sup. *πρός*.

3. Duplex negatio vehementius negat : ut, *μὴδέποτε μὴδὲν αἰσχρὸν ποιήσεις*, nunquam ne minimum turpe facias : aliquando tamen, licet rariùs, affirmat : ut, *ὅδεστις ὅς τις ὠ γελᾷσεται*, nemo est, qui non sit risurus.

4. Cum verbis *ἔχω*, *δίδωμαι*, *διατίθεμαι*, *ποιῶ*, *πάσχω*, *ἔχω*, addito genitivo, construuntur adverbialiter qualitatibus : ut, *ἀφειδῶς ἔχω χρημῶν*, prodigus est pecunia; *ἱρωτικῶς διακίταται τῶν κάλων*, tenetur amore pulchrorum; *ἐν ἡκῷ παιδείας*, sum bene doctus; in his sup. *περὶ*, &c.

5. Adverbialia *ἀχρι*, *μέχρι*, *πρὶν*, ut indicativo et subjunctivo junguntur, sic etiam infinitivo : ut, *ἰπίνου ἀχρι πῦ ἱερυδρίζῃν ἔμει*, laudabant eousque ut erubescerem; *μέχρις ἃν ἔξῃ λαβῶν*, usque dum habitum acquireret; *πρὶν ἰλθεῖν*, antequam veniret; sed hæc syntaxis fit ex ellipsi verbi, et plerumque verbi eventus, plenè enim dixeris, *πρὶν συνίεν ἰλθεῖν*, &c.

DE PRÆPOSITIONUM constructione.

1. Unum solummodo regunt casum præpositiones octo; quatuor scilicet genitivum *ἀντι*, *ἀπὸ*, *ἐκ* vel *ἐξ*, *πρὸ* : duæ dativum, *ἐν*, *σύν* : duæ accusativum, *ἀνά*, *εἰς*.

Ἀντι, pro : ut, *ἀντὶ περιβολαίου*, pro velamine; *μὴ ἀντὶ ἰχθύος ἱπὺν ἐπιδῶσεν*; num pro pisce serpentem dabit?

Ἀπὸ, *ἀ*, ab, ex, de : ut, *ἀπὸ νηῶν*, à navibus; *ἀπ' ἵππων ἐπ' ὄνους*, ab equis ad asinos; *ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν*, ex fructibus eorum; *ἀπὸ δείπνου*, de cena.

Εκ vel *ἐξ*, ex, à : ut, *ἐξ ἀργυρίου ποτήριον*, ex argento poculum; *ἐκ Διὸς ἀρχάμεθα*, à Jove incipiamus.

Πρὸ, pro, ante, coram, præ : ut, *πρὸ τῶν ἰδίων μάχεται*, pro suis pugnat; *πρὸ πολέμου*, ante bellum; *πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν*, coram oculis; *πρὸ θυρῶν*, præ foribus.

Ἐν, in significans scilicet quietem in loco : ut, *ἐν οἴκῳ*, in domo; *ἐν τῇ μένῃ*.

ἄνθρωπος ἐν Μαντινείᾳ, victus in vel apud Mantineam; ἐν ἐμοὶ ἐστὶ, in me est: nonnunquam idem significat quod εἰς: ut, ἀποσπλύντες ὀπλίτας, ἐν τῇ Σικελίᾳ, missuri milites in Siciliam; vel quod σύν: ut, ἐν βίλῃ πλημύς, cum jaculo percussus: aliquando supprimitur dativus: ut, ἐν ᾧδῷ, in inferno, sup. οἴκῳ.

Σύν, cum: ut, σύν Θεῷ, cum Deo; σύν λόγῳ, cum ratione. Sæpe omittitur hæc præpositio: ut, πορευόμενος χιλίοις ὀπλίταις εἰς τὰ ἐπὶ Θράκης, cum mille armatis militibus in Thraciam proficiscens, pro σύν χιλίοις, &c.

Ἀνά, per, in: ut, ἀνά τὰ ὄρη, per montes; ἀνά στόμα ἔχουσι, in ore habent: apud poëtas nonnunquam regit dativum, significans cum vel super: ut, χρυσίῳ ἀνά σκήπτρῳ, cum aurco sceptro; ἀνά βωμοῖς, super aras.

Εἰς, in, ad, motum significans in locum: ut, εἰς ἑβανόν, in celum; ἦλθεν εἰς δίσποιναν, venit ad heram; idem etiam significat ac ἐν: ut, εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθίζομαι, in concione sedeo; nonnunquam accusativus supprimitur: ut, εἰς διδασκάλῳ, ad domum magistri, sup. δίκον; aliquando etiam ipsa præpositio: ut, βίον ἀθάνατον σπείδει, in vitam æternam festina, sup. εἰς.

2. Quatuor præpositiones, διὰ, κατὰ, μετὰ, ὑπὲρ, duos regunt casus, genitivum scil. et accusativum, diversâ plerumque significatione.

Διὰ, ubi per, præ, in, significat, genitivo jungitur; ubi verò propter, et nonnunquam per, accusativo: ut, ὅς διὰ πόδων, sus per rosas; διὰ φόβου ῥίπτειν τὰ ὄπλα, præ timore projicere arma; διὰ χειρὸς ἔχειν, in manu habere; διὰ σε ταῦτα γράφω, propter te hæc scribo; διὰ νύκτα μίλαιναν, per atram noctem.

Κατὰ significans contra, per, in forma jurandi, regit genitivum; significans secundum, per, propter, ad, in, accusativum: ut, κατὰ Ἀισχίνην λόγος, oratio contra Æschinem; κατὰ τὴν μέγιστον Δίον, per Jovem maximum; κατὰ γνώμην, secundum opinionem; κατὰ πόλεις, per urbes; κατ' ἀγοράν, in foro. Apud poëtas aliquando jungitur dativo: ut, κατ' ὄρεσσι, de montibus.

Μετὰ cum significans, genitivo jungitur; significans post, in, ad, accusativo: ut, ἡδὺς μετὰ φίλων ὁ βίος, sitavis cum amicis vita; μετὰ τῷ ἱερῷ, post festum; βάλτρον ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, baculum erat illi in manibus; μετὰ νῆας ἐλαύνειν, ad naves agitare: regit etiam apud poëtas dativum. significans cum, in, inter, ut, ἀρθμός, ἔδιντο μετὰ σπρίσιν, concordiam ineunt cum iis; μετὰ χειρὶν ἔχων τὴν λύραν, in manibus habens lyram; μετὰ τῷ σπρίσιν ὅσα διδῆναι, inter eos rumor percrebescerebat.

Ὑπὲρ, ubi super, de, pro, significat, genitivum regit; ubi verò supra, ultra, præter, accusativum: ut, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, super testum; ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσης ἐγκώμιον, de te ne dixeris encomium; αἱ δὲ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, si Deus pro nobis; ὑπὲρ δύναμιν ποιεῖν, supra vires facere; ὑπὲρ τὴν πέραν φρονεῖν, ultra peram sapere; ὑπὲρ μῦθον, præter fatum.

3. Tres casus, scil. genitivum, dativum et accusativum regunt præpositiones sex, nimirum ἀμφί, περί, ἐπί, πρὸς, παρά, ὑπὸ.

Ἀμφί et περί ejusdem ferè significationis sunt; cum genitivo significant *circum, pro, prae, de*; cum dativo *propter, circa, de*; cum accusativo *circa, circiter, in*: ut, ἀμφί τῆς πόλεως, *circum urbem*; περί στέως, *circa speluncam*; ἀμφί τῆς ἐμύνης, *pro hac mala tulit*; ἀμύνεσθαι περί πατρὸς, *certare pro patria*; περί ἀπάντων, *prae omnibus*; ἀμφί ἀστέρων, *de stellis*; περί κάλλος ἥριζον, *de pulchritudine certabant*; ἀμφί γυναικί, *propter mulierem*; περί αὐτοῖς, *propter eos*; ἀμφί στήθεσι, *circa pectus*; περί τῇ δίρῃ, *circa collum*; ἀμφί μάχῃ, *de bello*; ἀμφί κάμινον, *circa caminum*; περί τῷ ὄρει, *circa montem*: ἀμφί τὰ πενήκοντα ἔτη, *circiter annos quinquaginta*; περί τριακοσίους, *circiter trecentos*; περί τῆς Θιὸς εὐσίβεια, *pietas in Deos*.

Ἐπί, ubi genitivo jungitur, significat *in, sub, super, ad, coram*; ubi dativo, *propter, post, super, contra, penes*; ubi verò accusativo, *in, ad, propter, contra, sub*: ut, ἐπί ξένος εἶναι, *in peregrina esse*; ἐπὶ ὤρχοντος Πυθόδωρου, *sub principe Pythodoro*; ἐπὶ τῆς γῆς, *super terram*; ἐπὶ σκοπῷ τοξεύειν, *ad scopum jaculari*; ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, *coram tot testibus*; ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ χρῆμα, *hoc facere propter lucram*; ἐπὶ ταῖς, *post hac*; ἐπὶ ἵππῳ, *super equum*; ἐπὶ δεξιᾷ, *ad dextram*; ἦλθον ἐπὶ ἀργύριον, *veni propter argentum*; ἐνὶ τῆς ἡδονῆς ἐσπαιέομαι, *contra voluptates milito*; ἐπὶ ἑαυτὸν ποιῆσαι, *sub potestatem redigere*.

Πρὸς, ubi à, *de, coram, contra, per, (jurandi)* significat, genitivum regit; ubi *præter, juxta*, dativum; ubi *ad, apud, prae, erga, contra, circa, in, per*, accusativum: ut, πρὸς Θεῷ ἀγαθὰ, *à Deo bona*; πρὸς χρηστῷ ἀνδρὶ μὲν ὑπὸ νόμῳ κακόν, *de bono viro nihil suspiceris mali*; πρὸς Θεῶν μακάρων, *coram Diis beatis*; πρὸς ἰχθύῳ, *contra inimicum*; πρὸς τῷ Διὶ, *per Jovem*; πρὸς ταῖς ἀνδράσιν, *præter hac*; πρὸς τῇ θύρᾳ, *juxta ostium*; ἐρχομαι πρὸς σε, *venio ad te*; διαβάλλει ἡμᾶς πρὸς Θεόν, *traducit nos apud Deum*; μικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτα, *parva fuerint præ hisce*; λακτιζέειν πρὸς κέντρα, *calcitrare contra stimulos*; φιλάνθρωπία πρὸς τῶν ξένων, *humanitas erga peregrinos*; πρὸς ἱσπέρᾳ ἔστι, *circa vespem est*; πρὸς τὸ χεῖρον, *in pejus*; πρὸς βίαν, *per vim*.

Παρά cum genitivo, significat à, *prae*; cum dativo, *apud, prope*; cum accusativo, *ad, præter, contra, propter, per*: ut, παρά κυρίῳ βοήθεια μου, *à domino auxilium meum*; παρά πάντων τυγχάνει, *prae omnibus excellit*; παρά τοῖς δούλοις κοιμᾶσθαι, *apud servos dormire*; παρά βασιλεὺς καθύπαι, *prope regem sedet*; παρά σὲ ἦλθον, *ad te veni*; παρά τὸ πρίπον, *præter decorum*; παρά φύσιν, *contra naturam*; περὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, *propter unum hominem*; περὶ ὅλον τὸν βίον, *per totam vitam*.

ὑπὸ cum genitivo, significat à, *sub, prae*; cum dativo, *sub, ob*; cum accusativo, *sub, ad*: ut, ὑπὸ χρηστῶν ἀγομαι, *à creatoribus vexor*; ὑπὸ τῆς εἰγῆς, *sub lecto*; ὑπὸ αἰδῶς, *prae pudore*; ὑπὸ δει-

δρα,

ὑπὸ τῇ ποίσει ἐπαινέσθαι, ob poesin laudari; ὑπὸ γῆν, sub terra; αἰσχρὸς ἄνθρωπος ὑπὸ Ἰλίου ἦλθε, turpissimus vir ad Trojam venit.

Quæstionibus de loci ubi, unde, quo, sæpius respondetur præpositione et nomine: ut, ἐν Ῥώμῃ, Romæ; ἐκ Ῥώμης, Romæ; ὡς Ῥώμην, Romanam.

De CONJUNCTIONUM constructione.

1. Indicativo et optativo junguntur ὅτι, quod; εἰ, si; ὅποτε, quando: ut, ὅτι δὲ ἀληθὴ λέγω, quod autem vera dico; ὅτε δύναίτο, ῥᾶδιον καταμαθεῖν, quod poterat, facile est scire; ὅποτε μὲν ξυνδύναι Ὀλύμπιοι ἡδίκον ἄλλοι, quando ceteri Dii cum volebant vincere; ὅποτε οἱ θεοὶ βιάζοντο, quando Dii cogant.

2. Indicativum et subjunctivum adsciscunt ὅτε, ἥνικα, quando; ἰπειδὴν, postquam: ut, ὅτε ἔβαινον, quando ascendeabant; ὅτε ἐπικρατεῖσιν ἄνακτες, quando dominantur heri.

3. Indicativum et infinitivum habent ἰπὲρ, ἰπειδὴ, postquam quoniam, ὥστε, ut: ut, ἰπειδὴ ᾔσθοντο, postquam senserant; ἰπειδὴ δὲ ταῦτα ἱπᾶν, postquam hæc dixisset; βαρύτερον φορτίον, ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, gravius onus quam ut ferre possim. Utrū ubique conjunctio infinitivo jungitur, eadem est ellipsis, quam diximus fuisse in adverbis ἄχρι, μέχρι et περίν.

Indicativo, optativo, et subjunctivo junguntur, ἂν, ἐάν, si; ἴνα, ὅρα, ὅπως, ut, κἂν, etsi, ὅταν, quando: ut, χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἀπάντων, essent enim omnium utilissimi; ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς ἂν σοι γίνηται διανομένη, consideratio exacta tibi fuerit si divides; ὅρα ἱταρχύσω, ut sepelires; ὅρα ἔπος ἄποιμι, ut verbum dicam; ὅρα, ἰσακύν, ut audiat.

Indicativum, optativum, et infinitivum admittit εἴδε, utinam: ut, εἴδε σοι τότε συνιγνόμεν, utinam tecum unā tunc fuisset; εἴδε ὡς ἡλώοιμι, utinam atate sic vigerem; εἴδε με πλάξασθαι, utinam errarem.

Indicativo, optativo, subjunctivo et infinitivo junguntur ὥς, ut; ὡς, quoad: ut, φυλάττει τὴν πόλιν ὥς ἡδὼν ἔκ ἀνασπλησθήσεται πονηρῶν, cavet ne urbs malis impleatur moribus; ὥς αἰεὶ ἔλποιο, ut semper speraret; ὥς ἴδω, ut videam; ὥς ἀπλῶς ἱπᾶν, ut summatim dicam.

De GRÆCORUM DIALECTIS.

DIALECTI Græcorum præcipuè quatuor sunt, Attica, Ionica, Dorica, Æolica.

De DIALECTO ATTICA.

1. Attici sæpius mutant præpositionis σύν et vocum cum ea compositarum in ξ: ut, σύμμαχος; commilito, in ξύμμαχος; mutant

tant etiam ϵ in ρ et τ : $\thetaαρσᾶν$, *confidere*, in $\thetaαρρᾶν$; $\sigmaῆμερον$, *hodie*, in $\tauῆμερον$; $\gammaλῶσσα$, *lingua*, in $\gammaλῶττα$, $\piάρασσω$, *facio*, in $\piράττω$.

2. Vocibus quibusdam addunt syllabam $\nu\eta$; ut, $\epsilonὐκων$, *non*; $\alpha\tau\iota\upsilon\nu$, *quodcunque*, $\epsilon\muειν\upsilon\nu$, *minimè*.

3. Pronominibus $\delta\tau\omicron\varsigma$, $\epsilon\kappa\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma$, et quibusdam adverbiiis adjiciunt ϵ : ut, $\epsilon\kappaεινο\sigma\iota$, $\epsilon\tau\omicron\sigma\iota$, $\tau\upsilon\tau\upsilon\iota$, pro $\tau\upsilon\tau\upsilon$, $\epsilon\tau\omega\sigma\iota$, *sic*, pro $\pi\tau\omega\varsigma$, $\nu\upsilon\eta$, pro $\nu\upsilon\eta$, *nunc*, $\epsilon\chi\iota$, pro $\epsilon\kappa$, *non*; nonnunquam ultimam literam mutant in ι : ut, $\epsilon\delta\iota$, pro $\epsilon\delta\epsilon$, $\epsilon\kappa\epsilon$, &c. $\tau\alpha\upsilon\tau\iota$ pro $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$, *illa*, $\nu\upsilon\eta\delta\iota$ pro $\nu\upsilon\eta\delta\epsilon$, *nunc verò*.

4. Plurimum utuntur contractionibus, ad hanc enim propriè dialectum pertinent tum nomina et verba contracta, tum duarum vocum copulationes per elisionem, crasin aut sinæresin, de quibus omnibus jam diximus.

5. Vocativum in omni declinatione reddunt nominativo similem.

6. Multa nomina declinationis secundæ, in $\alpha\varsigma$ et ω desinentia, mutant in $\omega\varsigma$ et $\omega\nu$, ex quibus formant declinationem ipsis peculiarem, secundum has regulas.

(1.) Mutant \omicron ubique in ω : et si ι sequatur, id subscribunt, υ verò abjiciunt.

(2.) Neutorum α plurale transit quoque in ω .

(3.) Si α nominum in $\alpha\omicron\varsigma$ producitur, in ϵ mutatur: ut, $\lambda\alpha\omicron\varsigma$, *populus*, $\lambda\epsilon\omicron\varsigma$, sin autem α penultimæ syllabæ corripitur, manet: ut, $\tau\alpha\omicron\varsigma$, *rauo*, $\tau\alpha\omega\varsigma$, *lepus*, $\lambda\alpha\gamma\omega\varsigma$, *lagus*.

PARADIGMATA NOMINUM in $\omega\varsigma$ et $\omega\nu$,

$\lambda\alpha\omicron\varsigma$, *populus*, $\lambda\epsilon\omicron\varsigma$.

$\epsilon\iota\lambda\alpha\omicron\nu$, *propitium*, $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega\nu$.

Sing. Num.

Sing. Num.

N. \omicron $\lambda\epsilon\omicron\varsigma$,
G. $\tau\upsilon$ $\lambda\epsilon\omicron$,
D. $\tau\omega$ $\lambda\epsilon\omega$,
A. $\tau\omicron\nu$ $\lambda\epsilon\omega\nu$,
V. ω $\lambda\epsilon\omicron\varsigma$.

N. $\tau\omicron$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega\nu$.
G. $\tau\upsilon$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega$,
D. $\tau\omega$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega$,
A. $\tau\omicron$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega\nu$,
V. ω $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega\nu$.

Dual.

Dual.

N. A. V. $\tau\omega$ $\lambda\epsilon\omega$,
G. D. $\tau\omicron\upsilon\nu$ $\lambda\epsilon\omega\nu$.

N. A. V. $\tau\omega$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega$,
G. D. $\tau\omicron\upsilon\nu$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega\nu$.

Plur.

Plur.

N. $\omicron\iota$ $\lambda\epsilon\omicron$,
G. $\tau\omega\nu$ $\lambda\epsilon\omega\nu$.
D. $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\lambda\epsilon\omicron\varsigma$,
A. $\tau\eta\varsigma$ $\lambda\epsilon\omicron\varsigma$,
V. ω $\lambda\epsilon\omicron$.

N. $\tau\alpha$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega$.
G. $\tau\omega\nu$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega\nu$,
D. $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega\varsigma$,
A. $\tau\alpha$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega$,
V. ω $\epsilon\iota\lambda\epsilon\omega$.

7. In declinatione tertia, antiqui Attici contractum *ης* mutant in *ης* aut *ης*; ut, *ἰππῆς* pro *ἰππεύς*, ab *ἰππεύς*, *equus*; *βασιλῆς* pro *βασιλεὺς*.

8. Genitivos *ιος* et *ιος* mutant in *εως*; et genitivum *εως*, ab *εως* puro, contrahunt in *ως*, et accus. *εα* in *α*: ut, *ὄρεως*, *βασιλείως*, pro *ὄρειος*, *βασιλείος*; *χοῶς* pro *χοίως*, et *χοᾶ* pro *χοία*, à *χοιεύς*, *congius*.

9. In adjectivis comparandis, tribus modis à communi norma recedunt.

(1.) Quædam comparant per *αιτερος* et *αισατος*: ut, *ἥσυχος*, *quistus*, *ἡσυχαιτερος*, *ἡσυχαιτατος*; *παλαιός*, *antiquus*, *παλαιαιτερος*, *παλαιαιτατος*.

(2.) Alia rursus per *ιστερος* et *ισατος*: ut, *λάλος*, *loquax*, *λαλίστερος*, *λαλίστατος*; *ἀλάξων*, *superbus*, *ἀλαξονίστερος*, *ἀλαξονίστατος*.

(3.) Denique per *εστερος* et *εσατος*, quem comparandi modum sequuntur etiam Iones: ut, *σπουδαίος*, *diligens*, *σπουδαιέστερος*, *σπουδαιεστατος*: *ἄφθονος*, *largus*, *ἄφθονέστερος*, *ἄφθονέστατος*.

10. Pro *ὄντινων*, ab *ὅς*, *quicumque*, dicunt *ὄτων*; pro *ἄτινα*, *ἄτλα*; et pro *τινά*, *ἄσσα*. Quas autem variationes subeunt nomina primitiva *ἰγῶ*, *σύ*, *ῦ*, aut secundum dialectum Atticam, aut cæteras dialectos, cum plures sint, videre erit ex tabella horum pronominum, regulis hisce de dialectis apposita.

11. In augmento verborum syllabico, *ε* mutant in *η*; *λε* et *με* in *η*: ut, *ἰδυνάμην*, *poteram*, in *ἡδυνάμην*; *λείπηα*, *sumpsi*, in *ἠλήφα*: *μίμαρμαι*, *stritus sum*, in *ἠμαρμαι*. Nonnunquam augmenti consonam abjiciunt: ut, *ἐβλάστηκε*, pro *βεβλάστηκε*, à *βλάσσω*, *germino*.

12. Ante augmentum temporale in *ω*, *η* et *η* desinens, et ante immutabiles *ω* et *η*, ponunt *ι*: ut, *ἰώρακα*, pro *ὄρακα*, ab *ὄρω*, *video*; *ἰέπω*, pro *ἔπω*, ab *ἔπω*, *dico*; *ἰήκα*, pro *ἦκα*, ab *ἦμι*, *mitto*; *ἰώσα*, pro *ᾔσα*, ab *ᾔσω*, *pello*; *ἰέρηκα*, pro *ἔρηκα*, ab *ἔριω*, *mejo*.

13. Augmentum *η* dissolvunt in *εα*, et diphthongos immutabiles *η* in *η*, et *ευ* in *ηυ* mutant: ut, *ἤξα* ab *ἄγνυμι*, *frango*, in *εἶξα*; *ἠκάρον* ab *ἐκάδω*, *assimilo*, in *ἦκαρον*; *εὐχόμεν* ab *εὐχομαι*, *precor*, in *ἠυχόμεν*.

14. In perfectis verborum incipientium ab *α*, *ε*, *ο*, ponunt ante augmentum primas duas præsentis literas: ut, *ἀγήγεκα* pro *ἤγεκα*, *ἀγήγεμαι* pro *ἤγεμαι*, ab *ἀγείρω*, *congrego*; *ἐρήρηκα* pro *ἔρηκα*, ab *ἐρίζω*, *litigo*; *ὀλωκα* pro *ᾔλα*, ab *ὀλλυμι*, *perdo*. (Hac reduplicatione utuntur nonnunquam Iones in verbis ab *αι* incipientibus, abjecto tamen *ι*: ut, *ἀραιρήκα*, ab *αίριω*, *capio*.) Præterea in verbis trisyllabis, si habuerint penultimam præsentis longam, et tetrasyllabis, si habuerint antepenultimam longam, ponunt *ε* pro *η*: *ο* pro *ω*, *η*, *οι*; *ι* pro *η*; et *υ* pro *ευ*: ut, *ἀλήλεκα* pro *ἤληκα*, ab *ἀλήδω*, *misco*; *ἐρηρέτηκα* pro *ἔρώτηκα*, ab *ἔρωτάω*, *interrogo*, *ἠλήκα* pro *ἦκα*, ab *ἠέω*, *audio*; *ἐτητόμακα* pro *ἠτοίμακα*, ab *ἠτοιμάω*, *paro*; *ἀλήλιφα* pro *ἤλειφα*, ab *ἄλέφω*, *ungo*; *ἠλήλυκα* pro

pro ἤλευκα, ab ἐλεύθω, *venio*. Excipitur ἐρείδω, *firmitas*, quod a. retinet, ne confundatur cum eodem tempore verbi ἐρίζω.

15. In plusquamperfectis horum verborum eandem servant reduplicationem, sed insuper mutant primas vocales, α, ε, ο, in proprias longas: ut, ἠγγέριεν, ab ἐγγέριεν; ἠνέκον, ab ἀνέκον; ἠνέριεν, ab ἐνέριεν; ὠρώρυχεν, ab ἐρώρυχα; at ἐλεύθω, *venio*, retinet ε, ἐκλύκειν; alia quædam in præterito medio servant quoque ε, sed mutant sequens ο in ω, scilicet, ἐλπω, *spero*. ἰόλπα, ἐώλπειν; ἐργω, *facio*, ἰόργα, ἐώργειν; ἴκω, *similis sum*, ἰοίκα, ἰέκειν.

16. A futuro primo activo et medio polysyllaborum in ιζω, tollunt ζ, et eas syllabas circumflectunt, instar futuri secundi: ut, νομίζω, *puto*, νομίσω, νομιῶ, εἰς, εἶ, &c. νομίσομαι, νομιῶμαι, ἦ, αἶται, &c. ἀγωνίζομαι, *certo*, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιῶμαι, &c. eandem subeunt aliquando mutationem verba habentia εσω aut ασω in futuro: ut, προσαμριῶ, insuper induo, προσαμριέσω, προσαμριῶ, εἰς, ᾧ, &c. ἐξελαύνω, *expello*, ἐξελάσω, ἐξελαῶ, ᾧς, ᾧ, &c.

17. Disyllaborum habentium ρα aut χα in præterito activo, ε penultimæ syllabæ mutant in ο, ut à πιμπα, *mitto*, formant πίπομα; à βρέχω, *irrigo*, βέροχα.

18. Plusquamperfecti, tum activæ tum mediæ-vocis, primam et tertiam personam singularem terminant in η, et tertiam pluralem in εσαν: ut, ἱετέην, pro ἱετέειν, ἱετέην; ἱετέεσαν vel τετέρεσαν, pro ἱετέερεσαν, et eodem modo in perfecto medio.

19. Ut Æoles formant acristum primum optativi activi, ab aoristo primo indicativi, abjiciendo augmentum, et ponendo α ante α, eamque diphthongum retinendo in omnibus numeris et personis, hoc modo flectentes, S. τυφέα, τυφέας, τυφέε. D. τυφέατον, τυφέατην. P. τυφέαμιν, τυφέατε, τυφέαν: ita Attici hoc modo flectendi utuntur in secunda et tertia singulari, et tertia plurali.

20. Tertias personas plurales imperativorum, desinentes in ιώσαν et αώσαν, vertunt in οντων et αντων; ut, τυπλίτωσαν in τυπλόντων; τυφάτωσαν in τυφάντων: easdem personas vocis passivæ et mediæ in ωσαν desinentes, mutant in αω: ut, τυπλίσωσαν in τυπλίσθων; τυφάσωσαν in τυφάσθων.

21. In verbis contractis, μι optativi activi post syllabam contractam, in ην mutant, cæteras personas flectentes secundum terminationes aoristorum pass. optativi ης, η, &c. ut, φιλοῖν, φιλοῖς, φιλοῖν; φιλοῖν, &c. pro φιλοῖμι, &c. τιμῶν, &c. pro τιμῶμι, &c. χρυσοῖν pro χρυσοῖμι: Diores autem insuper οι mutant in ω, dicentes φιλῶν, χρυσῶν, &c.

22. In syntaxi Attice sæpe utuntur accusativo, ubi Græci cæteri habent genitivum et dativum: ut, γευσάμενον γάλα, *gustans lac*, pro γάλακτος; αἰσθάνομαι σε λυγμένον, *sentio te molestum esse*, pro σὺ λυγμένον; εὖ πράξει πόλιν, *bene facere urbi*, pro πολλῇ; χαλῶς ποιᾷτέ τῶς μισῶντας ὑμᾶς, *benefacite iis qui vos odio habent*, pro τοῖς μισοῦσι, &c.

DE DIALECTO IONICA.

1. Iones sæpius α mutant in η : ut, σοφία, *sapientia*, in σοφίη ζ Ἑρμῆας, *Mercurius*, in Ἑρμῆης; Τιτάν, *Titan*, in Τιτὴν; mutant α etiam in ϵ : ut, τέσσαρα, *quatuor*, in τέσσερα; præcipuè in obliquis neutrorum in $\alpha\varsigma$ et $\rho\alpha\varsigma$: ut, γέρας, à γέρας, *munus*, in γέριος; κρία, à κρία, *caro*, in κρία; et in $\alpha\epsilon$ mutant : ut, ἀθλος, *certamen*, in ἀθλος.

2. Ponunt η et ι , pro ϵ , et $\alpha\iota\eta$ pro η : ut, ἀγλήϊον pro ἀγλῆϊον, *bas*; ἱστὴν pro ἱστία, *focus*; ἀναγκαίη pro ἀνάγκη, *necessitas*.

3. Mutant α et ϵ in η , $\alpha\upsilon$ in ω : ϵ etiam mutant in $\epsilon\alpha$ et $\epsilon\iota$: $\epsilon\upsilon$ in ω et $\eta\upsilon$, et $\epsilon\omicron$ in $\epsilon\upsilon$: ut, ῥῆδιος, *facilis*, in ῥηῖδιος; ἀλήθεια, *veritas*, in ἀληθειῇ; θαῦμα, *prodigium*, in θαύμα; αὐτός, *ipse*, in αὐτός; ποιεῖσθαι, *facere*, in ποιεασθαι; ἡμεῖς, *nos*, in ἡμεῖς; ἐκπλεύσας, *enavigans*, in ἐκπλώσας; ἑυκομος, *pulchre comatus*, in ἑυκομος; πλεῖον, *plus*, ποῖτις pro πλεῖον, in πλεῖον; πλεῖον, *plus*, in πλεῖον.

4. Inferunt ι et υ : ut, στενός pro στενός, *angustus*; ποῖη pro πόα, *herba*; πολλός pro πολλός, *multus*; nonnunquam ϵ et ι abjiciunt : ut, ἱρός pro ἱρός, *sacer*; μέζων pro μέζων, *major*; ἀπόδειξις pro ἀπόδειξις, *demonstratio*.

5. Tenues mutant in aspiratas, π mutant in χ , et $\sigma\sigma$ in ξ : tollunt quoque ς , quod et ab Æolibus factum est : ut, ἐπαρῆν, *inspicere*, in ἐπαρῆν; πῶς, *quomodo*, in κῶς; ποῖον, *quale*, in κοῖον, διπλός, *duplex*, in διπλός; μίλαξ pro σμίλαξ, *hedera*; κεδάω pro σκεδάω, *diffuso*.

6. Amant vocalium concursus : ut, ἐπαγνῆεν σφίσι αἶγας, *adducere ipsis capras*.

7. Iones Atticis contrarii, syllabas nominum et verborum contractas resolvunt : ut, τῆχος, *philos*, νόος pro τέχος, &c. hinc etiam in aliis vocibus ex una syllaba duas efficiunt, aliam inferendo vocalem : ut, ἀδελφός pro ἀδελφός, *frater*; κρίνεον pro κρίνον, *lilium*.

8. In articulo, pro τῷ dicunt τεῦ et τοῖο; et pro τῷ, dicunt τέω.

9. In declinatione prima, singularis numeri α mutant per omnes casus in η , υ genitivi in $\epsilon\omega$ et $\eta\upsilon$ accusativi à masculinis in $\eta\varsigma$, in $\epsilon\alpha$: ut, ἀληθεία, *veritas*, in ἀληθειῇ, $\eta\varsigma$, η , $\eta\upsilon$, η ; ταμίης, *herus*, in ταμίης, $\epsilon\omega$, η , $\eta\upsilon$, η ; δισπότην, à δισπότης, *herus*, in δισπότηα : pluralis genitivi $\omega\upsilon$ mutant in $\epsilon\omega\upsilon$, $\alpha\iota\varsigma$ dativi in $\eta\varsigma$ aut $\eta\sigma\iota$, et $\alpha\varsigma$ accusativi in $\epsilon\alpha\varsigma$: ut, μυσῶν, *μύσαις*, *μύσας*, in μυσῶν, *μύσης* vel $\eta\sigma\iota$, *μύσεας* : ποιητῶν, *ποιήταις*, *ποιήτας*, à ποιήτης, *Poëta*, in ποιητῶν, *ποιήτης*, *ποιήτας*, &c.

10. Declinationis secundæ, υ genitivi sing. mutant in $\omicron\iota\omicron$, $\omicron\iota\upsilon$ gen. dual. in $\omicron\iota\upsilon$, et $\omicron\iota\varsigma$ dat. plur. in $\omicron\iota\sigma\iota$: ut, λόγῳ in λόγῳ, λόγῳ in λόγοις, λόγοις in λόγοις.

11. In declinatione tertia, nomina in $\iota\varsigma$ et ι , Ionicè formant

gen. in *ιος*, dat. in *ιῖ*, et eodem modo in casibus cæteris, ubi Attici habent *ιος*, *ιῖ*, &c. ut, ὄρις, *serpens*, ὄριος, ὄριῖ, ὄριες, ὄριων, &c. σίνηπι, σινήπιος, &c. Nomina in *ιως* genitivum Ionicum terminant in *ιος*, dat. in *ιῖ*; et plur. dat. in *ιοι*: ut, βασιλεύς, βασιλῆος, βασιλῆῖ, βασιλῆοι. In neutris in *ας* purum et *ας*, Iones elidunt τ per omnes casus: ut, κρίας, *caro*, κρίας, κρίας; κρίας, κρίας, &c. unde postea fiunt contractiones κρίας, κρία, &c. accusativum singulare femininorum ω et ως desinentium, terminant in *ων*: ut, αἰδῶν pro αἰδῶ, ab αἰδώς, *pudor*, &c.

12. In pronominebus ὅτος et αὐτός, ponunt ε ante vocales longas et diphthongos finales per omnes casus, excepto nom. plurali: ut, τῷτῃ pro τῇ, ταυίης pro ταύτης; αὐτῇ pro αὐτῇ, αὐτίαν pro αὐτῶν, &c. In composito pronomine τις, quicumque, pro ὅτινος dicunt ὅτις, et pro ὅτινι, ὅτις; in plurali ὅτιων dicunt, pro ὅτινων, et ὅτιοισι pro οἷσιν.

13. Auferunt sæpius augmentum à temporibus, id recipientibus: ut, ἄκυσε pro ἤκυσε, τύπτε pro ἔτυπτε, αἰλύτο pro ἐλέλυτο, τετύφισαν, quod et Atticum est, pro ἐτετύφισαν. Contrà augmentum perfecti præfigunt præsentī, futuris et aoristis, præcipuè aoristo secundo: ut, κέκλυθι pro κλύθι, à κλύμι, *audio*; πεπιδῆσω pro πιδῆσω, à πιδίω, *confido*; κέκαμον pro ἔκαμον, à κάμνω, *laburo*; τεταρτόμην pro ἔταρτόμην, à τέρω, *delebo*.

14. Tertiam personam singularem imperfecti et aoristorum activorum in utraque conjugatione formant à secunda, abjiciendo augmentum, et syllabam κε addendo: in verbis contractis auferunt præterea vocalem diphthongi subjectivam, et vocalem longam secundæ conjugationis mutant in suam brevem: ut, τύπτεσκε ab ἔτυπτε, pro ἔτυπτε; τύψασκε ab ἔτυψας, pro ἔτυψε; τύπισκε ab ἔτυπες, pro ἔτυπε; ποίεσκε ab ἔποιες, pro ἔποιε; χρύσσκε ab ἔχρύπες, pro ἔχρύπε; τίθεσκε ab ἔτιθες, pro ἔτιθε; σάσκε ab ἔσες, pro ἔση; δόσκε ab ἔδως, pro ἔδω. Poætæ autem formant ab eadem persona, omnes personas singulares, et tertiam pluralem, addendo scil. κον, κες, κε; ut, τυτίσκον, τυτίσκες, τυτίσκε, τυτίσκον; τύψασκον, τύψασκες, τύψασκε, &c. Eandem servant analogiam in imperfecto et aoristo utroque medio, terminando in σκόμεν. &c. ut, τυτίσκόμεν, τυτίσκαιο, τυτίσκειτο, τυτίσκοντο, pro ἔτυπτόμεν, &c. τυψασκόμεν, &c. pro ἔτυψάμεν; τυπισκόμεν pro ἔτυπόμεν, &c.

15. In futuro secundo activo, ante ω, εις, ει singularis numeri, ponunt ε; mutant ει dual. et plur. in ει, et η in ιο; sed in tertia plurali, ε ponitur ante ου; ponitur etiam ante ει infinitivi, et ων, υσα, ον participii: ut, pro τυτῶ, &c. dicunt τυτῶς, τυτῶς, τυτῶν; τυτίετον τυτίετον, τυτίετε, τυτίεσι: pro τυτῶν dicunt τυτίειν, et pro τυτῶν, &c. τυτίων, τυτίεσα, τυτίον. Eodem modo flectant futurum secundum medium, sed η secundæ personæ mutant in ιαι: ut, τυτίομαι, τυτίαι, τυτίεται; τυτίομαι, &c. pro τυτῶμαι, &c.

16. Plusquamperfecti activi et medii primam personam *εν* mutant in *ια*, et tertiam *α* in *ιι*: ut, *ἰτετύραν, ἰτετύραν, ἰν ἰτετύρα, ἰτετύραι*; *ἰτετύρην, ἰτετύρειν, ἰν ἰτετύρεια, ἰτετύρειε*.

17. Tertiam personam singularem omnium temporum modi subjunctivi activæ vocis, ut et præter. medii in *η* terminatum, mutant in *ησι*: ut, *τύπῃσι, τύψῃσι, τύπησι, τεύφῃσι, τεύψησι, προ τύπῃ, &c.*

18. In utraque conjugatione mutant infinitivos *εν, ἵναι* et *ἔναι, ἰν ἔμην*; *ἔναι* mutant in *ἤμην, ἀναι* in *ἀμην, ὄναι* et *ὤν* in *ὀμην*, et *ὄναι* in *ὕμην*. His terminationibus in *μην* Doræ et Attici Poëtæ adjiçunt *αι*: ut, *τύπῃεν, τύπῃμεν, τυπῃμέναι*; *τεύφῃαι, τεύφῃμεν, τεύφῃμέναι*; *ἔναι, ἔμην, ἔμιναι*; *δέναι, δέμεν, δέμεναι*; *τυφθῆναι, τυφθῆμεν, τυφθῆμεναι*; *ἴσαναι, ἴσαμεν, ἰσάμεναι*; *διδόαι, διδόμεν, διδόμεναι*; *χρυσῶν, χρύσομεν, χρυσόμεναι*; *ζευγνύαι, ζευγνύμεν, ζευγνύμεναι*.

19. Mutant *η* secundæ personæ indicativi passivi, et futuri utriusque tam passivi tum medii, et paulo post futuri, in *ται*; *η* autem præsentis subjunctivi passivi, et aoristi utriusque medii in *ηαι*, et *υ* imperfecti passivi et aoristi secundi medii in *ιο*: ut, *τύπῃ* in *τύπῃται, τυφθῇ* in *τυφθῇται, τυπῇ* in *τυπῇται, τύψῃ* in *τεύφῃται, τυπῇ* in *τύπῃται, τεύφῃ* in *τεύφῃται, τύτῃ* in *τύτῃται, τύψῃ* in *τεύψῃται, τύπῃ* in *τύπῃται, ἐτύπῃ* in *ἐτύπῃται, ἐτύπῃ* in *ἐτύπῃται*.

20. In utraque conjugatione, tertiam personam pluralem præsentis, imperfecti, perfecti, et plusquamperfecti indicativi passivi, et eandem personam in omnibus temporibus optativi modi, terminatam in *ται* et *το*, mutant in *αται* et *ατο*, eam formantes à tertiâ singulari eorundem temporum, secundum has regulas, 1. Si *ται* aut *το* tertiæ singularis sint pura, inserunt *α* ante has terminationes; longam vocalem quæ præcedit mutant in brevem, et subjunctivam diphthongi elidunt; sed optativi diphthongus retinetur: ut, à *τίθεται* formant *τιθίσταται*, pro *τίθενται*; ab *ἐτύπῃτο*, *ἐτυπῃσται*, pro *ἐτύπῃτο*; à *περίληται*, *περιλίσταται*, pro *περίληται*; à *κεχρύσεται*, *κεχυρυστάται*, pro *κεχρύσεται*; ab *ἀνάσεται*; *ἀνακίσταται*, pro *ἀνάσεται*; à *τίθειται*, *τιθίσταται*, pro *τίθεινται*; ab *ἐπιρίλητο*, *ἐπιριλίσταται*, pro *ἐπιρίλητο*; à *τύπῃτο*, *τυπῃσται*, pro *τύπῃτο*; à *τυφθῇτο*, *τυφθῃσται*, pro *τυφθῇτο*; à *τεύφῃτο*, *τεύψῃσται*, pro *τεύφῃτο*, &c. 2. Si *ται* aut *το* sint non pura, inserunt etiam *α*, et longam vocalem in brevem mutant, sed præterea tenues mutant in aspiratas, et *ς* ante *ται* characteristicam futuri secundi activi, scil. *δ* aut *θ*: ut, ab *ἔφαται*, fit *ἔφαλαται*, pro *ἔφαλμένοι ἴσι*; à *τέτυπται*, *τετύπαται*, pro *τετυμμένοι ἴσι*; ab *ἐτεύπῃτο*, *ἐτεύπαται*, pro *τετυμμένοι ἴσαν*; à *λέλειχται*, *λελέχταται*, pro *λελεγμένοι ἴσι*; à *πέπρασται*, *πεπράδαται*, pro *πεπρασμένοι ἴσι*; à *πέπλησται*, *πεπλάδαται*, pro *πεπλησμένοι ἴσι*, quorum fut. secundum act. est *φραδῶ, πλαδῶ*.

21. In aoristis subjunctivi passivi ponunt *ι* ante vocales longas in omnibus numeris et personis, præterea tertiæ singulari addunt

σι: τυρδίω, τυρδίης, τυρδίησι; τυρδέντον, &c. pro τυρδῶ, τυρδῆς, τυρδῇ; τυρδέλλον, &c. τυπίω, τυπίης, &c. pro τυπῶ, τυπῆς, &c. Poëtæ autem inserunt ει, dicentes τυρδέιω, τυπέω, &c. Idem faciunt tum Iones tum Poëtæ in præsentis et aoristo secundo activò hujus modi, eorum in μι verborum quæ oriuntur à verbis in εω et αω: ut, τιθίω, τιθίης, &c. ποῖτικὲ τιθείω, τιθείης, &c. pro τιθῶ, τιθῆς; ἰσίω et ἰσείω, &c. pro ἰσῶ; δίω et δείω pro δῶ; εἰώ et εἰώ, &c. pro εῶ, &c.

22. In secunda persona sing. aoristi primi medii ω mutant in αω: ut, ἐτύεω in ἐτύεαω.

23. In verbis contractis, ε inserunt ante contractum ω verborum in αο: ut, χραῖομαι, pro χραῖομαι, ατορ; sed eam parcius utantur contractionibus, α sæpius mutant in ε: ut, χρίσται pro χράται; ἱρέομαι pro ἱραῖομαι, ab ὀράω, video.

24. Iones et Doræ, nonnunquam ω contractum verborum in εω, et ου contractum verborum in εω et οω, mutant in ευ: ut, ἡγάειν pro ἡγάω. ab ἀγαπάω, ατο; ποιῶνται pro ποιῶνται, à ποιῶ, facio; ἀνδρεύομαι pro ἀνδρεύομαι, ab ἀνδρῶ, viriliter ago.

25. Contrahunt ου verborum in εω et αω in ω, et εα verborum in αω in α: ut, βῶσατο pro βοῆσατο, à βοῶ, clamo; νοσῶμαι, pro νοσῶμαι, à νοῶ, cogito; διασῶμαι, pro διασῶμαι, à διαῶμαι, specto.

26. Auferunt ε à secunda persona præsentis et imperfecti indicativi, et imperativi passivi verborum in μι, quæ derivantur à verbis in αω et εω: ut, τίθεται, pro τίθισται; ἴσται, pro ἴσασται; τίθει, pro τίθισο; ἰτίθει, pro ἰτίθισο; ἴσας, pro ἴσασο.

27. In tertia plurali præsentis ind. verborum in μι, τιθίσαι dicunt pro τιθείσι, διδύσαι pro διδύσι, ζυγνύσαι pro ζυγνύσι, &c.

DE DIALECTO DORICA.

1. Mutant vocales η, ο, ω, in α: ut, φήμη, fama, in ζάμη; μηχανή, machina, in ανχανή; ὁμῶ, simul, in ἁμῶ; πρῶτος, primus, in πῶτος; mutant etiam ε in α, quod et ab Ionibus factum diximus: ut, τρέχω, curro, in τράχω; τέμνω, scindo, in τάμνω.

2. Diphthongum αι mutant in α et αι, et υ non contractum in ω: ut, κλάδας, claves, in κλαῖδας; φθίρω, corrumpo, in φθαίρω; αἶε, si, in αἶε, ἑρᾶνος, cælum, in ἑρανός.

3. Mutant β in γ, ζ in σδ, κ et ε in τ, τ et ρ in κ, λ sequente τ aut θ, in ε: ut, βλέφαρα, palpebre, in γλέφαρα; σφίβω, sibilō, in σφρίσδω; ἰκέως, ille, in τένως vel τήως; σύ, tu, in τύ; φασί, dicunt, in φατί; τότε, tunc, in τόκα; μικρόν, parvum, in μικρόν; βέλτιστος, optimus, in βίντιστος; φίλτατος, amicissimus, in φίντατος; ἔλθον, veni, in ἔλθον.

4. In declinatione prima, η ubique mutant in α, υ genitivi sing. mutant in α, et ου genitivi pluralis in αν, ut, κρονίδης, κρονίδης, &c.

Saturni

Saturni filius, in κρονίδας, κρονίδα, κρονίδα, κρονίδαν, κρονίδα, κρονιδᾶν; πηγῇ, πηγῆς, &c. fons, in παγά, παγᾶς, παγᾶ, παγᾶν, παγά, παγᾶν.

5. Declinationis secundæ u genitivi sing. in ω mutant, et uς accusativi pluralis in ως vel ος: ut, λόγῳ in λόγῳ, λογῶς in λόγῶς vel λόγος.

6. In declinatione tertia genitivum εος mutant in εως: ut, βασιλῆος in βασιλεῦς, ubi Æoles habent βασιλεὺς; πόλεος in πόλεως, Δημοσθένεος in Δημοσθένης.

7. Pronomen σός, σή, σόν, tuus, mutant in τίδς τεὰ τιδόν; ὅς, suus, in ἰός, ἰά, &c. ἡμίτερος, noster, in ἀμός; ὑμίτερος, vester, in ὕμς; ἀφίτερος, finis, in σφός; et ἰθῆνος, ille, in τήνος.

8. Mutant εα nominum, αε et αει verborum, in η: ut, κρείας, caro, in κρῆς, ἐγλαίης in ἐγέλῃς, γελαίης in γέλῃς, ἃ γελαῶ, rideo. Idem Attici nonnunquam faciunt: ut, ζῆς, ζῆν, pro ζάας, ζάαν, ἃ ζάω, vivis; χρῆσθαι pro χραίσθαι, ἃ χράσμαι, utor.

9. Secundam et tertiam singularem praesentis indicativi activi, ας, α, mutant in ες, ε; primam pluralem μεν ubique mutant in μεις, et μεθα in μεθθα: in tertiis pluralibus σι mutant in ντι, elidit etiam subjunctivā diphthongi, sed u aliquando mutant in οι; ut, τύπας, τύπει, in τύπεις, τύπει; τύπομιν in τύπομεις, ἐτύψαμιν in ἐτύψαμεις, τυπόμεθα, τυπόμεσθα, τυφθησόμεθα in τυφθησόμεσθα; τύπῃσι in τύποντι vel τύποισι, τύπῃσι in τύποντι, τέρψασι in τέρψαντι, τιθέσι in τιθέντι, ἰσᾶσι in ἰσάντι, διδάσι in διδόντι; sed futurum secundum activum diphthongum retinet: ut, τυπῶντι pro πυπῶσι.

10. Circumspectant futurum primum activum et medium, mutantēs inde ε in η, et ο in ου vel ευ: ut, τυφῶ, τυφῆς, τυφῇ; τυφόμες vel τυφόμες, τυφᾶτε, τυφᾶντι vel εὔντι, pro τυφῶ, τυφῆς, τυφῇ, τυφόμεν, &c. τυφῶμαι, τυφῇ, τυφᾶται, τυφόμεσθα, &c, pro τύφομαι, &c.

11. Mutant σω futuri primi activi in ξω: ut, ὀνειδίσω in ὀνειδιξω, ab ὀνειδίζω, exprobro; κλέσω in κλέξω, ἃ κλείω, claudio.

12. Infinitivi εν mutant in εν, et ας participii in αις, ασα in αισα, et υσα in οισα: ut, τύπην in τύπην, τύφην in τυφην; τύφας, τύψα, in τύφαις, τύψαισα; τύπῃσα in τύπῃσαι, τύψῃσα in τύψῃσαι, &c.

13. In secunda persona praesentis imperativi, et imperfecti indicativi passivi ου mutant in ευ: ut, τύπῃου in τύπῃευ, ἐτύπῃου in ἐτύπῃευ.

14. In perfecto passivo verborum in ζω, quæ habent in futuro primo activo σω, ponunt δ ante μαι aut μινος pro ε: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι, ἃ φράζω, dico; κέκαδμαι pro κέκασμαι; κέκαδμινος pro κέκασμινος, ἃ κάζω, orno.

15. Dores et Æoles contractum ω verborum in αω, mutant in α, praesertim in participio: ut, χαλᾶσι in χαλᾶσι, ab χαλᾶω, laxo; γελᾶν in γελᾶν, ἃ γελᾶω, rideo.

16. In

16. In tertia sing. presentis indicativi activi verborum in *μτ*, *ει* mutant in *τι*: ut, *τίθης* in *τίθηςτι*; *ἴσθης* in *ἴσθηςτι*, &c.

DE DIALECTO ÆOLICA.

1. Æoles, ut Dores, *ε* et *η* mutant in *α*, mutant etiam *α* et *α* contractum, in *αι*, *υ* in *ι*, *ο* in *ε*, et *υ*, *ω* in *ο*; quæ mutatio, si contigerit in nominibus tertiæ declinationis, ea insuper declinat ut nomina secundæ declinationis: ut, *ὀπισθεν*, retro, abjecto quoque *υ*, in *ὀπισθα*; *μήτηρ*, mater, in *μάτηρ*; *μίλας*, niger, in *μίλαις*; *πανῆς*, à *πανάω*, esurio, in *παναῖς*; *ὑπόθεν*, supernè, in *ὑποθεν*; *ὑπαρ*, visio vera, in *ἵπαρ*: *ἔδυνη*, dolor, in *ἔδυνη*; *ἔδυντας*, dentes, in *ἔδυντας*; *ὄνομα*, nomen, in *ὄνομα*; *ᾠρα*, tempus, in *ᾠρα*; *ἔρως*, *ἔρωτος*, amor, in *ἔρος*, *ἔρου*.

2. Ponunt *β*, *ζ* et *θ* pro *δ*, *φ* pro *θ*, *σ* pro *ξ*, *β* et *π* pro *μ*, *π* pro *ψ*, geminant *ρ*, et *β* ponunt ante *ρ*, cùm sequens syllaba incipit à *κ*, *δ*, *τ*: ut, *βέκεαρ* pro *δέκεαρ*, *εῖσα*: *ζακάλλειν* pro *δικακάλλειν*, calumniari; *θάσος* pro *δάσος*, densitas; *ἐλίεω* pro *θλίεω*, premere; *σκῖνος* pro *ξίνος*, hospes; *βύρμαξ* pro *μύρμηξ*, formica; *ὀππαλα* pro *ὀμμαλα*, oculi; *πιτά* pro *μετά*, post; *πίλοπς* pro *πίλψ*; *χείρεις* pro *χῆρες*, manus; *βράκος* pro *ράκος*, vestis lacera; *βρόδον* pro *ρόδον*, rosa; *βρήτωρ* pro *ρήτωρ*, orator.

3. Spiritu leni utuntur pro aspero: ut, *ὕμεις* pro *ὕμεις*; *ἄπλω* pro *ἄπλω*, nefas.

4. Hinc excogitârunt literam ipsis propriam, digamma F, utpote ex duobus gamma confectam, quâ sæpius utebantur loco spiritus asperi: ut, *Ἑσπέρα* pro *ἰσπέρα* vespere; *Ἑλένα* pro *Ἑλένα*, Helena; *Ἑπτὰ* pro *ἑπτὰ*, septem; eam tamen nonnunquam apponebant vocibus spiritum lenem habentibus, quamque Latini in V consonantem mutabant: ut, *Ἑῖνος* pro *ῑνός*, vinum; *Ἑμῶ* pro *ἔμω*, vomo; aut in medio ponebant: ut, *ὄφις* pro *ὄφις*, ovis; *αἰφῶν* pro *αἰῶν*, ævum; *ἄφερνος* pro *ἄφρνος*, avernus.

5. Accentum in ultima syllaba positum, retrahunt in penultimam: ut, *ᾠξυς* pro *ὠξυς*, acutus; aut in antepenultimam; ut, *δύνατος* pro *δυνατός*, potens: circumflexum accentum mutant in acutum: ut, *ἔτος*, ille, in *ἔτος*; *ὄρω*, video, in *ὄρω*.

6. Genitivum sing. *υ*, declinationis primæ, mutant in *αο*, gen. plur. *ων* in *ωνν*, et accusat. plur. *ας* in *ας*: ut, *Ἀινέω* in *Ἀινέας*, *Ἀναῶν* in *Ἀινεάων*. *Μυσῶν* in *Μυσάων*, *Μέσας* in *Μέσαις*.

7. Nominativum sing. nominum in *ευς* declinationis tertiæ mutant nonnunquam in *ης*: ut, *Ἀχιλλεύς*, Achilles, in *Ἀχιλλεύς*; *Ὀρφεύς*, Orpheus, in *Ὀρφεύς*.

8. In eadem declinatione, genitivum contractum *ευς*, nominum in *ω* et *ας* terminant in *ας*, et acc. contractum *ω* in *ων*: ut, *αἰδέως*, *αἰδώς*, in *αἰδώς*; *αἰδῶα*, *αἰδῶ*, in *αἰδῶν*.

9. Secundam et tertiam personam presentis ind. activi *ας*, *α*, mutant in *ης*, *η*: ut, *τύπεις*, *τύπισα*, in *τύπης*, *τύπῃ*.

10. Secundis personis in *ης* terminatis sæpe addunt *θα*: ut, *τύπῃσθα* pro *τύπῃς*, *ἔλθῃσθα* pro *ἔλθῃς*.

11. Ponunt *ς* post liquidas futuri primi activi, præsertim verò post *ρ*: ut, *ψάλσω* pro *ψαλῶ*, *σπέρσω* pro *σπερῶ*, *ὄρσω* pro *ὄρῶ*.

12. Quomodo *Æoles* forment aoristum primum optativi activi, vidimus in dialecto Attica.

13. Mutant *ων* infinitivi in *ων* *ην*, et *ως* participii in *ων*: ut, *τύπῃων* in *τύπῃην* vel *τύπῃην*, *τύφων* in *τύφην*; *τελευτῶς*, *ότος*, in *τετύφων*, *οντος*.

14. In perfecto infinitivi passivi, *α* syllabæ penultimæ mutant in *ο*, et accentum retrahunt: ut, *μεμάρθαι* à *μέειρω*, *divido*, in *μέμορθαι*; *ἰφθάρθαι* à *φθείρω*, *corrumpro*, in *ἰφθορθαι*.

15. Contractum infinitivum *ᾶν* mutant aliquando in *αῖς*, et *ῶν* contractum in *ᾠς*; ut, *γελᾶν* in *γελαῖς*, *ὕψῶν* in *ὕψῳς*.

16. *Æoles* et *Poëtæ* longè plura verba circumflexa mutant in *μι*, quam reperire est in lingua communi, eaque formant vel sine reduplicatione: ut à *διζέω*, *quæro*, *δίζημι*; à *φιλέω*, *amō*, *φίλημι*; à *νικάω*, *vīco*, *νίχημι*: vel cum reduplicatione; ut, *ἀλλάω*, *tagor*; *ἀλάχημι* ab *ἀχίω*, *doleo*, *Poëtæ* verò, etiam ex verbis barytonis formant verba in *μι*: ut, *ἔχημι* ab *ἔχω*, *habeo*; *βρίθμημι* à *βρίθω*, *gravis sum*, &c.

17. Mutant *ημι* verborum in *μι*, quæ ab *αω* derivantur, in *αιμι*, et in *εμμι* verborum quæ derivantur ab *εω*: ut, *γίλημι*, *γίλεις*, à *γίλαω*, in *γίλαιμι*, *γίλεις*, &c, *τίθμημι* à *τίθω*, in *τίθεμμι*.

18. In eadem conjugatione breves vocales sæpe mutant in longas: ut, *τίθεται*, *τίθεμεν*, in *τίθηται*, *τίθημεν*; *τίθεται*, *ἴσθαι*, *δίδωθαι*, in *τίθηται*, *ἴσθαι*, *δίδωθαι*; *ἰτιθέμεν* in *ἰτιθέμεν*, &c.

Atque hæc sunt de quatuor præcipuis Graecorum dialectis regulæ usitiores: reliquum est ut de dialecto Boetica, et ea quæ poëtis propria est, quaedam dicamus; cæteras, ut Creticam, Laconicam, Macedonicam, Tarentinam, aliasque missas facientes, utpote haud dignas quæ hîc loci observentur, cùm earum in libris Graecis vix uspiam occurrant exempla.

DE DIALECTO BOETICA.

1. Mutant *ω* in *οι*, *γ* in *β*, et *ζ* in *δδ*: ut, *ἡρώς*, *heroicus*, in *ἡροῖος*; *γυναῖκες*, *mulieres*, in *βανῆκες*, *μάζα*, *libum*, in *μάδδα*; *χρηζω*, *indigeo*, in *χρηδδω*.

2. In imperfecto et aoristo secundo indicativi activi conjugationis primæ, *σαν* ponunt pro *ον*, et in aoristo primo, *σαν* pro *αν*: ut, *ἰτύποσαν* pro *ἰτυκτον*, *ἰτύποσαν* pro *ἰτυπον*, *ἰτύφασαν* pro *ἰτυφαν*.

3. Nonnunquam mutant *ε* aor. secundi imperativi in *ον*, et *ασι* perfecti activi mutant in *αν*: ut, *τύπε* in *τύπον*, *λάβε* in *λάβον*, *τέλεψαι* in *τέλεψαν*.

4. In

4. In aoristis passivis conjugationis primae, et in imperfecto, aoristo secundo conjugationis secundae, *σαν* mutant in *ν*, et si praecedat vocalis longa, eam mutant in brevem: ut, ἐτύφθησαν in ἐτύφθεν, ἐτύπτησαν in ἐτύπτεν, ἐτίθεισαν in ἐτίθειν, ἐδίδουσαν in ἐδίδον, ἐσησαν in ἔσαν, ἔφησαν in ἔφην.

5. Verborum in *μι* quae formantur à verbis in *ω*, *η* primae personae praesentis mutant in *ει*: ut, τίθημι in τίθειμι.

DE DIALECTO POETICA.

1. Plurimâ utuntur Poëtae Graeci, metri causâ, in literis et syllabis licentiâ; syllabas enim, quae conficiuntur ex vocalibus longis aut diphthongis, mutant in breves, et breves contrâ in longas; omnes ferè literas, tum vocales, tum consonantes, pro arbitrio, addunt, auferunt et transponunt; quae omnia perspicua facient regulae et exempla sequentia.

(1.) Mutant syllabas longas in breves, 1. Dissolvendo *η* in *ε* et *α*, et *α* longum in *αι*: ut, ἦδε, placuit, in ἔαδε; ἦλη, captus est, in ἔαλη; ἦγνν ab ἄγννυμι, frango, in ἔαγνν; ἦσθην ab ἄτω, lade, in ἔασθην; ἄδλος, certamen, in ἔαδλος. 2. Diphthongos, per diaeresin in duas syllabas dividendo, et *ει* in *ε*, *αι* in *αι̃* mutando: ut, αἰσθω pro αἰσθω, spiro; εἴκην pro εἰκάτην, similes erant; οἶμαι pro οἴμαι, puto; ἔργω pro ἔργω, arceo; δαῖδες pro δαῖδε, tade; αἶδης pro αἶδης, orcus. 3. Alteram diphthongi vocalem auferendo: ut, ἰδῆσω pro ἰδῆσω, sciam; ἠδῖα pro ἠδῖα, dulcis.

(2.) Breves syllabas mutant in longas, *ε*, *ει*, et *α* mutando in *η*; *α* mutando in *ω*, *αι*, *αυ*; *ε* in *ει* et *υ*; et *ο* in *οι*, *ου*: ut, τίθιναι, ponere, in τιθῆναι; ὃ ἔπειτα, postea verò, in δῆπειτα; φρέατος à φρέαρ, puteus, in φρήτος; ζῶω, vivo, in ζῶω; ἠέωω, pubesco, in ἠέωω; αἰτός, aquila, in αἰετός; ἀτάρ, sed, in αὐτάρ; κενός, vacuus, in κενός; ξένος, hospes, in ξῆνος, ἐντίω, peto, in ἐντιέω; οἶνοχοῶ, vinum effundo, in οἶνοχοεῶ; ἀλοῶω, trituro, in ἀλοῖαω; ἡγνόησεν, ignoravit, in ἡγνοῖησεν; ὄρος, mons, in ἔρος; νότος, morbus, in νῆτος.

(3.) Addunt literas, tum initio vocum, quae additio πρόσθεσις appellatur, tum medio, quae ἐπένδισις, tum fini quae παραγωγή dicitur. 1. Initio: ut, ἀσχετός pro ἀσχετός, intolerabilis; ἔδνα pro ἔδνα, dos; ἠεαῖον pro βαιον, parvum; δάμα pro ἄμα, simul; σμίρδω pro μέρδω, privo. 2. Medio: ut, ἀναίπλος pro ἀναίπλος, insperatus; ἠήλιος pro ἥλιος, sol; ἐξέης pro ἡξής, deinceps; εὐγενής pro εὐγενής, generosus; ὁμοίος pro ὁμοίος, similis; δώκος pro δάκος, sedes; βυσσοδομεῖς pro βυσσοδομῶ, profundè struo; ἔδδαισι pro ἔδδαισι, timuit; διχδά pro διχά, bifariam; ἔλλαβι pro ἔλλαβι, accepit; ἄμμορος pro ἄμμορος, infelix; ἐννίω pro ἐννίω, dico; ὅπως pro ὅπως, ut; πρεσβύτατος pro πρεσβύτατος, natu maximus; πόλεμος pro πόλεμος, bellum. 3. Fini: ut, ἦ pro ἦ, et;

ἰπεινὴ pro ἰπέη, postquam; τιῇ pro τῇ, cur; κατὰ pro κατὰ, secundum.

(4.) Auferunt literas, à principio vocum, quod ἀφαίρεσις dicitur; à medio, quod συγκοπή est; à fine quod ἀποκοπή nuncupatur. 1. A principio: ut, σπαίρω pro ἀσπαίρω, palpitō; σειροπὴ pro ἀσειροπὴ, fulgur; νίρδεν pro ἰνίρδεν, infra; αἶα pro γαῖα, terra; αὐχημα pro καύχημα, exultatio; αἰφνὸς pro λαίφνους, celer; ἄω pro λέω, libo; ἡγανον pro τήγανον, ruta; φιν pro σφιν, sibi; λιαρὸς pro χλιαρὸς, tepidus. 2. A medio: ut, γλακτοράγοι pro γαλακτοράγοι, lac comedentes; ἔρυτο pro ἰρύετο, liberabat; ἀγρόμενος pro ἀγερόμενος, congregatus; ἱταρος pro ἱταῖρος, socius; τίπτε pro τίποτε, cur; ἐλῶμεν pro ἐλθόμεν, lavabamus; ἀλλοπος pro ἀλλόπους, procellipes; ἔδα pro ἑῶδα, consuevi; ἐκάτερθεν pro ἐκατέρωθεν, utrinque; φάρυξ pro φάρυξ, guttur; μῦλινος pro μῦλινος, plumbum; ἰσλὸς pro ἰσθλὸς, bonus; θρυλλῶ pro θρυλλῶ, fusurro: ἀρεκτος pro ἀρρεκτος, imperfectus; ὅπισθεν pro ὀπισθεν, pone; ἔξαιτος pro ἔξαιτος, eximius; πῆρασι pro πεπεράτωται, decretum est. 3. A fine: ut, ἀρ pro ἀρα, sanè; λῆ pro λοῖε, lava; γλῆν pro γλῆν, pupilla oculi; πάλι pro πάλιν, rursus; πολλάκι pro πολλάκις, sæpe; ὀπισθε pro ὀπισθεν, à tergo; κῆ pro κριθῇ, hordeum; ῥα pro ῥαδίως, facilè; σάω pro σάωσι, serva.

(5.) Literas transponunt, quæ μετάθεσις dicitur. 1. Ad syllabam producendam: ut, βάρδισος pro βράδισος, tardissimus; ἐμμορα pro μέμορα, sortitus sum; ἐκπαγλος pro ἐκπλαγος, horribilis; ἔσσυμαι pro εἰσσύμαι, motus sum; καρτερὸς pro κρατερὸς, fortis. 2. Ad syllabam corripiendam: ut, ῥέριφα pro ἑρρίφα, projeci; ἑπραθον pro ἑπαρθον, tristiavi; κραδία pro καρδία, cor; ἀτραπηθὸς pro ἀταρπηθὸς, via trita; ἰδρακον pro ἰδακον, vidi; δίδροκα pro δίδορκα, asprexi.

2. Dativum pluralem declinationis primæ terminant poëtæ in αῖσι: ut, μέσαισι pro μέσαις, &c.

3. Genitivo sing. nominum Atticorum secundæ decl. in ω deklinenti, addunt ο; ut, Ἀνδρόγεως, τῷ Ἀνδρόγειω, Ἀνδρογέω: Με-nέλεως, Μενέλεω, Μενελέω.

4. In declinatione tertiā, utuntur apocope per omnes casus numeri sing. ut, in nom. δῶ, pro δῶμα, domus; ἄλφι pro ἄλφιτον, farina; in gen. Ἀϊαν, pro Ἀϊαντός; in dat. μάσι pro μάσιγι, ἡ μάσιγι, flagellum; Θέτι pro Θέτιδι, Thetidi; in Acc. Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα; ἰδρῶ pro ἰδρῶτα, ab ἰδρῶς, sudor; in voc. Λαοδάμα pro Λαοδάμαν; πλακῦ pro πλακύν, ἡ πλακῦς, placenta. Dativum pluralem hujus declinationis formant à dativo sing. i mutando in σι aut εσσι: ut Τιτάν, Τιτάνι, Τιτάνισι vel Τιτάνισσι; τῆχος, τῆχι, τῆχισι vel -εσσι, &c.

5. Omnium declinationum nomina efficiunt indeclinabilia, fini addendo φι, ante quod ς et υ abjiciuntur, et α sæpe in η mutatur: ut, ἰσχάραφι pro ἰσχάρα, focus; θύρηφι pro θύρα, janua:

ἀπὸ θύρηφι, pro θύρας; ἐπὶ θύρηφι, pro θύρα, &c. πόντοφι pro πόντος, pontus; δακρύοφι pro δάκρυον, lacryma; sed in nominibus tertiæ declinationis illud φι additur genitivo: ut, κοτυληδόνοφι, à κοτυληδών, κοτυληδόνας, coxendix; et neutra in ος ejiciunt ο, sed retinent ς: ut, ὄρεσφι, ab ὄρος, ὄρεος, mons; σήθισφι à σήθος, σήθιος, pectus.

6. In comparationibus, κακείων dicunt pro κακίων, pejor; χερείων pro χείρων, et χέρηφι pro χερείωνι, χέρηα pro χερείονα, χέρηες pro χερείονες: pro ῥαδίων, à ῥάδιος, facilis, dicunt ῥηίτερος; et pro μέζων, major; μεγαλώτερος, à veteri μέγας.

7. In numeris ponunt πρώτισος pro πρώτος, primus; δαιοι, et δαιοῶ, et in dat. δαιοῖσι pro δύο, duo, &c. δεύτερος pro δεύτερος, secundus: πίσυρες et πίσσυρες, Æolicè πίσσυρες, Atticè τίτταρες, Doricè τίττορες, et Ionicè τίσσειρες, pro communi τίσσυρες, quatuor.

8. In verbis contractis in αω, ante α contractum aliud inferunt α; et ante contractum ω, si penultima sit longa, aliud ω: si verò brevis sit, ο inferunt: ut, μηχανάσθαι pro μηχανᾶσθαι à μηχανᾶσθαι, machinor; πηδῶ pro πηδῶ, à πηδάω, salio; βοῶω pro βοῶ, βοᾶς pro βοᾶς, βοᾶα pro βοᾶ, βοῶμεν pro βοῶμεν, &c. à βοᾶω, clamo. Homerus autem inseruit ε ante ω, cum augmento perfecti in μεμνήετο, pro μνήετο præsentis optativi verbi μνάεμαι, recorder.

TABULA

TABULA REPRESENTANS DIALECTOS DECLINATIONUM.

DECL. PRIMA.

N.		G.		Num. Sing.		D.		A.		V.	
ας { Ion. ης.		υ { Ion. εω. Dor. α. Æol. αο.		α { Ion. η.		αυ { Ion. ην.		α { Att. ας. Ion. η.			
ης { Dor. ας				η { Dor. α.		ην { Ion. εα. Dor. αυ.		η { Att. ης. Dor. ας.			
α { Ion. η.		ης, υ. { D. ας σῖπν rum, ας { I. ης		η { Dor. α. vel { Ion. η.		αυ { Ion. ην.		α { Ion. η.			
η Dor. α.		ης Dor. ας.		η Dor. α.		ην Dor. αυ.		η Dor. ας.			

Dualis.

N. et A.

α.

G. et D.

αυ.

Pluralis:

N.		G.		D.		A.		V.	
α {		αυ { Ion. εων. Dor. αυ. Æ. αων.		αυ { Ion. ης vel ησι P. αισι		ας { Io. εας. Æ. αας.		α.	

DECLIN. SECUNDA.

N.		G.		Num. Sing.		D.		A.		V.	
ος { Att. ως.		υ { Att. ω. Io. οιο. Dor. ω. Poë. ωο.		α.		αυ Att. αυ.				ος { Att. ου. et ως.	
οι Att. ωυ.										οι Att. ουι.	

L 2

Numb.

N. et A.		Num. Dualis.		G. et D.	
ω .				$\sigma\iota\nu$ { Att. $\omega\nu$, Ion. $\sigma\iota\nu$.	
Pluralis.					
N.	G.	D.	A.	V.	
$\alpha\iota$ { Att. ω .			$\nu\varsigma$ { Att. $\omega\varsigma$, Dor $\omega\varsigma$ vel $\sigma\varsigma$.	$\sigma\iota$ { Att. ω .	
	$\omega\nu$.	$\sigma\iota\varsigma$ { Att. $\omega\varsigma$, Io. $\sigma\iota\alpha\varsigma$.			
α Att. ω .			α Att. ω .	α Att. ω .	

DECLINATIO TERTIA.

Paucas patitur ex dialectis mutationes decl. tertia præterquam quòd poëta apocope utantur in omnibus casibus, et dativum pluralem terminent in $\sigma\sigma\iota$ aut $\sigma\sigma\sigma\iota$; ut videre est in regulis.

Nom. sing. nominum in $\epsilon\nu\varsigma$, Æoles in $\eta\varsigma$ terminant.

Gen. in $\iota\sigma\varsigma$ et $\epsilon\sigma\varsigma$, nominum in $\iota\epsilon$, $\epsilon\varsigma$, $\nu\varsigma$, $\epsilon\nu\varsigma$ desinentium, Attici terminant in $\epsilon\omega\varsigma$: eundem genitivum $\epsilon\omega\varsigma$, nominum in $\epsilon\nu\varsigma$, si pura sint, contrahunt insuper in $\omega\varsigma$; et acc. $\iota\alpha$, in α .

Gen. in $\epsilon\sigma\varsigma$ terminatum,iores et Æoles in $\epsilon\nu\varsigma$ mutant: et Gen. in $\sigma\sigma\varsigma$, nom. in ω et $\omega\varsigma$ desinentium, Æoles in $\omega\varsigma$ terminant.

Acc. $\sigma\alpha$, eorundem nominum in ω et $\omega\varsigma$; Iones in $\omega\nu$, Æoles autem in $\omega\nu$ mutant.

Nom. et acc. plur. contractos in $\epsilon\iota\varsigma$; Attici in $\eta\varsigma$, aut $\nu\varsigma$ mutant.

Nomina in $\epsilon\nu\varsigma$, $\eta\varsigma$, $\sigma\varsigma$ et $\alpha\nu\varsigma$, Ionicè declinantur in $\nu\sigma\varsigma$, $\nu\iota$, $\nu\alpha$, $\nu\sigma\iota$, &c. Secundum eandem dialectum, quæ terminantur in $\alpha\varsigma$ purum, aut $\rho\alpha\varsigma$, declinantur, elisâ per omnes casus litera τ . Et in plurali num. penultimam α mutant in ϵ .

TABULA exhibens dialectos pronominum Ἐγώ, Σὺ, αὖ.

Sing.										
	N. ἐγώ,	Poëticè γώ. Atticè ἔγωγε. Doricè ἐγών, ἐγώνη et ἐγώργα.	Bœoticè ἰώγα et ἰώργα.	Atticè σὺ γι.	σὺ,	Dor. σύγε, γι ad- ditur omnibus casibus.	σὺ,	Ionicè σῶ, σίο. Atticè σὺδεν et σί- δην. Dor. τεῦ, τῷ, τεῖο. Æol. σέυ.	ἔ,	Ionicè ἔσ et ἔ. Atticè ἔσδεν, ἔσδην. Dor. εὔ, οὔ et εῖο, quasi veniant ab εὔ.
Dual.	G. ἐμεῖ, et μοί.	Ionicè ἐμεῖ, μέο et ἐμοί. Atticè ἐμέδεν et ἐ- μέθεν. Dor. ἐμεῦ et μέυ.	Atticè ἐμοίγε. Doricè ἐμίν, et ἐμίνην.	στί,	στί,	Atticè σούγε. Dor. τόν, τόνη, et τῆν. Poët. τίν, τίνη, et τῆν.	στί,	Encl. οἱ. Poët. ἐί. Poët. ἐί, et μιν vel νιν, per omnia genera.	οἱ,	Encl. οἱ. Poët. ἐί.
	A. ἐμέ et μέ.	Atticè ἐλαγέ, ἐλαγέ.		στί,	στί,	Dor. τέ. Encl. τῷ.	στί,		στί,	

TABULA exhibens terminationes conjugationis primae, secundum varias dialectos.

N. B. Cùm plura tempora, in eodem modo easdem habeant terminationes, hæc, si pariter officiantur dialectis unà exhibentur. Quæ verò tempora nullam ex dialectis subeunt mutationem omittuntur. Variationes quas admittunt augmenta, et particularia quædam verba, in paucis quibusdam temporibus, ex ipsis petantur regulis, cùm in tabulam vix commodè deduci queant.

VOX ACTIVA.

MODUS INDICATIVUS.

Tem.	Dial.	Num.	Sing.	Dual.	Plur.
Præf.	ω,	εις,	ει.	ιτον, ιτον.	ομιν, ιτε, υσι.
	Dor.	εις,	ει.		ομεις, οντι.
	Æol.	ης,	η.		ει οισι.
Imp: et	ον,	εις	ει.	ιτον, ιτην.	ομιν, ιτε ον,
Aor. 2. Ion.			ισχε.		
Dor.					ομεις.
Bæo.					οσαν.
Poet.	ισχον, ισχεις, ισχει.				ισχον.
Fut. 1.	ω,	εις,	ει.	ιτον, ιτον.	ομιν, ιτε, υσι,
	Dor. ω,	εις,	ει.	ιτον, ιτον.	ομεις, ιτε, υτι. et εὔμεις, et εὔντι.
Fut. 2.	ω,	εις,	ει.	ιτον, ιτον.	ομιν, ιτε, υσι.
	Ion. ιω,	ιεις,	ιει.	ιιτον, ιιτον.	ιομιν, ιιτε, ιυσι.
	Dor.				ομεις, οντι. et εὔσι.
Aor. 1.	α,	ας,	ει.	ατον, ατην.	αμιν, ατι, αν.
	Ion.		ασχε.		
	Dor.				αμεις.
	Bæo.				ασαν.
Poet.	ασχον, ασχεις, ασχει.				ασχον.

Temp:

		INDICATIVUS.											
Temp.	Dial.	Num. Sing.		Dual.	Plur.			Dual.	Plur.			Dual.	Plur.
		α,	αις,			αρον,	αρον,			αμεν,	αμεν,		
Plusq.	Dor.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Boeot.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Att.	η,	αις,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Ion.	η,	αις,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
In omni- bus Temp.	Dor.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Ion.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Dor.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Eol.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
Pr. Fut. 1. et 2. Aor. 2. Per.	Dor.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Ion.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Dor.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Eol.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
Aor. 1. Att. Dor. Eol.	Dor.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Ion.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Dor.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,
	Eol.			αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αρον,	αμεν,	αμεν,	αρον,	αρον,

IMPERATIVUS.

Pr. et Aor. 2.	Dial.	N. Sing.	Dual.	Plur.
	Att.	ε, ἔτα.	ετον, ἔταν.	ετι, ἔτασαν, όντων.
Aor. 1.	Boeot. Att.	ον. ον,	ατον, ἀταν.	ατι, ἀτάσαν. αυτων.

INFINITIVUS.

Pr. et Fut. 1.	Fut. 2. et Aor. 2.	Perf.
Dor. εν. Ion. εμεν. Att. et Dor. ἐμιναι. Æol. ῥῆ vcl ῥῆν.	ἔν. εν. ἐάν, et ἐμεν. Att. et Dor. ἐμιναι. Æol. ῥῆ.	εταί. ἔμεν. Dor. ἐμεναι.

PARTICIPIIUM.

Pr. Fut. 1. et Aor. 2.	Dor.	Aor. 1. Dor.	Prat. Æol.
ον. ων, ἔων, Dor.	ονα, ονα, ων. ἔων, Dor.	ονα, ονα, ονα, ονα, ονα.	αει, αει, αει, αει.

Vox Passiva.

Temp.	Dial.	N. Sing.	INDICATIVUS.	Plur.
Pr. Fut. 1.		ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.	Dual. ὁμιλιῶν, εἰσιῶν, εἰσιῶν.	ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
et 2. Paulo post fut.	Ion.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
Imper.	Dor.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
	Ion.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
	Dor.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
Poët.		ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
Aor. 1. et 2.		ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
	Ion.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
	Dor.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
Plus. Perf.		ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
	Ion.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
	Dor.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
	Ion.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.
	Dor.	ομιλῶ, εἶμι, εἶμι.		ὁμιλεῖς, εἰσεῖς, εἰσεῖς.

Dial.	N. Sing.	Dual.	Plur.
ᾠ,	ῆς, ῆ.	ῆτον,	ῆτε, ᾠσι.
Dor.			ᾠμι, ᾠμις.
Ion.	ῆς, ῆσι.	ῆτον, ῆτον.	ῆτε, ῆσι.
Pœt.	ῆς, ῆσι.	ῆτον, ῆτον.	ῆτε, ῆσι.
	et ῆς, ῆσι.		
		ῆς.	
		OPTATIVUS.	
	ῆμι, οῖο, οῖτο.	ῆμιθον, οῖσθον, οῖσθον.	ῆμιθα, οῖσθς, οῖτο.
Pr. Fut. 1. et 2. Paulo post fut.			ῆμισθα, οῖμισθα.
Præf.		IMPERATIVUS.	
	ῆ, ῆσθω.	ῆσθον, ῆσθον.	ῆσθς, ῆσθσαν, ῆσθων.
Att.			

INFINITIVUS.

Aor. 1. et 2. ἤνασι. Ion ἤλεεν, Att. et Dor. ἤμεναν.

Vox Media.

	INDICATIVUS.			
Fut. 1.	ομαι,	ειςαι,	ομαισιν, εισιν, εισασι.	ομαισις, εισις, εισασι.
Fut. 2.	ῃμαι,	ῃσαι.	ῃμαισιν, ῃσιν, ῃσιν.	ῃμασθα, ῃσθι, ῃσθασι. vel εὔμασθα.

Perf.	Dial.	N. Sing.	Dual.	Plur.
	Ion.	ἦς,	ἦτον,	ἦμεν,
	Dor.	ἦσε,		ἦτε,
	Æol.	ἦσα.		ἦντι,
Fut. 1. et 2.				
Aor. 2.	Ion.	οἶμην,	οἶσθον,	οἶμεθα,
	Dor.	οἶτε,	οἶσθε,	οἶντο,
Aor. 1.	Ion.	αἶο,	αἶτε,	αἶμεθα.
	Dor.	αἶμην,	αἶσθον,	αἶμεθα.
	Ion.	αἶο,	αἶτε,	αἶντο.
	Dor.	αἶμην,	αἶσθον,	αἶμεθα.
M Perf.	Dor.	οἶμι,	οἶτον,	οἶμεν,
		οἶς,	οἶτην,	οἶμες.
Aor. 1.		αἶ,	αἶσθον,	αἶσθε,
	Att.	αἶσθω.	αἶσθον,	αἶσθων.
Aor. 2.		ἦ,	ἦσθον,	ἦσθε,
	Att.	ἦσθω.	ἦσθον,	ἦσθων.
Perf.		εἶ,	εἶτον,	εἶτε,
	Att.	εἶσθω.	εἶσθον,	εἶσθων.

OPTATIVUS.

οἶμεθον, οἶσθον, οἶσθον.

αἶμεθον, αἶσθον, αἶσθον.

IMPERATIVUS.

αἶσθον, αἶσθω.

ἦσθον, ἦσθω.

εἶτον, εἶταν.

INFINITIVUS.

Perf. εἶναι. Ion. εἶναι. Att. et Dor. εἶναι.

PARTICIPIUM.

Perf. ἦς, ἦσθ, ἦς, ἦσθ, ἦσθ.

TABULA continens dialectos verbi substantivi.

Praef. Ind.	<p>ἜΙΜΙ'. <i>sum.</i> Dor. εἰμι. Æol. ἤμι. ἜΣΜΕΝ. Poët. εἰμὲν et ἐμὲν. Dor. εἰμές.</p>	<p>ἜΙΣ vel ἜΙ. Poët. ἔα. Att. ἔη et ἔοσι. Ion. ἔας. ἜΣΤΕ. Poët. ἔτε.</p>	<p>ἜΣΤΙ. Dor. ἐντί et ἐνί. ἜΙΣΙ. Dor. ἐντί. Æol. ἔω- τι. Ion. ἔδοσι. Po- ët. ἔδοσι.</p>
Imperf.	<p>ἮΝ. Ion. ἦα. Att. ἦ. Poët. ἦα, ἔην, ἔην, ἔσ- κον et ἔον,</p>	<p>ἮΣ. Æol. ἦσθα. Poët. ἦσθα, ἔης, ἦες, ἔσχες, ἔς.</p>	<p>Ἦ vel ἮΝ. Dor. ἦε, ἦς, ἔης, ἔην et ἔεν. Poët. ἔσχε.</p>
Subjunct.	<p>ἮΜΕΝ. Dor. ἦμες. Poët. ἦ- μεν.</p>	<p>ἮΤΟΝ. Poët. ἦσον, ἔσον et ἔτον.</p>	<p>ἮΤΗΝ. Poët. ἦσῃν.</p>
Opt.	<p>ἮΝ. Ion. ἦω. Poët. ἦω.</p>	<p>ἮΣ et ἮΣΘΑ. Ion. ἔης. Poët. ἔης.</p>	<p>Ἦ. Ion. ἦσι, ἔη, ἔησι. Poët. ἔη, ἔησι.</p>
Imper.	<p>ἮΜΕΝ. Dor. ὤμες. Poët. ὤομεν et ὤομεν.</p>	<p>ἜΙΗΝ. Ion. εἰμι.</p>	<p>ἜΙΗ. ἔοι, &c.</p>
Infinit.	<p>ἜΣΘ. Poët. ἔσσο.</p>	<p>ἜΕΤΩ. Dor. ἦτω. ἜΣΤΩΣΑΝ. Att. ἔσων.</p>	<p>ἜΙΗ. ἔοι, &c.</p>
Participium	<p>ἜΙΝΑΙ. Att. ἔμναι. Æol. ἔμνναι. Ion. ἔμναι. Dor. ἦ- μεν, ἦμες, ἔμεις.</p>	<p>ἮΝ. Ion. ἔών, ἔόντος. Æol. ἔς, ἔντος, unde παρῆς, &c. ut τιδῆς.</p>	<p>ἮΝ. Ion. ἔσκα. Dor. εὔσα et ἰοῖσα; Apud Platonem ἔσσα,</p>
Verbum	<p>ἮΟΝ est aoristus secundus apud Poëtas, ab antiqua ἔω, pro εἰμι; unde Iones formant ἔον, ἔες, et contractè ἔς, quod rursus resolvunt in ἔας.</p>		
Verbum	<p>ἮΝΤΟ, erant Ion. ἔατο. Poët. ὄατο.</p>	<p>ἜΣΟΜΑΙ. Eut. Poët. ἔσσομαι Dor. ἔσῶμαι.</p>	<p>ἜΣΟΙΜΗΝ. Poët. ἔσσοί- μην. &c.</p>
Verbum	<p>ἜΣΟΜΕΝΟΙ. Poët. ἔσσομενοι.</p>		

*H O N est aoristus secundus apud Poëtas, ab antiqua *ἥ*, pro *ἡμι*; unde Iones formant *ἔον*, *ἔεις*, et contractè *ἔς*, quod rursus resolvunt in *ἔης*.

De SYLLABARUM quantitate et licentia poetica.

OMNIS syllaba est aut longa aut brevis, aut denique, quod plerumque oritur ex varia longarum et brevium dispositione est anceps.

1. Syllaba omnis, in qua est altera longarum vocalium η, ω, aut quælibet diphthongus, est naturā longa: ut,

Ἦ οὐδ' ὄδομαι κοτίοντος, ἀπαλήσω δέ τοι ὤδε.

Neque æstimo iratum, minabor autem tibi sic.

Ἄντ' ἀρ' ἐγὼ, κακῶδε, φίλῃ μνησσομ' ἐταίρῳ.

Tamen ego, et illic, dilecti recordabor socii.

Sed vocales longæ, et diphthongæ, positæ ante aliam vocalem aut diphthongum, aut liquidarum aliquam, fiunt ancipites: ut,

Ἦ οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνήκαμιν, ἢ ζωὴ ἐμῆς.

Neque scit, utrūm mortui, an vivī simus.

Ἄξω ἱλῶν, ὃ δὲ κεν κεχολῶσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

Abducam auferens, ille verò irascitur, ad quem venero.

Μὴδ' ἐς ἔρωτα γυναικῶν ἅπας βίωσιν ἀκάδεκτον.

Neque amore mulierum totus diffusus perditio.

Ἦ ἴπος ἢ τι ἔργον, ὅκιν χεῖρ' αἶψα κάμειν.

Vel verbum, vel opus, quod manus hæc operata sunt.

Interdum corripitur diphthongus, aliā consonante præterquam liquida sequente: ut,

Ἦ εἰ δὲ κεν οἶκαδ' ἴκωμαι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.

Quod si domum venero dilectum in patrium solum.

2. Syllaba fit longa positione: positio autem tribus modis fit;

1. Si in eadem voce duæ consonantes, aut duplicium una, sequantur vocalem brevem aut ancipitem. 2. Si vox in consonantem definat, et sequens ab alia consonante initium sumat. 3. Si vocalis vocem terminet, et quæ sequitur vox, à duabus consonantibus, aut duplici aliqua initium sortiatur; ut,

Μίμψονται δ' ἄρα τὸς χαλιπυῖς βαζόντις ἐπισσι.

Σχίτλιοι, -----

Insubant autem illos, duris alloquentes verbis,

Impii. -----

Ἦ Ἀυτὶς ἄρ' Ἥραιον πρωτοφώνειν δὲ φίλον υἱόν.

Confestim Vulcanum allocuta est suum filium.

Τῷ δ' ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέει αὐδῆς.

Cujus ex ore, melle dulcior fluebat vox.

Sed tertium hunc positionis modum nonnunquam poetæ Græci corripunt: ut,

Δελίχιν τι, Σαμὴ τι, δὲ ὕλησσα Ζάκυνθος.

Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus.

----- ἀλλὰ Σκάμανδρος

Ἦ οἶσιν δινῆς. -----

Sed Scamander vorticosus abripiet.

Muta cum liquida syllabam reddunt ancipitem, sive sint in eadem dictione cum vocali, sive in sequente : ut,

Ἐὐδης φυλλοσπῶτι πιδφ Δάφνι σῶμα κεμαχῶς.

Dormis in solo foliis constrato Daphni corpore defesso.

Τόνδε γὰρ ἀνθρώποις νόμον δίδταξι Κρονίων.

Hanc enim hominibus legem posuit Saturni filius.

In aliis etiam consonantium juncturis fiunt syllabae nonnunquam ancipites, ubi scil. liquida praecedat mutam, ut, *μπ, μφ, νθ, νκ, ντ, νχ, ρπ* ; aut liquida liquidam, ut, *μν, μρ* ; aut denique muta mutam, ut, *κτ, πτ* : ut,

Ἦι κροτάλων τυμπάνων τε ἰαχὴ σὺν τε τρόμος αὐλῶν.

Cui crotalorum, tympanorumque sonitus, simul clangor tiliarum.

Καὶ βα ἴχιν δύο παῖδας Ἀμφίονα τε Ζῆτον τε.

Et habuit duos filios Amphionem et Zethum.

Ἄλλ' ἐγὼ ὕδιν σε ῥίξω κακὸν, ἔ δέχιν ἄλλον.

Sed ego nullo te malo afficiam, verum alium.

Τῶν μνήσται φίλον τέκνον, ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα.

Horum memento, dilecte fili, et fuga inimicum virum.

Πίμπλη δ' ὄριον ἄνδρα, μίμνημίνοι ἀρ γάμιν ἔναι.

Quintus maturum jam virum nuptias moliri suadet.

Ἄλλ' ἐπὶ λίκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω.

Sed in lectum veniens extremum digitum mordeo.

Θρήϊος τ' Αἰγυπτίαν, ἔ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.

Lamentationesque Aegyptiorum, et Osiridis sacra libamina.

Litera *ς* posita ante aliam consonantem, syllabam aliquando reddit correptam : ut,

Ὄς ἀπόλοιο, ἄλλος, ὅστις τοιαῦτα γε ῥίξαι.

Sic pereas, et alius, quicumque talia perpetrarit.

Ὅρη ἰσπεριῇ κρώξει πολύφωνος κορώνη.

Tempore verno crocitat clamosa cornix.

3. Omnis syllaba contracta, licet non contrahatur in diphthongum, longa est : ut, *ὄρη* pro *ὄριῃ*, *πόλις* pro *πόλεις*, &c. corripitur tamen nonnunquam licentiâ poeticâ : ut,

Πρόφρον, εὐπλόκαμος, σίο δ' ἀρχόμενος κλέα φῶτων.

Prompta, pulchricoma ; à te nam incipiens laudes hominum.

4. Producitur syllaba circumflexa : ut,

Ἦτοι ὁ πῖνε, ἔ ἦσθε, πολυτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

Atque ille bibebat, et edebat, astutus divinus Ulysses.

1. Syllaba brevis cognoscitur ex vocalibus brevibus *ε, ο* : ut,

ὦ μοι ἐγὼ πανάποτος, ἱπὲρ τέκον υἱας ἄριστας.

Heu me valde infelicem ! genui enim filios fortissimos.

Sed vocales breves, ante, et post liquidas, et literam *ς*, et ante

δ, τ, interdum producuntur : ut,

--- Αὐτὸς δ' ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν.

Ipsos autem prædam discerpendam fecit canibus.

Ὄς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς ἔδε νέφος αἰπόλος ἀνὴρ.

Sicut autem quando à specula vidit nubem caprarius vir.

Τόλμα θυμὸν κακοῖς ὁμῶς ἄτλητα πεπονθῶς.

Audax sis anime in malis, intolerabilia licet passus.

Χαόμινος, ὁ, ἄριστον Ἀχαιῶν, ἰδὲν ἔτισας.

Iratus quid fortissimum Achivorum non honorâris.

Τίτις σὺ δίδοικας πόλεμον ἔθνητότητα;

Quid tu extimescis bellum et hostilitatem?

Τί γάρ δὴ δὲ βροτῶν ἕνεκα πολεμίζεις;

Quid enim attinet mortalium ergâ belligerare?

Multa monosyllaba brevia producuntur licentiâ poeticâ, quod genus ἄν, γάρ, γέ, κέ, κίν, μίν, ὅς, πέρ, περὶν, ῥά, τί.

Ubi tres pluresve syllabae breves occurrunt continuæ in eadem voce, prima metri causâ produci potest: ut,

Πριαμίδης μὲν ἔτατά μῆσον σάκος ἔτασε δὲρπ.

Priamides quidem postea lesit medium scutum hastâ.

Ἴλιον ἐκτίσαντ', εὐτείχειον ἀπονέεισθαι.

Ilio exciso bene munito rediturum.

Caesura syllabam brevem saepe producit: ut,

Ἵου χρὴ παννύχιον εὐδέν βυληφόρον ἄνδρα.

Non decet per totam noctem dormire consiliarium virum.

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελίσας, ὅικον δὲ νέεισθαι.

Hunc praevertens, opere perfecto, domum redi.

2. In diphthongis tum propriis, tum impropriis, per diaeresin dissolutis, vocales subjunctivæ ancipites saepius evadunt breves: ut,

Κρύψε δὲ πῦρ, τὸ μὲν αὖθις εὖς παῖς Ἰαπετοῖο

Ἑκλεψ'.-----

Abcondit verò ignem, quem quidem rursus bonus filius Iapeti

Surripuit.-----

Ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠὐκλόμοιο.

Ad Trojam ducens Helenæ causâ pulchricomæ.

Ἐνιδιὸν τοι ἔπος ἐρίω, ἔπ' ἐπὶ φρεσὶ θείω.

Facile tibi verbum explicabo, et in mente ponam.

3. Omnes praepositiones, siue simplices siue in compositione, quae terminantur ab aliqua trium ancipitum, utramque syllabam corripunt: corripiuntur itidem praepositiones inseparabiles α, ἄρι, ἐρι, βρι, δὺς et ζά; ut.

Ἡ ἐπὶ δεξιῶν παντὸς στρατῷ, ἢ ἀνὰ μέσσοις.

An ad dextram totius exercitus an per medios.

Καὶ σπιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν.

Et iis convivium lautum apponam in tentoriis.

Ὅς πολέμῳ ἔραται ἐπιδήμιον ὀκρυβέντος.

Qui bellum amat intestinum horrendum.

Δικηδῆτω Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἢδ' ἀδάμαστος.

Vincatur: Pluto quidem implacabilis et indomitus.

Τόνδ' ὅς θ' ἐν ἰνόνσει Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν.

Eum ut vidit Coan clarissimus virorum.

Κίλλαν τὶ ζαδῖν, Τενιδιό τε ἱφι ἀνάσσης.

Gillamque valde divinam, Tenedoque fortiter imperas.

De casibus nominum obliquis, et temporibus verborum extra indicativi præsens.

1. Quantitas vocalis ancipitis in fine nominativi, eadem manet in eadem vocali, in casibus obliquis: ut, *υ* in *Φόρκυν* producitur, sic quoque in *Φόρκυνος*, &c. Unde excipiuntur, 1. Nomina in *υρ*, quæ *υ* corripunt contra naturam nominativi: ut, *πῦρ*, πυρὸς, *ignis*; *μάρτυρ*, μάρτυρος, *testis*. 2. Feminina dissyllaba in *ις* (quorum vocalis penultima in nominativo producitur, sicut ultima corripitur) genitivum declinantia per *δος*, producunt ultimam nominativi vocalem in aliis casibus: ut, *κνημίς*, *ocrea*, *κνημίδος*. Imò et polysyllaba, quæ constant tribus brevibus: ut, *πλοκάμις*, *coma*, *πλοκάμidos*. Huic adde quorum genitivus in *δος* desinens, penultimam in obliquis habet longam: ut, *ὄρνις*, *avis*, *ὄρνιδος*; excepto *κόρυς*, *galea*, *κόρυδος*. 3. Quælibet finita in *υς* (sive longum habeant *υ* in recto, sive breve) in obliquis *υ* tenent correptum: ut, *δρῦς*, *quercus*, *δρυός*; *ἰχθύς*, *piscis*, cuius ultima indifferens, *ἰχθύος*. 4. Vocales ancipites ante *ξ* et *ψ*, quæ naturâ breves sunt (licet in nominativo producantur positione) in aliis tamen casibus producantur: ut, *φοῖνιξ*, *Phoenix*, *φοίνικος*; *κόκκυξ*, *cuculus*, *κόκκυγος*; *κῆρυξ*, *præco*, *κῆρυκος*; sed *α* corripitur in casibus obliquis nominum, *λαίλαψ*, *tempestas*, et *αὔλαξ*, *sulcus*. Corripiuntur etiam aliæ ancipites in quibusdam femininis: ut, *κύλιξ*, *κύλικος*, *calix*; *χάλυψ*, *χαλυβος*, *chalybs*.

2. Quantitas penultimæ, quam habent singula tempora verborum in *ω*, eadem manet in aliis temporibus inde derivatis. Ex quibus aded excipies futurum secundum, et aoristum secundum, quæ penultimam corripunt: ut, *κρίνω*, *judico*, *κρινῶ*, *ἐκρινον*; *ψάλλω*, *canto*, *ψαλλῶ*, *ἔψαλον*. Penultima aoristi primi producitur in *ἔκρινα*, et præter, in *τίτυρα*, *ἔταρα*. Attici autem corripitur penultimam: ut, *ἐκλύθα*, ab *ἐλύθα*, seu *ἐρχομαι*, *venio*.

3. In penultima futuri verborum in *αα*, *ιω*, *υω*, producantur *α*, *ι*, *υ*; ut, *ἀκροάσω*, *audiam*; *κυλίσσω*, *volvam*; *κωλύσω*, *prohibebo*. Interdum tamen corripiuntur licentiâ poetiæ.

4. Producitur *υ* verborum in *υμι*, in singulari numero præsentis, et imperfecti indicativi activi: ut, *ζιγγνυμι*, *ἔζιγγνυν*; sed in plurali numero eorundem temporum corripitur, ut et in tota voce passiva,

De versuum Græcorum quibusdam proprietatibus.

1. Nunquam in scansione elidunt Græci vocalem, alterâ sequente initio vocis alterius, per synalæpham: sæpe tamen deletur vocalis, at vox apostropho notatur: ut,

Ὡς εἰπὺς ὄρεον ἐπιμαίνο.

Sic lacuta montes inquirebat.

2. Sz-

2. Sæpius in scandendo fit contractio duarum syllabarum in unam quæ dicitur συνεκφώνησις vel συνίησις. Contractio hæc fit quinque diversis modis; 1. Cum duæ longæ sumuntur pro una, ut in dactylo, ἡ ἰχθυήσας. 2. Brevis et longa pro una longa, ut in dactylo, πλίων ἐπὶ. 3. Duæ breves pro longa, ut in spondeo, νῆα μὲν. 4. Duæ breves pro una brevi, ut in dactylo, ἀλλὰ θεῖον. 5. Ubi brevis et communis sumitur pro brevi: ut,

Χρυσὴν ἀνὰ σκήπτρῳ, ἃ ἐλίσσεται πάντας Ἀχαιοί.

Aureo cum sceptro [veniebat] orabatque omnes Græcos.

3. Reperiuntur sæpe apud Græcos versus sine cæsura; usitatores quoque multo sunt Græcis quàm Latinis, qui Spondaici dicuntur versus, spondeum nimirum quinto loco pro dactylo habentes.

4. Inveniuntur quoque nonnunquam versus ἀκίφαλοι, λάγαροι, μέτροι et ὑπέρμετροι.

*Ακίφαλοι dicuntur, qui caput detruncatum aut diminutum fortiantur; ut cum initio collocatur Iambus loco spondei, aut tribrachys loco dactyli: ut,

Ἐπεὶ δὲ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.

Postquam ad naves et Hellespontum venerunt.

*Ἐπίτονος τίτανος βοῶς ἐφὶ κταμένοιο.

Lorum impositum erat bovis fortiter occisi.

Λάγαροι sunt qui in medio quandam κοιλότητα, i. e. cavitatem vel vacuitatem habent, ubi scilicet brevis syllaba ponitur pro longa: ut,

*Ἡ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ τοῦ κάβχαλεν υἱὸν.

Illa verò valde clamans à se dejecit filium.

Μέτροι sic dicti, quod quasi cauda sit illis decurtata, cum Iambus loco spondei, ultimum locum sibi vendicat: ut,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄρεν.

Trojani autem pertimescebant simul ac viderant serpentem variam.

*Τῆρμετροι sunt, quibus in ultimo pede syllaba redundat; tales videntur dactylici versus, qui apud poëtas Græcos sunt frequentes: ut,

Τὺ φέρον ἐμπλήσας ἄσκον μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦϊα

Καρύκω.-----

Hujus ferebam impletum utrem magnum, viatica autem

Ἰν πέρα.-----

De accentibus.

1. **A**CCENTUS acutus ponitur vel in ultima syllaba, quale vocabulum dicitur ὀξύτονον; vel in penultima, quale παραξύτονον; vel in antepenultima, quale προπαραξύτονον.

2. Circumflexus scribitur vel in ultima, quod vocabulum περισπώμενον vocatur; vel in penultima, quod dicitur προπερισπώμενον.

3. Omnes syllabæ quibus non imponitur aut acutus aut circumflexus

flexus accentus, graves dicuntur; sed in iis nunquam scribitur accentus gravis, nec usquam ponitur accentus ille nisi in fine vocum, ubi in sermonis contextu, ὀξύτονον assumit figuram accentus gravis: ut, ἀγαθός, *bonus vir*; in periodi enim fine manet ipsa acuti nota: ut, ἀνθρώπος ἀγαθός.

4. Omne vocabulum, ultimam syllabam habens gravem, licet accentus haud scribatur, dicitur βαρύτονον: ut, τύπτω, γράφω.

De accentibus locandis regulæ generales.

1. Acutus accentus postulat vel syllabam brevem, ut, λόγος, *sermo*; vel longam non contractam, ut ἀνθρώπος, *homo*; φιλήσω, *amabo*.

2. Quam syllabam circumflexus afficere debet, ea naturâ longa est; ut, σῶμα, *corpus*; βῆμα, *tribunal*.

3. Monosyllaba, nisi fuerint contracta, acuantur: ut, ὅς, *qui*; αἶς, *mare*; πῦς, *pes*; χεῖρ, *manus*.

4. Ultima breves, si tonum habet, acuitur: ut, Θεός, *Deus*; πονηρός, *malus*: etiam ultima longa, si non sit contracta: ut, αληθής, *verus*; βασιλεύς, *rex*: in primis participia in perfecto et aoristis: ut, τιτυρώς, *τυπών*, *τυφθεῖς*, *τυπείς*.

5. Omnes præpositiones, præter eas quæ accentu carent, ultimam acunt: ut, πρό, ἀντί, ὑπό. Si vero postponantur suis casibus aut pro verbo substantivo usurpentur, accentum in priorem syllabam retrahunt: ut, πατρός ἄνω, *à patre*; πάρα, pro πάρῃσι, *adest*. Præpositiones autem ἀνά et διά, semper retinent accentum in ultima; prior scil. ut distinguatur ab ἀνα, vocativo vocis ἀναξ, *rex*; posterior ab accusativo Δία, *Jovem*.

6. Acuantur in fine quinque imperativi in ε, scil. ἐπί, ἐλθέ, ἴδε, ἱπρέ, λαβέ; nimirum ut distinguantur à tertia singulari indicativi ejusdem temporis; ἔπει enim est *dixit*; ἴδε, *vidit*, &c.

7. Dissyllaba in quibus utraque syllaba brevis est, priorem acunt; ut, λόγος, *sermo*; μόνος, *solus*.

8. Ubi ultima syllaba est longa, acuitur penultima: ut, ἦρος, *heros*; φιλέω, ἀπό; εἰρήνη, πᾶς; ἀνθρώπου, *hominis*. His adde participia in ας, ut φιλήσας.

Excipiuntur Attica: ut, Μενέλιος, λέξις, à nominativo λέξις, λόγιον, quæ retinent accentum in eadem syllaba, in qua fuerat in communibus Μενέλαος, λέξις. Excipitur quoque genitivus Ionicus in declinatione prima: ut, Ἀινείω, pro Ἀινέου.

9. Polysyllaba ultimam habentia brevem, acunt antepenultimam: ut, ἀνθρώπος, *homo*; εἰδωλον, *simulacrum*; τυπόμενος, *τυπτόμενος*. Hinc tamen excipe (quæ accentum habent in penultima) participia præteriti passivi: verbalia in τος; diminutiva in ισκος, ιλος, ιον; composita ex nomine et præterito medio, quæ significationem activam habent; et alia nonnulla; ut, τιθυμμένος; λεκτός, *dicendus*; νεανίσκος, *adolescentulus*; ναυτίλος,

τίλος, *parvus nauta*; παῖδιον, *puerulus*; μητροκλόνος, *matricida*; (nam μητροκλόνος, est à matre occisus) ἰναννίος, *contrarius*; ὑρανόδιν, à *cælo*: ἀδρόος, *confertus*.

10. Monosyllaba contracta, et quædam alia naturâ longa circumflectuntur: ut, φῶς, *Lumen*, à φᾶς; νῦς, à νῆος, *mens*; ὤς, *auris*; ναῦς, *navis*: γραῦς, *anus*; παῖς, *puer*; πᾶς, *omnis*; πῦ, *ubi*; πῶς, *quomodo*; μῦ, σῦ, ὦ, οἶ, τῦ, τῆς, τῷ, πῇ, τῇ, τοῖν, ταῖν, τῶν, τοῖς, ταῖς. Eundem habent accentum, quæ monosyllaba sunt per aphæresin vel apocopen; ut, φῆν pro ἔφην, *dixi*; φῦν pro ἔφυν, *sum*: δῶ pro δῶμα, *domus*; κῆ pro κριθή, *hordeum*. Sed χῆ pro χρῆσι, *oportet*, acuitur.

11. Diphthongi *iv* et *u* in fine vocum, circumflexum habent: ut, βασιλεῦ, *O rex*; πανταχῦ, *ubique*. Excipi solent ἰδῦ, *ecce*, et ἰῦ, *hei*, quæ oxytona sunt, ut distinguantur ab imperativo ἰδῦ, *vide*, et genitivo ἰῦ nominis ἰός, *telum*.

12. Nomina primæ et secundæ declinationis, quæ in nominativo sunt oxytona, fiunt in genitivo et dativo omnium numerorum perispomena: ut, ποιητής, *pœta*, ποιητῦ, ποιητῇ, ποιηταῖν, ποιητῶν, ποιηταῖς; θησαυρός, *thesaurus*, ῦ, ῶ, οῖν, ὦν, οῖς. Sed genitivus Atticus singularis ævuitur: ut, νῶς, *templum*, νεῶ: at dat. sing. et aliorum numerorum gen. et dat. sequuntur regulam: ut, νεῶ, νεῶν, νεῶν, νεῶς.

13. Genitivus pluralis nominum declinationis primæ circumflectit ultimam: ut, μῦσα, *munson*; ἀλήθεια, *veritas*, ἀληθειῶν. Idem facit gen. dual. et plur. dissyllaborum declinationis tertiæ: ut, φῆν, *mens*, φρεῖν; φρεῖν, sic trisyllaba γυναικεῖν, *gynaikeon*; et θυγατρῶν, *thygatrôn*, per syncopen, pro θυγατέριον, &c. Feminina autem adjectivorum, formata à masculinis secundæ declinationis, manet paroxytona: ut, ἀγίων, ab ἄγιος, *agios*; quem accentum quoque habent χλῆνς, *aper*; χῆρς, *sænerator*; ἱησίας, *ventus cefias*; χλῆνων, *chêsan*, ἱησιῶν.

14. Dissyllaba quæ priorem habent naturâ longam, et posteriorem brevem, vel positione tantum longam, priorem circumflectunt: ut, σῶμα, *corpus*; βῆμα, *tribunal*; οἶκος, *domus*; αὐλαξ, *fulcus*. Excipiuntur autem quæ componuntur ex particulis quibusdam monosyllabis: ut, ὥς, *sicut*; τοίνυν, *igitur*; καίπερ, *quavis*; ἵππερ, *siquidem*, &c. quæ paroxytona sunt, nimirum quia illæ propriè sunt duæ voces, quarum posterior est enclitica: ut, ὥς τε, &c. non mutat itaque prior syllaba accentum sibi proprium.

15. Diphthongi *ai* et *oi*, in fine vocum, si excipias modum optativum, in accentuum ratione habentur breves: ut, μῆσαι, *aiethraoi*, τύπτομαι, &c.

16. Accentus in declinando, conjugando, plerisque contractionibus, manet idem, et in eadem syllaba, nisi impendant accentuum regule generales: ut, λόγος, λόγῳ; σοφός, σοφῇ, σοφόν; τύπτω, τύπτης, τύπται; Δημοσθένεος, Δημοσθένους.

17. Omnes syllabæ contractæ, tonum habentes, circumflectuntur:

tur : ut, φιλῶ, φιλοῦμεν, φιλοῦμι, nisi natura circumflexi repugnet : ut, φιλοῦμεν, φιλούμεθα : sed contractio quæ fit ex gravi et acuto, et duales contracti in ω, accentum habent acutum : ut, ἰσαῶς, ἰσῶς ; νόω, νῶ.

18. Tertiæ declinationis genitivi et dativi dissyllabi non contracti, accentum habent in syllaba posteriore ; nominativi autem, accusativi et vocativi in priore : ut, ἡ χεῖρ, manus, χειρός, χειρί, χεῖρα, χεῖρε, χειροῖν, χεῖρες, χειρῶν, χεισὶ, χεῖρας. Eodem modo accentum habent dissyllabi et trissyllabi per syncopen formati : ut, ἀνὴρ, vir, ἀνίρος, ἀνδρος ; ἀνίρες, ἀνδρίς ; θυγάτηρ, filia, θυγατήρος, θυγατρὸς ; θυγατήρες, θυγατρεις, &c. ut et anomalum γυνή, mulier, γυναικός, γυναικί, γυναῖκα, γυναῖκεις, &c. Ab hac regula excipiuntur participia : ut, θίς, θίνος ; σᾶς, σάνος ; ὦν, ὄντος, &c. quibus adde genitivos plurales δάδων, δμῶν, κρᾶτων, πᾶιδων, τρώων, φῶτων, ᾠτων, πάντων, et dat. πᾶσι ; et interrogativum τίς, quis, quod ubique paroxytonon est, τίνος, τινί, &c. sed τίς indefinitum, aliquis. est oxytonon, τινός, τινί, τινά, &c.

19. Composita retrahunt accentum, scil. vel in syllabam penultimam : ut, δός, ἀπόδος ; θίς, ἐπίθεις : vel in antepenultimam : ut, σοφός, sapiens ; φιλόσοφος, philosophus : in primis, composita eum particulis, α, ιυ, δος, συν, et similibus : ut, λόγος, ratio, ἄλογος, rationis expertus ; τέχνη, ars, εὐτέχνης, artificiosus ; κινητός, mobilis, δυσκίνητος, qui non facile movetur ; δούλος, servus, σύνδουλος, conservus.

Retinent tamen quædam composita accentum simplicium ; 1. Syllabæ verborum circumflexæ, siue sint contractæ : ut ἀθλάω, frango, θλάω, θλάς, συνθλάω, συνθλάς, confringo ; siue non contractæ : ut, σιλῶ, mittam ; ἀποσιλῶ, emittam ; ἔχων, tenebam, κατέχων, detinebam ; ἤλθον, veni ; συνῆλθον, unā veni : præter σῖδα, novī, σὺνοῖδα, conscius sum. 2. Præter, et aor. infinitivi, et participiorum et verborum in -μι optativi et subjunctivi : ut, διδῶσαι, παραδιδῶσαι ; βᾶς, ἀναβᾶς ; τραπῆν, τραπέεις, ἱπιτραπῆν, ἱπιτραπέεις ; τιθῶ, προστιθῶ ; θέμην, θέο, ἀποθέμην, ἀποθέο : sed subjunctivus mediū aliquando retrahit accentum : ut, ἀποδῶμαι vel ἀπόδωμαι. 3. Composita cum ἐμί, extra præsens : ut, ἦν, παρῆν ; ἔσαι, πάρεσαι.

Ab hac regula excipiuntur quoque quæ oxytona sunt, verbalia in -ικός ; ut, θεολογικός, theologie peritus ; et verbalia in -τος, quorum verba composita, à quibus derivantur, usitata sunt : ut, εὐλογητός, benedictus, ab εὐλογέω, benedico. Denique composita cum ἔργον, substantivè sumpta : ut, λειτουργός, minister publicus, &c.

De atonis et encliticis.

Quædam sunt voculæ quæ accentu planè carent, quæ Græcis ἄτονοι dicuntur : hæ sunt ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, ὅ, ὅς, ὅχι, εἰ, ἐν, ἵς, ἵς, ἱς, ἱς,

ἰκ, ἰξ, ὤς, significans sicut; cūm enim sic denotat, acnitur, quemadmodum et ὅ, in sententiae fine: ut, ἀπικρίθησαν ὅ.

Omnis vox, praeter has quatuordecim, unum aliquem ex accentibus possidet; cūm verò vox quaevis duobus afficitur accentibus, posterior est adscititius, quem habet à dictione sequente enclitica.

Encliticae ἀπὸ τῷ ἰγκλίνων dictae sunt, quia in vocem praecedentem plerumque inclinant, eamque accentu suo afficiunt: hae sunt, ex articulo et pronomīnibus τῷ, τειῷ (pro τινός) τῷ pro τινί, τις, τι, indefinitum, per omnes casus et numeros; μῷ, μοί, μέ; σῷ, σοί, σέ; ὡ, οἷ, ἔ; μίν; σφί, σφίν, σφώ, σφωί, σφίσι, σφίας.

In verbis φημί et ἰμί, in toto praef. indicat, exceptā secundā singulari.

Ex adverbiiis, si indefinitam habeant significationem, πῶς, πῶ, πῇ, πῷ, πῶθιν, ποτέ, ποδί.

Ex conjunctionibus γέ, κέ, τέ, θέν, θήν, νύ, πέρ, ῥά, τοί, κίν, κύν.

Enclitica vel transfert accentum in vocem praecedentem, vel retinet, vel planè perdit.

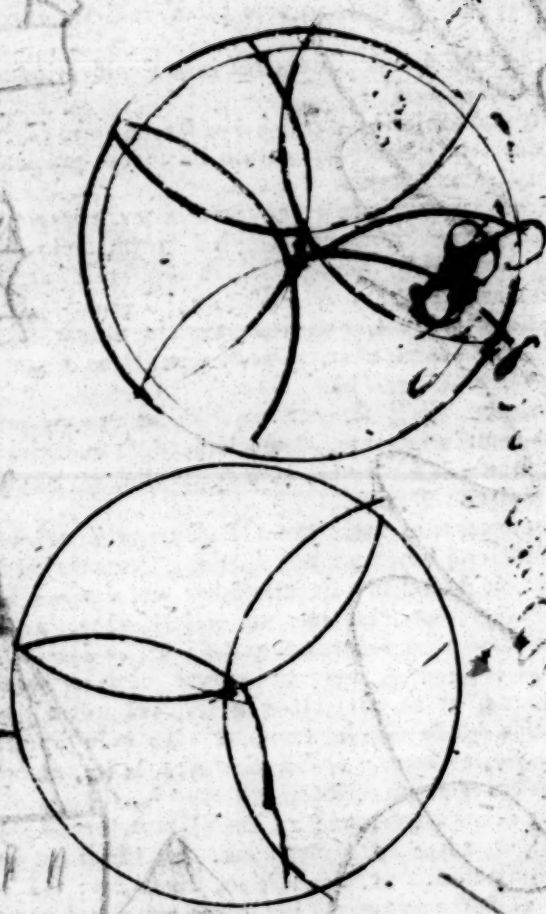
Transfert accentum in omne vocabulum proparoxytonon, excepto ἰνεκα; in perispomenon non habens ultimam syllabam positione longam; et in monosyllabam atonum: ut, ἤκουσα τινος, *audiui aliquem*: πρῶς ἰμι, *mitis sum*; ἢ τινες, *si qui*.

Accentus quoque transfertur, quando plures encliticae aliae alias immediatè sequuntur, quae synencliticae dicuntur: ut, ἀνδρῶς τις ποτέ μοί φησί σε.

Non tamen rejicit semper enclitica in vocem praecedentem eandem accentūs speciem, quam habet ipsa enclitica: ut, σῶμά μῷ τινα; non σῶμά μῷ τινα, cūm syllaba brevis nunquam habeat accentum circumflexum.

Retinet accentum enclitica: 1. Post properispomenon ultimam habens positione longam: ut, ὁμῶλεξ μῷ, *aqualis meus*. 2. Post paroxytonon, si enclitica sit dissyllaba: ut, ἁμαρτία ἔστι, *peccatum est*. 3. Post praepositionem: ut, περί σῷ, *de te*. 4. In initio periodi, vel emphasios cujusdam gratiā: ut, σέ ἀγαπῶ, *te amo*: ὅδ' εἰς Κάισαρα τί ἤμαρτον, *neque in Casarem quicquam peccavi*. 5. Retinet denique, et fit paroxytonon ἔστι, vel initio orationis, vel post voculas ὡς, ἤκ, ἕ, εἰ, ἀλλά, et τῷτο cum apostropho; ut, ἔστιν ἄνθρωπος, *est homo*; ὡς ἔστι, *sicut est*; ἕκ ἔστι, *non est*; τῷτ' ἔστι, *hoc est*; si enim plenè scribas, erit τῷτό ἔστι.

Amittit planè accentum; 1. Enclitica monosyllaba post paroxytonon: ut, λόγος μου, *sermo meus*. 2. Enclitica qualiscunque post perispomenon: ut, ἀγαπᾷς με, *amas me*: ὁρῶ τινας, *video aliquos*. 3. Post oxytonon, ubi etiam pro gravi ponitur acutus: ut, ἄνθρωπος τις, *vir quidam*, non ἄνθρωπος τις.

James
H. Case
James
H. Case